

ΙΩΒ

ΙΩΒ 1

- Ιωβ. 1,1 Ἄνθρωπος τις ἦν ἐν χώρῃ τῆ Αὐσίτιδι, ᾧ ὄνομα Ἰώβ, καὶ ἦν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἀληθινός, ἄμεμπτος, δίκαιος, θεοσεβής, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντὸς πονηροῦ πράγματος.
- Ιωβ. 1,1 Εἰς τὴν Αὐσίτιδα χώραν ἐζούσεν ἕνας ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Ἰώβ. Ἦτο ευθύς καὶ ἐντιμὸς, ἄμεμπτος, δίκαιος ἀπέναντι ὅλων, εὐσεβής πρὸς τὸν Θεόν, ἀπέφευγε κάθε πονηρὸν πρᾶγμα, κάθε αμαρτωλὴν πράξιν.
- Ιωβ. 1,2 ἐγένοντο δὲ αὐτῷ υἱοὶ ἑπτὰ καὶ θυγατέρες τρεῖς.
- Ιωβ. 1,2 Αὐτὸς εἶχεν ἀποκτήσει ἑπτὰ υἱοὺς καὶ τρεῖς θυγατέρας.
- Ιωβ. 1,3 καὶ ἦν τὰ κτήνη αὐτοῦ πρόβατα ἑπτακισχίλια, κάμηλοι τρισχίλια, ζεύγη βοῶν πεντακόσια, θήλειαι ὄνοι νομάδες πεντακόσιαι, καὶ ὑπηρεσία πολλή σφόδρα καὶ ἔργα μεγάλα ἦν αὐτῷ ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἦν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εὐγενὴς τῶν ἀφ' ἡλίου ἀνατολῶν.
- Ιωβ. 1,3 Εἶχε δε πληθὸς ζῶα εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν του· ἑπτὰ χιλιάδας πρόβατα, τρεῖς χιλιάδας καμήλους, πεντακόσια ζεύγη βοῶν, ἀγέλην ἀπὸ πεντακοσίας θηλείας ὄνους. Δια τὴν ἐπιστασίαν καὶ βοσκήν ὅλων αὐτῶν εἶχε μεγάλον ἀριθμὸν υπηρετῶν. Καλὸς δε καὶ πλοῦσιος καθὼς ἦτο, εἶχε κάμει μεγάλα ἔργα εἰς τὴν χώραν του. Καὶ ἔτσι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτο ενας ἀπὸ τοὺς πολὺ διακεκριμένους ἀνθρώπους τῶν ἀνατολικῶν ἐκείνων χωρῶν.
- Ιωβ. 1,4 συμπορευόμενοι δὲ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ πρὸς ἀλλήλους ἐποίησαν πότον καθ' ἑκάστην ἡμέραν, συμπαραλαμβάνοντες ἅμα καὶ τὰς τρεῖς ἀδελφὰς αὐτῶν ἐσθίειν καὶ πίνειν μετ' αὐτῶν.
- Ιωβ. 1,4 Τα παιδιὰ του ἐσυνήθιζαν νὰ μεταβαίνουν με τὴν σειρὰν τῶν στο σπιτί του καθ' ἐνὸς ἀπὸ αὐτὰ καὶ παρέθεταν συμπόσιον κάθε ἡμέραν. Παρελάμβαναν δε μαζὴ τῶν καὶ τὰς τρεῖς ἀδελφὰς τῶν νὰ τρῶγουν καὶ νὰ πίνουν μαζὴ τῶν.
- Ιωβ. 1,5 καὶ ὡς ἂν συνετελέσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ πότου, ἀπέστειλεν Ἰώβ καὶ ἐκαθάριζεν αὐτοὺς ἀνιστάμενος τὸ πρῶτῃ καὶ προσέφερε περὶ αὐτῶν θυσίας κατὰ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν καὶ μόσχον ἕνα περὶ ἁμαρτίας περὶ τῶν ψυχῶν αὐτῶν· ἔλεγε γὰρ Ἰώβ· μὴ ποτε οἱ υἱοὶ μου ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτῶν κακὰ ἐνενόησαν πρὸς Θεόν. οὕτως οὖν ἐποίηι Ἰώβ πάσας τὰς ἡμέρας.
- Ιωβ. 1,5 Ὅταν δε ἐτελείωναν αἱ ἡμέραι τῶν συμποσίων, ἐστειλεν ὁ Ἰωβ ἄνθρωπον, καὶ ἐκαλοῦσε ὅλα τα τέκνα του καὶ τα ἐκαθάριζε δια θυσίων πρὸς τὸν Θεόν. Ἐσηκῶνετο, δηλαδὴ, ἐνωρὶς το πρῶτῃ καὶ προσέφερε δι' αὐτὰ θυσίας, ἀναλόγους με τὸν ἀριθμὸν τῶν. Προσέφερε καὶ ἕνα μόσχον ὡς θυσίαν πρὸς ἐξιλέωσιν τῶν αμαρτιῶν τῶν δια τὰς ψυχὰς τῶν. Ἐκανε δε τούτο ὁ Ἰώβ, διότι ἐσκέπτετο καὶ ἔλεγε· “μήπως τυχόν τα παιδιὰ μου ἐσκέφθησαν κατὰ τὴν ὥραν τῶν συμποσίων σκέψεις αμαρτωλὰς καὶ ἠμάρτησαν ἔτσι ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ;” Ἐτσι ἐφέρετο καὶ ἐπορεύετο ὁ Ἰώβ ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς του.
- Ιωβ. 1,6 Καὶ ἐγένετο ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη, καὶ ἰδοὺ ἦλθον οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ παραστήναι ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, καὶ ὁ διάβολος ἦλθε μετ' αὐτῶν.
- Ιωβ. 1,6 Καποῖαν ὁμως ἡμέραν οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ παρουσιάσθησαν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Μαζὴ δὲ με αὐτοὺς ἦλθεν καὶ ὁ διάβολος.
- Ιωβ. 1,7 καὶ εἶπεν ὁ Κύριος τῷ διαβόλῳ· πόθεν παραγέγονας; καὶ ἀποκριθεὶς ὁ διάβολος τῷ Κυρίῳ εἶπε· περιελθὼν τὴν γῆν καὶ ἐμπεριπατήσας τὴν ὑπ' οὐρανὸν πάρειμι.
- Ιωβ. 1,7 Ὁ Κύριος εἶπεν στὸν διάβολον· “ἀπὸ που ἔχεις ἔλθει;” Ὁ διάβολος ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν· “ἀφοῦ περιήλθαν ὅλην τὴν γῆν καὶ περιεπάτησα εἰς ὀλόκληρον τὴν ὑπὸ τὸν οὐρανόν, ἦλθα ἐδῶ”.
- Ιωβ. 1,8 καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Κύριος· προσέσχες τῇ διανοίᾳ σου κατὰ τοῦ παιδὸς μου Ἰώβ, ὅτι οὐκ ἔστι κατ' αὐτὸν ἐπὶ τῆς γῆς, ἄνθρωπος ἄμεμπτος, ἀληθινός, θεοσεβής, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντὸς πονηροῦ πράγματος;
- Ιωβ. 1,8 Ὁ Κύριος τὸν ἠρώτησεν· “ἐστρεψες τὸν νουν σου καὶ ἔδωσες προσοχὴν στὸν δούλον μου τὸν Ἰώβ, δια νὰ ἴδῃς ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἄνθρωπος ἀρετῆς ὅμοιος πρὸς αὐτὸν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, ἄμεμπτος, ἀκέραιος, εὐσεβής, ξένος καὶ ἀμέτοχος πρὸς κάθε πονηρὸν καὶ αμαρτωλὸν ἔργον;”
- Ιωβ. 1,9 ἀπεκρίθη δὲ ὁ διάβολος καὶ εἶπεν ἐναντίον τοῦ Κυρίου· μὴ δωρεὰν Ἰώβ σέβεται τὸν Κύριον;
- Ιωβ. 1,9 Ὁ διάβολος ἀπήντησε καὶ εἶπε πρὸς τὸν Κύριον· “μήπως δωρεὰν καὶ χωρὶς ἀμοιβᾶς αὐτὸς σέβεται σε τὸν Κύριον;
- Ιωβ. 1,10 οὐ σὺ περιέφραξας τὰ ἔξω αὐτοῦ καὶ τὰ ἔσω τῆς οἰκίας αὐτοῦ καὶ τὰ ἔξω πάντων τῶν ὄντων αὐτοῦ κύκλῳ; τὰ δὲ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ εὐλόγησας καὶ τὰ κτήνη αὐτοῦ πολλὰ ἐποίησας ἐπὶ τῆς γῆς.
- Ιωβ. 1,10 Ὅχι βέβαια. Σὺ, με τὴν παντοδύναμον προστασίαν σου, ὡς με ἀσφαλὴ καὶ ἀπαραβίαστον φραγμὸν, δὲν περιεφρούρησας καὶ περιφρουρεῖς τὰ περὶ αὐτὸν καὶ ὅσα ὑπάρχουν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ὅλα τα ἐξωτερικὰ του πράγματα ὀλόγουρα; Καὶ ἐπὶ πλεόν ὅλα τα ἔργα τῶν χειρῶν του τα ἔχεις εὐλογῆσει καὶ εἰς μεγάλον ἀριθμὸν ἔχεις πληθύνει τα ζῶα του εἰς τὴν χώραν του.
- Ιωβ. 1,11 ἀλλὰ ἀπόστειλον τὴν χεῖρά σου καὶ ἅψαι πάντων, ὧν ἔχει· ἢ μὴν εἰς πρόσωπόν σε εὐλογήσει.

- Ιωβ. 1,11 Αλλα άπλωσε το χέρι σου, έγγισε και αφάιρεσε όλα αυτά, που έχει, και τότε ασφαλώς θα δυσφορήση και θα σε βλασφημήση κατά πρόσωπον”.
- Ιωβ. 1,12 τότε εΐπεν ο Κύριος τῷ διαβόλῳ· ἰδοὺ πάντα, ὅσα ἐστὶν αὐτῷ, δίδωμι ἐν τῇ χειρὶ σου, ἀλλ’ αὐτοῦ μὴ ἄψη. καὶ ἐξῆλθεν ὁ διάβολος ἀπὸ προσώπου Κυρίου. -
- Ιωβ. 1,12 Τότε ο Κυριος εἶπεν στον διάβολον· “ἰδοὺ, ὅλα ὅσα έχει, τα παραδίδω εις την εξουσίαν σου. Αὐτόν ὁμῶς τον ἴδιον δεν θα τον εγγίσης καθόλου”. Ο διάβολος ἐφυγεν ἀπὸ ἐμπροσθεν του Κυρίου.
- Ιωβ. 1,13 Καὶ ἦν ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη, οἱ υἱοὶ Ἰώβ καὶ αἱ θυγατέρες αὐτοῦ ἔπινον οἶνον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν τοῦ πρεσβυτέρου.
- Ιωβ. 1,13 Μιαν, λοιπόν, ἡμέραν τα παιδιά και αι θυγατέρες του Ἰώβ ἐτρώγαν εις κοινόν συμπόσιον εν τη οικία του μεγαλυτέρου ἀδελφού των.
- Ιωβ. 1,14 καὶ ἰδοὺ ἄγγελος ἦλθε πρὸς Ἰώβ καὶ εἶπεν αὐτῷ· τὰ ζεύγη τῶν βοῶν ἠροτρία, καὶ αἱ θήλειαι ὄνοι ἐβόσκοντο ἐχόμενοι αὐτῶν,
- Ιωβ. 1,14 Τότε ἕνας ἀγγελιαφόρος ἦλθεν στον Ἰώβ και του εἶπε· “τα ζευγάρια των βοϊδιῶν σου αροτριούσαν και αι θήλειαι ὄνοι ἐβόσκαν ἀμέρινοι ἐκεῖ πλησίον των.
- Ιωβ. 1,15 καὶ ἐλθόντες οἱ αἰχμαλωτεύοντες ἠχμαλώτευσαν αὐτάς καὶ τοὺς παῖδας ἀπέκτειναν ἐν μαχαίραις· σωθεῖς δὲ ἐγὼ μόνος ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαι σοι.
- Ιωβ. 1,15 Αἰφνης ἐπῆλθον ἐναντίον αὐτῶν λησταὶ και ἤρπασαν τα βόδια και τας θηλυκάς ὄνους, ἀφου προηγουμένως ἐσφαζαν με τας μαχαίρας των τους δούλους σου. Εγὼ μόνος διέφυγα την σφαγὴν και σωθεῖς ἦλθον ἐδῶ, δια να σου ἀναγγεῖλω το θλιβερόν γεγονός”.
- Ιωβ. 1,16 ἔτι τούτου λαλοῦντος, ἦλθεν ἕτερος ἄγγελος καὶ εἶπε πρὸς Ἰώβ· πῦρ ἔπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ κατέκαυσε τὰ πρόβατα καὶ τοὺς ποιμένας κατέφαγεν ὁμοίως· σωθεῖς δὲ ἐγὼ μόνος ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαι σοι.
- Ιωβ. 1,16 Ἐνῶ ἀκόμη αὐτὸς ὠμιλοῦσε, ἦλθεν ἄλλος ἀγγελιαφόρος και εἶπε προς τον Ἰώβ· “φωτιά ἐπεσεν ἀπὸ τον ουρανόν και ἐκαυσεν ἐξ ολοκλήρου τα πρόβατα, κατέφαγε δε και τους βοσκούς η φωτιά αὐτή. Εγὼ μόνος διεσώθην ἀπὸ την καταστροφὴν και ἦλθα να σου ἀναγγεῖλω το θλιβερόν γεγονός”.
- Ιωβ. 1,17 ἔτι τούτου λαλοῦντος ἦλθεν ἕτερος ἄγγελος και εἶπε πρὸς Ἰώβ· οἱ ἵππεῖς ἐποίησαν ἡμῖν κεφαλὰς τρεῖς και ἐκύκλωσαν τὰς καμήλους καὶ ἠχμαλώτευσαν αὐτάς καὶ τοὺς παῖδας ἀπέκτειναν ἐν μαχαίραις· ἐσώθην δὲ ἐγὼ μόνος καὶ ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαι σοι.
- Ιωβ. 1,17 Ἐνῶ ἀκόμη αὐτὸς ὠμιλοῦσε, και παρείχε τας θλιβεράς πληροφορίας, ἦλθεν ἄλλος ἀγγελιοφόρος και εἶπε προς τον Ἰώβ· “ἐπιπτοι λησταὶ χωρισμένοι εις τρία τμήματα, ἦλθαν ἐναντίον μας και περικύκλωσαν τας καμήλους και τας ἤρπασαν. Τους δούλους σου, που ἐφύλασαν αὐτάς, ἐφόνευσάν με τας μαχαίρας των. Εγὼ μόνος διέφυγα την σφαγὴν και σωθεῖς ἦλθα να σου ἀναγγεῖλω το θλιβερόν γεγονός”.
- Ιωβ. 1,18 ἔτι τούτου λαλοῦντος ἄλλος ἄγγελος ἔρχεται λέγων τῷ Ἰώβ· τῶν υἱῶν σου καὶ τῶν θυγατέρων σου ἐσθιόντων καὶ πινόντων παρὰ τῷ ἀδελφῷ αὐτῶν τῷ πρεσβυτέρῳ,
- Ιωβ. 1,18 Ἐνῶ και αὐτὸς ἀκόμη ὠμιλοῦσε, ἐρχεται ἄλλος ἀγγελιαφόρος ἀναγγέλλων προς τον Ἰώβ· “καθ’ ὃν χρόνον οι υιοὶ σου και αι θυγατέρες σου ἐτρώγαν και ἐπιναν εις την οικίαν του μεγαλυτέρου αὐτῶν ἀδελφού,
- Ιωβ. 1,19 ἐξαίφνης πνεῦμα μέγα ἐπῆλθεν ἐκ τῆς ἐρήμου καὶ ἦψατο τῶν τεσσάρων γωνιῶν τῆς οἰκίας, καὶ ἔπεσεν ἡ οἰκία ἐπὶ τὰ παιδιά σου, καὶ ἐτελεύτησαν· ἐσώθην δὲ ἐγὼ μόνος καὶ ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαι σοι.
- Ιωβ. 1,19 αἰφνιδίως ἦλθε μέγας βίαιος ἄνεμος ἀπὸ την ἐρήμον ἐπέπεσεν ὀρμητικὸς εις τας τέσσαρας γωνίας της οικίας, η δε οικία ἐκρημνίσθη ἐπάνω εις τα παιδιά σου και ἐκεῖνα ἐτάφησαν κάτω ἀπὸ τα ερείπια. Εγὼ δε μόνος ἀπὸ τους υπηρέτας ἐσώθην και ἦλθα να σου ἀναγγεῖλω το θλιβερόν γεγονός”.
- Ιωβ. 1,20 Οὕτως ἀναστὰς Ἰώβ ἔρρηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ καὶ ἐκείρατο τὴν κῶμην τῆς κεφαλῆς καὶ πεσὼν χαμαὶ προσεκύνησε τῷ Κυρίῳ καὶ εἶπεν·
- Ιωβ. 1,20 Τότε ἠγέρθη ο Ἰώβ, ἔσχισε τα ἐνδύματα του, ἐκούρευε τα μαλλιά της κεφαλῆς του, ἐπεσε κάτω στο ἔδαφος, προσεκύνησε τον Κυριον και εἶπε·
- Ιωβ. 1,21 αὐτὸς γυμνὸς ἐξῆλθον ἐκ κοιλίας μητρός μου, γυμνὸς καὶ ἀπελεύσομαι ἐκεῖ· ὁ Κύριος ἔδωκεν, ὁ Κύριος ἀφείλατο· ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν, οὕτω καὶ ἐγένετο· εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον εις τοὺς αἰῶνας.
- Ιωβ. 1,21 “Εγὼ γυμνὸς ἐβγήκα ἀπὸ την κοιλίαν της μητρός μου, γυμνὸς θα ἀπέλθω ἀπὸ τον κόσμον αὐτόν στον τάφον. Ο Κυριος ἐδῶκε τα δῶρα του, ο Κυριος τα ἀφήῆρσεν. Ὅπως στον Κυριον ἐφάνη ἀρεστόν, ἔτσι και ἐγένεν. Ἄς εἶναι δοξασμένον το ὄνομα του Κυρίου στους αἰῶνας των αἰῶνων”.
- Ιωβ. 1,22 Ἐν τούτοις πᾶσι τοῖς συμβεβηκόσιν αὐτῷ οὐδὲν ἤμαρτεν Ἰώβ ἐναντίον τοῦ Κυρίου καὶ οὐκ ἔδωκεν ἀφροσύνην τῷ Θεῷ.
- Ιωβ. 1,22 Εἰς ὅλας αὐτάς τας συμφοράς, που ἐπῆλθον ἐναντίον του Ἰωβ, αὐτὸς καθόλου δεν ἠμάρτησεν ἐνώπιον του Κυρίου. Δεν περιέπεσεν εις καμμίαν ἀπερισκεψίαν ἐναντίον του Θεοῦ.

- Ιωβ. 2,1 Ἐγένετο δὲ ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη καὶ ἦλθον οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ παραστῆναι ἔναντι Κυρίου, καὶ ὁ διάβολος ἦλθεν ἐν μέσῳ αὐτῶν παραστῆναι ἔναντίον τοῦ Κυρίου.
- Ιωβ. 2,1 Καποῖαν ἄλλην ἡμέραν, ὅπως ἡ προηγηθεῖσα, ἦλθον οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ, να παρουσιασθῶν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Καὶ ὁ διάβολος ἦλθεν ἐν μέσῳ αὐτῶν, να παρουσιασθῆ πάλιν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου.
- Ιωβ. 2,2 καὶ εἶπεν ὁ Κύριος τῷ διαβόλῳ· πόθεν σὺ ἔρχῃ; τότε εἶπεν ὁ διάβολος ἐνώπιον τοῦ Κυρίου· διαπορευθεὶς τὴν ὑπὸ οὐρανὸν καὶ ἐμπεριπατήσας τὴν σύμπασαν γῆν πάρεμι.
- Ιωβ. 2,2 Ὁ Κύριος ἠρώτησε τὸν διάβολον· “ἀπὸ πού, σὺ ἐρχεσαι;” Τότε ὁ διάβολος ἀπήντησε πρὸς τὸν Κύριον· “περιήλθα τὴν ὑπὸ τὸν οὐρανὸν γῆν, περιεπάτησα μέσα εἰς ὁλόκληρον τὴν οἰκουμένην καὶ ἰδοὺ εἶμαι παρὼν ἐδῶ”.
- Ιωβ. 2,3 εἶπε δὲ ὁ Κύριος πρὸς τὸν διάβολον· προσέσχες οὖν τῷ θεράποντί μου Ἰώβ, ὅτι οὐκ ἔστι κατ’ αὐτὸν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἄνθρωπος ὅμοιος αὐτῷ, ἄκακος, ἀληθινός, ἄμειπτος, θεοσεβής, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντὸς κακοῦ; ἔτι δὲ ἔχετε ἀκακίας· σὺ δὲ εἶπας τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ διακενῆς ἀπολέσει.
- Ιωβ. 2,3 Ὁ δε Κύριος εἶπε τότε πρὸς τὸν διάβολον· “ἐδωσες λοιπὸν προσοχὴν στὸν δούλον μου τὸν Ἰώβ καὶ ἐπεισθης ἐκ τῶν πραγμάτων, ὅτι δὲν ὑπάρχει μεταξύ τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς ἄλλος ὅμοιος πρὸς αὐτὸν, ἀκακος, ἀκέραιος, ἄμειπτος, θεοσεβής, ὁ ὁποῖος ἀπέχει ἀπὸ κάθε κακόν; Ἀκόμη δε καὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν τῶν μεγάλων συμφορῶν κρατεῖ τὴν ἀθωότητά καὶ ἀγαθότητά του. Σὺ ὅμως εἶπες εἶπε ὅτι θα με ἐβλασφήμει, ἀν σε ἀφήνα να του κατὰστρεψῃς ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του”.
- Ιωβ. 2,4 ὑπολαβὼν δὲ ὁ διάβολος εἶπε τῷ Κυρίῳ· δέρμα ὑπὲρ δέρματος· καὶ πάντα, ὅσα ὑπάρχει ἀνθρώπῳ, ὑπὲρ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἐκτίσει·
- Ιωβ. 2,4 Ὁ διάβολος λαβὼν τὸν λόγον εἶπε πρὸς τὸν Κύριον· “δια να σώσῃ κανεῖς τὸ δέρμα τοῦ ευχαρίστως δίνει ἄλλο δέρμα. Ὅλα ὅσα ἔχει ὁ ἄνθρωπος ἡμπορεῖ να τα θυσιάσῃ, ἀρκεῖ να διατηρήσῃ ἔτσι τὴν ζωὴν του.
- Ιωβ. 2,5 οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ ἀποστειλάς τὴν χεῖρά σου ἅψαι τῶν ὀστέων αὐτοῦ καὶ σαρκῶν αὐτοῦ· ἢ μὴν εἰς πρόσωπόν σε εὐλογήσει.
- Ιωβ. 2,5 Ἀπλῶσε ὅμως τὸ χεῖρι σου, κτύπησέ τον εἰς τὰ κόκκαλά του καὶ εἰς τὰς σάρκας του· τότε ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἀτομικοῦ του πόνου, θα βλασφημήσῃ ἀναισχύντως τὸ πρόσωπόν σου”.
- Ιωβ. 2,6 εἶπε δὲ ὁ Κύριος τῷ διαβόλῳ· ἰδοὺ παραδίδωμί σοι αὐτόν, μόνον τὴν ψυχὴν αὐτοῦ διαφύλαξον.
- Ιωβ. 2,6 Ὁ Κύριος εἶπε τότε στὸν διάβολον· “ἰδοὺ· παραδίδω αὐτόν εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, να του ἐπιφέρῃς τὰ δεινά, που εἶπες. Πρόσεξε ὅμως να διαφυλάξῃς τὴν ζωὴν του”.
- Ιωβ. 2,7 Ἐξήλθε δὲ ὁ διάβολος ἀπὸ προσώπου Κυρίου καὶ ἔπαισε τὸν Ἰώβ ἔλκει πονηρῶ ἀπὸ ποδῶν ἕως κεφαλῆς.
- Ιωβ. 2,7 Ὁ διάβολος ἐβήκεν ἀπὸ τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου καὶ ἐκτύπησε τὸν Ἰώβ με τρομερὰς πληγὰς, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.
- Ιωβ. 2,8 καὶ ἔλαβεν ὄστρακον, ἵνα τὸν ἰχῶρα ξύῃ, καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς κοπρίας ἔξω τῆς πόλεως.
- Ιωβ. 2,8 Ὁ Ἰώβ ἐπῆρε τότε ἓνα σύντριμμα ἀπὸ πῆλινον ἀγγεῖον καὶ ἐξυε τὰς πυρορροούσας πληγὰς του. Ἐκάθητο δε ἐπάνω εἰς ἓνα σωρόν ἀπεξηραμμένης κοπριάς ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν μόνος.
- Ιωβ. 2,9 Χρόνου δὲ πολλοῦ προβεβηκότος εἶπεν αὐτῷ ἡ γυνὴ αὐτοῦ· μέχρι τίνος καρτερήσεις λέγων·
- Ιωβ. 2,9 Ἀφοῦ ἐπέρασε πολὺς χρόνος εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν, του εἶπε τότε ἡ γυναῖκα του· “Ἔως πότε θα δείχνῃς αὐτὴν τὴν καρτερίαν λέγων·
- Ιωβ. 2,9α ἰδοὺ ἀναμένω χρόνον ἔτι μικρὸν προσδεχόμενος τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου;
- Ιωβ. 2,9α Θα περιμένω ὀλίγον ἀκόμη χρόνον καὶ ἔχω τὴν ἐλπίδα, ὅτι θα εὕρω τὴν θεραπείαν μου καὶ θα ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὴν ὀδυνηρὰν αὐτὴν κατάστασιν;
- Ιωβ. 2,9β ἰδοὺ γὰρ ἠφάνισται σοι τὸ μνημόσυνον ἀπὸ τῆς γῆς, υἱοὶ καὶ θυγατέρες, ἐμῆς κοιλίας ὠδίνες καὶ πόνοι, οὓς εἰς τὸ κενὸν ἐκοπίασα μετὰ μόχθων·
- Ιωβ. 2,9β Ἰδοὺ ὅμως ὅτι ἡ ἀνάμνησίς σου ἐσβῆσεν ἀπὸ τὴν γῆν, διότι τὰ παιδιά καὶ τὰ κορίτσια σου, πόνοι τῆς κοιλίας μου, καὶ κόποι τῆς ζωῆς μου, ἐξηφανίσθησαν. Ματαίως, λοιπὸν, ἐκοπίασα καὶ υπεβλήθην εἰς τὸσους κόπους δια να τα μεγαλώσω.
- Ιωβ. 2,9γ σὺ τε αὐτὸς ἐν σαπρίᾳ σκωλήκων κάθησαι διανυκτερεύων αἴθριος,
- Ιωβ. 2,9γ Σὺ δε ὁ ἴδιος κάθεσαι ἐπάνω εἰς τὴν σατίλαν τῶν σκωλήκων καὶ διανυκτερεύεις με πολλοὺς πόνους στὸ υπαίθριον.
- Ιωβ. 2,9δ κἀγὼ πλανῆτις καὶ λάτρις, τόπον ἐκ τόπου περιερχομένη καὶ οἰκίαν ἐξ οἰκίας, προσδεχομένη τὸν ἥλιον πότε δύσεται, ἵνα ἀναπαύσωμαι τῶν μόχθων μου καὶ τῶν ὀδυνῶν, αἱ με νῦν συνέχουσιν· ἀλλὰ εἶπόν τι ῥῆμα πρὸς Κύριον καὶ τελεῦτα.
- Ιωβ. 2,9δ Ἐγὼ δε περιπλανώμαι, σαν καμμία υπηρέτρια καὶ ζητιάνα, μεταβαίνουσα ἀπὸ τὸν ἓνα τόπον στὸν ἄλλον, ἀπὸ τὴν μίαν οἰκίαν εἰς τὴν ἄλλην καὶ περιμένω πότε να δύσῃ ὁ ἥλιος, δια να ἀναπαυθῶ ἀπὸ τὸς σωματικούς κόπους καὶ τὰς ψυχικὰς ὀδύνας, αἱ ὁποῖαι τώρα με πιέζουν καὶ με περισφίγγουν. Εἰπέ, λοιπὸν, ἓνα λόγον ἐναντίον τοῦ Κυρίου

και δώσε ένα τέλος εις την βασανισμένην σου ζωήν”.

- Ιωβ. 2,10 ὁ δὲ ἐμβλέψας εἶπεν αὐτῇ· ἴνα τί ὡσπερ μία τῶν ἀφρόνων γυναικῶν ἐλάλησας οὕτως; εἰ τὰ ἀγαθὰ ἐδεξάμεθα ἐκ χειρὸς Κυρίου, τὰ κακὰ οὐχ ὑποίσομεν; ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς συμβεβηκόσιν αὐτῷ οὐδὲν ἤμαρτεν Ἰώβ τοῖς χεῖλεσιν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ.
- Ιωβ. 2,10 Ὁ Ἰωβ παρετήρησεν αὐτὴν κατὰματα και εἶπε· “διατὶ ὠμίλησες κατ’ αὐτὸν τον τρόπον, ὡς εἰς μία ἀπὸ τας ἀπερισκέπτους και ἀνοήτους γυναῖκας; Εἰς τὰ ἀγαθὰ ευχαρίστως ἐδέχθημεν ἀπὸ τα χεῖρια του Κυρίου, τας θλίψεις και τας συμφορὰς δεν θα τας υπομείνωμεν;” Εἰς ὅλας αὐτάς τας συμφορὰς, που ἐπέπεσαν ἐναντίον του, ο Ἰώβ δεν ἠμάρτησε καθόλου και δεν ἐβγήκε λόγος παραπόνου ἀπὸ τα χεῖλη του ἐναντίον του Θεοῦ.
- Ιωβ. 2,11 ἀκούσαντες δὲ οἱ τρεῖς φίλοι αὐτοῦ τὰ κακὰ πάντα τὰ ἐπελθόντα αὐτῷ, παρεγένοντο ἕκαστος ἐκ τῆς ἰδίας χώρας πρὸς αὐτόν· Ἐλιφάζ ὁ Θαιμανῶν βασιλεὺς, Βαλδὰδ ὁ Σαυχαίων τύραννος, Σωφάρ ὁ Μιναίων βασιλεὺς, καὶ παρεγένοντο πρὸς αὐτόν ὀμοθυμαδόν, τοῦ παρακαλέσαι καὶ ἐπισκέψασθαι αὐτόν.
- Ιωβ. 2,11 Οἱ τρεῖς φίλοι του Ἰώβ ὅταν ἐπληροφορήθησαν ὅλας αὐτάς τας συμφορὰς, αἱ ὁποῖαι ἐπέπεσαν ἐναντίον του, ἐξεκίνησεν ο καθένας ἀπὸ την ἰδικὴν του χώραν και ἦλθον πρὸς αὐτόν. Ὁ Ἐλιφάζ ὁ βασιλεὺς Θαιμανῶν, ο Βαλδὰδ ὁ ἄρχων των Σαυχαίων και ο Σωφάρ ὁ βασιλεὺς των Μιναίων. Αὐτοὶ λοιπὸν ἦλθον πρὸς τον Ἰώβ με μιαν ψυχὴν και κατόπιν κοινῆς συμφωνίας, δια να τον ἐπισκεφθοῦν και τον παρηγορήσουν.
- Ιωβ. 2,12 ἰδόντες δὲ αὐτόν πόρρωθεν οὐκ ἐπέγνωσαν· καὶ βοήσαντες φωνῇ μεγάλῃ ἔκλαυσαν ῥῆξαντες ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ στολήν. καὶ καταπασάμενοι γῆν
- Ιωβ. 2,12 Ὅταν δε ἀπὸ μακρὰν τον εἶδαν, δεν τον ἀνεγνώρισαν. Ἐβγαλαν μεγάλην οδυνηρὰν κραυγὴν, ἔκλαυσαν και διέρρηξαν ο καθένας την στολήν του. Ἀφοῦ δε ἔρριψαν χῶμα εις τας κεφαλὰς των, εις ἔκφρασιν της οδύνης των, παρεκάθισαν αὐτῷ ἑπτὰ ἡμέρας και ἑπτὰ νύκτας, καὶ οὐδεὶς αὐτῶν ἐλάλησεν· ἑώρων γὰρ τὴν πληγὴν δεινὴν οὔσαν και μεγάλην σφόδρα.
- Ιωβ. 2,13 ἐκάθισαν πλησίον του Ἰώβ ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας και ἑπτὰ νύκτας, και κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς δεν ἠνοιξε το στόμα του να ὀμιλήσῃ, διότι ἐβλεπαν κατάπληκτοι, ὅτι το κτύπημα ἦτο πάρα πολὺ οδυνηρὸν και μεγάλο.

ΙΩΒ 3

- Ιωβ. 3,1 Μετὰ τοῦτο ἠνοιξεν Ἰώβ τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ κατηράσατο τὴν ἡμέραν αὐτοῦ
- Ιωβ. 3,1 Ἐπειτα ἀπὸ την ἐπταήμερον αὐτὴν σιωπὴν, ἠνοιξεν ο Ἰώβ τὸ στόμα του και κατηράσθη την ἡμέραν, κατὰ την ὁποῖαν ἐγεννήθη
- Ιωβ. 3,2 λέγων·
- Ιωβ. 3,2 λέγων·
- Ιωβ. 3,3 ἀπόλοιτο ἡ ἡμέρα, ἐν ᾗ ἐγεννήθην, καὶ ἡ νύξ ἐκείνη ᾗ εἶπαν· ἰδοὺ ἄρσεν.
- Ιωβ. 3,3 “εἶθε να ἐχάνετο και να μη υπήρχεν η ἡμέρα ἐκείνη, κατὰ την ὁποῖαν ἐγεννήθηκα· και η νύκτα ἐκείνη, κατὰ την ὁποῖαν εἶπαν με χαρὰν· Ἰδοὺ, ἀρσενικὸ παιδί ἐγεννήθη.
- Ιωβ. 3,4 ἡ νύξ ἐκείνη εἶη σκότος, καὶ μὴ ἀναζητήσαι αὐτὴν ὁ Κύριος ἄνωθεν, μηδὲ ἔλθοι εἰς αὐτὴν φέγγος·
- Ιωβ. 3,4 Σκοτάδι ας ἦτο η νύκτα ἐκείνη της γεννήσεώς μου και ας μη την ἀναζητούσε ο Κύριος ἀπὸ τον οὐρανόν. Φως νυκτός και ἡμέρας ποτὲ να μη την ἐφώτιζεν.
- Ιωβ. 3,5 ἐκλάβοι δὲ αὐτὴν σκότος καὶ σκιά θανάτου, ἐπέλθοι ἐπ’ αὐτὴν γνόφος, καταραθεῖ ἡ ἡμέρα
- Ιωβ. 3,5 Ἀς ἀπλωθῇ εις αὐτὴν και ας την καταλάβῃ σκοτάδι και σκία θανάτου. Βαθὺ και ἀδιάλυτον σκότος ας ἐπιπέσῃ εις αὐτὴν. Κατηραμένη ας εἶναι η ἡμέρα και η νύκτα της γεννήσεώς μου.
- Ιωβ. 3,6 καὶ ἡ νύξ ἐκείνη, ἀπενέγκαιτο αὐτὴν σκότος· μὴ εἶη εἰς ἡμέρας ἑνιαυτοῦ, μηδὲ ἀριθμηθεῖ εἰς ἡμέρας μηνῶν·
- Ιωβ. 3,6 Εἶθε να την πάρῃ και να την κυριεύσῃ το σκοτάδι. Ἀς μη υπάρξῃ και ας μη λογισθῇ μεταξύ των ἡμέρων του ἔτους, και ας μη ἀριθμηθῇ εις τας ἡμέρας των μηνῶν.
- Ιωβ. 3,7 ἀλλὰ ἡ νύξ ἐκείνη εἶη ὀδύνη, καὶ μὴ ἔλθοι ἐπ’ αὐτὴν εὐφροσύνη μηδὲ χαρμονή·
- Ιωβ. 3,7 Ἀλλὰ η νύκτα ἐκείνη ας εἶναι γεμάτη ἀπὸ οδύνην, και καμμία χαρὰ και ἀγαλλίασις ας μη ἔλθῃ εις αὐτὴν.
- Ιωβ. 3,8 ἀλλὰ καταράσαιτο αὐτὴν ὁ καταρώμενος τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ μέλλων τὸ μέγα κῆτος χειρῶσασθαι.
- Ιωβ. 3,8 Ἀνθρωπος, που εἶναι εἰδικὸς εις κατάρας, ας καταρασθῇ αὐτὴν την ἡμέραν· αὐτὸς που με τας κατάρας του ἔχει την δύναμιν και την ἐξουσίαν να καθυποτάξῃ ἀκόμη και αὐτὸ το μεγάλο κῆτος της θαλάσσης.
- Ιωβ. 3,9 σκοτωθεῖ τὰ ἄστρα τῆς νυκτός ἐκείνης, ὑπομείναι καὶ εἰς φωτισμόν μὴ ἔλθοι και μὴ ἴδοι ἑωσφόρον ἀνατέλλοντα,
- Ιωβ. 3,9 Ἀς βυθισθοῦν στο σκοτάδι τα ἀστέρια της νυκτός ἐκείνης, ας ἀπομείνουν, ας μη ἔλθουν στο φως και ας μη ἴδουν την ἀνατολήν του πρωϊνοῦ ἀστέρος, του ἑωσφόρου.
- Ιωβ. 3,10 ὅτι οὐ συνέκλεισε πύλας γαστρὸς μητρὸς μου· ἀπήλλαξε γὰρ ἄν πόνον ἀπὸ ὀφθαλμῶν μου.

- Ιωβ. 3,10 Καταρώμαι την νύκτα εκείνην, διότι δεν έκλεισε τας πύλας της κοιλίας της μητρός μου, ώστε να μη γεννηθώ. Εάν αυτό εγένετο, θα με είχε απαλλάξει από κάθε πόνον, που αισθάνομαι τώρα και βλέπω με τα μάτια μου.
- Ιωβ. 3,11 Διατί γάρ ἐν κοιλίᾳ οὐκ ἐτελεύτησα, ἐκ γαστρός δὲ ἐξῆλθον καὶ οὐκ εὐθύς ἀπωλόμην;
- Ιωβ. 3,11 Διατί δεν απέθανα, ενώ ακόμη ευρισκόμην εις την κοιλίαν της μητρός μου; Αλλά και διατί, όταν εβγήκα από την μητρικήν γαστέρα, δεν έπεσα αμέσως νεκρός, ώστε να χαθώ;
- Ιωβ. 3,12 ἵνατί δὲ συνήντησάν μοι γόνατα; ἵνατί δὲ μαστοὺς ἐθήλασα;
- Ιωβ. 3,12 Διατί δέ με συνήντησαν στοργικά τα γόνατα της μητρός μου; Διατί εθήλασα τους μητρικούς μαστούς;
- Ιωβ. 3,13 νῦν ἂν κοιμηθεὶς ἡσύχασα, ὑπνώσας δὲ ἀνεπαυσάμην
- Ιωβ. 3,13 Εάν αυτό εγένετο, θα είχα ησυχάσει κοιμηθείς τον γλυκύν ύπνον του θανάτου. Θα είχα αναπαυθῆ από τα σημερινά δεινά παραδεδομένος εις ύπνον.
- Ιωβ. 3,14 μετὰ βασιλέων βουλευτῶν γῆς, οἱ ἐγαυριῶντο ἐπὶ ξίφεσιν,
- Ιωβ. 3,14 Ετσι θα ανεπαυόμην με βασιλεῖς, κυβερνήτας και κριτάς των ανθρώπων της γης, οι οποίοι και υπερηφανεύοντο δια τα νικηφόρα ξίφη των.
- Ιωβ. 3,15 ἢ μετὰ ἀρχόντων, ὧν πολὺς ὁ χρυσός, οἱ ἐπλησαν τοὺς οἴκους αὐτῶν ἀργυρίου,
- Ιωβ. 3,15 Η μαζή με άρχοντας, οι οποίοι είχαν πολύν χρυσόν και είχαν γεμίσει τα σπίτια των από άργυρον.
- Ιωβ. 3,16 ἢ ὥσπερ ἔκτρωμα ἐκπορευόμενον ἐκ μήτρας μητρός, ἢ ὥσπερ νήπιοι, οἱ οὐκ εἶδον φῶς.
- Ιωβ. 3,16 Επί τέλους θα είχα την τύχην εκτρώματος, που βγαίνει πρόωρα από την μητρικήν κοιλίαν, η θα ήμουνα σαν ένα από τα έμβρυα, τα οποία γεννώνται νεκρά και δεν βλέπουν καθόλου το φως.
- Ιωβ. 3,17 ἐκεῖ ἀσεβεῖς ἐξέκαυσαν θυμὸν ὀργῆς, ἐκεῖ ἀνεπαύσαντο κατάκοποι τῷ σώματι·
- Ιωβ. 3,17 Εκεί, μέσα στον τάφον, οι ασεβεῖς έχασαν πλέον όλην την φωτιάν του θυμοῦ των. Εκεί ανεπαύθησαν οι κατάκοποι σωματικῶς και πνευματικῶς.
- Ιωβ. 3,18 ὁμοθυμαδὸν δὲ οἱ αἰώνιοι οὐκ ἤκουσαν φωνὴν φορολόγου.
- Ιωβ. 3,18 Εκεί, τέως ευκατάστατοι και μη, όλοι ανεξαιρέτως δεν ακούουν την σκληράν και απειλητικὴν φωνήν του σκληροῦ εισπράκτορος των φορῶν.
- Ιωβ. 3,19 μικρὸς καὶ μέγας ἐκεῖ ἐστί, καὶ θεράπων δεδοικῶς τὸν κύριον αὐτοῦ·
- Ιωβ. 3,19 Μικροὶ και μεγάλοι όλοι είναι ίσοι εκεί, και ο υπηρέτης ο οποίος εν τη ζωῆ εφοβεῖτο τον κύριόν του, είναι εκεί ίσος με αυτόν.
- Ιωβ. 3,20 ἵνατί γάρ δέδοται τοῖς ἐν πικρία φῶς, ζωὴ δὲ ταῖς ἐν ὀδύναις ψυχαῖς;
- Ιωβ. 3,20 Προς τι όμως έχει δοθῆ η ζωῆ και το φως εις εκείνους, οι οποίοι επρόκειτο να διέλθουν με πικριάν την ζωὴν των; Και δεν εγκατελείποντο στο σκότος της ανυπαρξίας αυτοί, των οποίων η ζωῆ θα επερνούσεν εις οδύνας και θλίψεις;
- Ιωβ. 3,21 οἱ ἱμείρονται τοῦ θανάτου καὶ οὐ τυγχάνουσιν ἀνορύσσοντες ὥσπερ θησαυροὺς,
- Ιωβ. 3,21 Αυτοὶ ποθοῦν σφοδρῶς τον θάνατον και δεν τον ευρίσκουν. Οπως οι χρυσοθήραι ανασκάπτουν με λαχτάραν, δια να εύρουν χρυσόν, ετσι και αυτοὶ επιζητοῦν τον θάνατον.
- Ιωβ. 3,22 περιχαρεῖς δὲ ἐγένοντο ἐὰν κατατύχωσι.
- Ιωβ. 3,22 Σκιρτοῦν δε από χαράν, εάν επιτύχουν τον θάνατον και κατέλθουν στον τάφον.
- Ιωβ. 3,23 θάνατος ἀνδρὶ ἀνάπαυμα, συνέκλεισε γάρ ὁ Θεὸς κατ' αὐτοῦ·
- Ιωβ. 3,23 Ο θάνατος είναι ανάπαυσις δια τον άνθρωπον, διότι ο Κυριος δια του θανάτου θέτει τέρμα εις τας θλίψεις και περιπετείας αυτού.
- Ιωβ. 3,24 πρὸ γὰρ τῶν σίτων μου στεναγμὸς μοι ἦκει, δακρῦν δὲ ἐγὼ συνεχόμενος φόβῳ·
- Ιωβ. 3,24 Πριν φάγω τροφήν, με καταλαμβάνει και με πνίγει ο στεναγμός. Χανεται η όρεξις μου. Αναλύομαι εις δάκρυα, κυριεύομαι από φόβον νέων δεινῶν.
- Ιωβ. 3,25 φόβος γάρ, ὃν ἐφρόντισα, ἦλθέ μοι, καὶ ὃν ἐδεδοίκειν, συνήντησέ μοι,
- Ιωβ. 3,25 Διότι ο φόβος, τον οποίον εφρόντισα με κάθε τρόπον να αποφυγῶ, με κατέλαβε. Οσα είχα φοβηθῆ με συνήντησαν εις την ζωὴν μου.
- Ιωβ. 3,26 οὔτε εἰρήνευσα οὔτε ἡσύχασα οὔτε ἀνεπαυσάμην, ἦλθε δὲ μοι ὀργή·
- Ιωβ. 3,26 Ούτε ειρήνην, ούτε ησυχίαν, ούτε ανάπαυσιν έχω πλέον, διότι επήλθεν εναντίον μου η οργή του Κυρίου”.

ΙΩΒ 4

- Ιωβ. 4,1 Ὑπολαβῶν δὲ Ἐλιφάζ ὁ Θαιμανίτης λέγει·
- Ιωβ. 4,1 Ελαβε τότε τον λόγον ο Ελιφάζ, ο θαιμανίτης, και εἶπε·
- Ιωβ. 4,2 μὴ πολλάκις σοι λελάληται ἐν κόπῳ; ἰσχύν δὲ ῥημάτων σου τίς ὑποίσει;
- Ιωβ. 4,2 “μήπως πολλές φορές άλλοτε σου έχουν λεχθῆ σκληροὶ και οδυνηροὶ λόγοι; Τώρα όμως ποίος ημπορεῖ να ανεχθῆ

- τους βαρείς λόγους σου και να μη δώση απάντησιν;
Ιωβ. 4,3 **εἰ γὰρ σὺ ἐνουθέτησας πολλοὺς καὶ χεῖρας ἀσθενοῦς παρεκάλεσας,**
Ιωβ. 4,3 Διότι εἰς σου ἄλλοτε πολλοὺς εἶχες νουθετήσῃ με τοὺς λόγους σου καὶ χεῖρα ἀδυνάτων καὶ ἀποκαρδιωμένων ἐνίσχυσες,
- Ιωβ. 4,4 **ἀσθενοῦντάς τε ἐξανέστησας ῥήμασι, γόνασί τε ἀδυνατοῦσι θάρσος περιέθηκας,**
Ιωβ. 4,4 τοὺς ἀποκαμωμένους δε καὶ ἀποκαρδιωμένους ἐσήκωσες ἐπάνω θαρραλέως με τα λόγια σου, καὶ γόνατα παράλυτα ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν τα περιέβαλλες με θάρρος καὶ δύναμιν,
- Ιωβ. 4,5 **νῦν δὲ ἦκει ἐπὶ σὲ πόνος καὶ ἥψατό σου, σὺ ἐσπούδασας.**
Ιωβ. 4,5 τώρα, που ἔχει ἔλθει ἐπάνω σου ὁ πόνος καὶ ἡ οὐδύνη καὶ σε ἐπληξαν αὐ συμφοραί, σὺ ἐταράχθης καὶ ἐσπευσες νὰ ἐκφρασθῆς ὀχι ὀρθῶς.
- Ιωβ. 4,6 **πότερον οὐχ ὁ φόβος σου ἐστὶν ἐν ἀφροσύνῃ καὶ ἡ ἐλπίς σου καὶ ἡ κακία τῆς ὁδοῦ σου;**
Ιωβ. 4,6 Τὶ τάχα συμβαίνει; Μήπως ἡ παλαιὰ σου εὐλάβεια καὶ ὁ φόβος σου πρὸς τὸν Θεὸν παρεχώρησαν σήμερον τὴν θέσιν των εἰς ἀπερισκεψίαν; Καὶ ἡ ἐλπίς, που εἶχες πρὸς τὸν Θεόν, δὲν ἦτο γνησία, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν σημερινὴν ταλαιπωρίαν τῆς ζωῆς σου; Ἡ ἀμαρτία εἶναι αἰτία των ταλαιπωριῶν μας.
- Ιωβ. 4,7 **μνήσθητι οὖν, τίς καθαρὸς ὧν ἀπώλετο ἢ πότε ἀληθινοὶ ὀλόρριζοὶ ἀπώλοντο;**
Ιωβ. 4,7 Ἐνθυμήσου, ἄλλωστε, ποῖος ἄνθρωπος καθαρὸς ἀπὸ ἀμαρτίαν ἐχαθῆ ἡ πότε πραγματικῶς οἱ ἀληθινὰ ἐνάρετοι ἄνθρωποι ἐξετριζώθησαν καὶ ἐχάθησαν;
- Ιωβ. 4,8 **καθ' ὃν τρόπον εἶδον τοὺς ἀροτριῶντας τὰ ἄτοπα, οἱ δὲ σπεύροντες αὐτὰ ὀδύνας θεριοῦσιν ἑαυτοῖς,**
Ιωβ. 4,8 Μήπως ποτέ ἐχάθησαν οἱ ἐνάρετοι, ὅπως ἐγὼ τουλάχιστον εἶδα νὰ καταστρέφονται μόνον ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι σπεύρουν ἀνομήματα καὶ οἱ ὁποῖοι θερίζουν καρποὺς οὐδνηροὺς διὰ τὸν ἑαυτὸν των.
- Ιωβ. 4,9 **ἀπὸ προστάγματος Κυρίου ἀπολοῦνται, ἀπὸ δὲ πνεύματος ὀργῆς αὐτοῦ ἀφανισθῶσονται.**
Ιωβ. 4,9 Ἀυτοῖ, με τὸ πρόσταγμα τοῦ Κυρίου θὰ ἀπολεσθῶν, ἀπὸ τὸ φύσημα τῆς δικαίας ὀργῆς τοῦ θὰ ἐξαφανισθῶν.
- Ιωβ. 4,10 **σθένος λέοντος, φωνὴ δὲ λεαίνης, γαυρίαμα δὲ δρακόντων ἐσβέσθη·**
Ιωβ. 4,10 Καὶ ἀν ἀκόμη ἔχουν τὴν δύναμιν τοῦ λέοντος, θὰ καταστραφῶν, διότι ὁ βρυχηθμός τοῦ λέοντος καὶ ἡ φωνὴ τῆς λεαίνης καὶ τὸ τρομερὸν ἀνατριχιαστικὸν σφύριγμα των δρακόντων ἐσβέσθησαν καὶ δὲν τρομάζουν πλέον κανένα.
- Ιωβ. 4,11 **μυρμηκολέων ὦλετο παρὰ τὸ μὴ ἔχειν βορὰν, σκύμνοι δὲ λέοντων ἔλιπον ἀλλήλους.**
Ιωβ. 4,11 Ὁ ἀγριὸς καὶ ὕπουλος μυρμηκολέων ἐχάθη, διότι δὲν εἶχε τροφήν, τα δε μικρὰ των λέοντων, ἐπειδὴ ἔπαυσαν οἱ γονεῖς των νὰ τοὺς φέρουν λείαν, διεσκορπίσθησαν.
- Ιωβ. 4,12 **εἰ δὲ τὸ ῥῆμα ἀληθινὸν ἐγεγόνει ἐν λόγοις σου, οὐθὲν ἂν σοὶ τούτων κακὸν ἀπήνητῃσε. πότερον οὐ δέξεται μου τὸ οὖς ἐξαισία παρ' αὐτοῦ;**
Ιωβ. 4,12 Ἐάν, ἔστω, καὶ ἕνας μόνον λόγος σου ἀπὸ ὅσους εἶπες ἦτο ἀληθινός, καμμία συμφορὰ ἀπὸ αὐτὰς, που σε εὐρήκαν, δὲν θὰ σε προσέβαλε. Τὶ λοιπόν; Ἐπρεπε ἡ δὲν ἐπρεπε νὰ δεχθῆ τὸ αὐτὶ μου τα παράδοξα αὐτὰ, που μου ἀπεκαλύφθησαν ἀπὸ τὸν Κυριον;
- Ιωβ. 4,13 **φόβοι δὲ καὶ ἠχώ νυκτερινή, ἐπιπίπτων φόβος ἐπ' ἀνθρώπους,**
Ιωβ. 4,13 Φοβοὶ καὶ κάποιος ἠχος κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς μου συνέβησαν. Φόβος, ὁ ὁποῖος ἐπιπίπτει καὶ τρομάζει συνήθως τοὺς ἀνθρώπους.
- Ιωβ. 4,14 **φρίκη δὲ μοὶ συνήνητῃσε καὶ τρόμος καὶ μεγάλως μοὶ τὰ ὀσῶ διέσεισε,**
Ιωβ. 4,14 Φρίκη με κατέλαβε καὶ τρόμος συνέσεισε καὶ συνεκλόνησε πάρα πολὺ τα κόκκαλά μου.
- Ιωβ. 4,15 **καὶ πνεῦμα ἐπὶ πρόσωπόν μου ἐπῆλθεν, ἔφριξαν δὲ μοὶ τρίχες καὶ σάρκες.**
Ιωβ. 4,15 Κάποιο πνεῦμα ἐπέρασεν ἀπὸ ἐμπρὸς μου, αὐ τρίχες μου ἀνωρθώθησαν, ἐφρίξεν σὰρξ μου.
- Ιωβ. 4,16 **ἀνέστην, καὶ οὐκ ἐπέγνων· εἶδον, καὶ οὐκ ἦν μορφὴ πρὸ ὀφθαλμῶν μου, ἀλλ' ἡ αὐραν καὶ φωνὴν ἤκουον·**
Ιωβ. 4,16 Ἐσηκώθην ἀπὸ τὸν ὕπνον καὶ δὲν εἶδα τίποτε. Ἡνοιξα διάπλατα τα μάτια μου, διὰ νὰ ἴδω, καὶ δὲν ὑπῆρχε καμμία μορφὴ ἐνώπιόν μου. Ἡσθάνθην μόνον κάποιαν αὐραν καὶ ἤκουσα κάποιαν φωνήν.
- Ιωβ. 4,17 **τί γὰρ; μὴ καθαρὸς ἔσται βροτὸς ἐναντίον τοῦ Κυρίου ἢ ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ ἄμεμπτος ἀνήρ;**
Ιωβ. 4,17 Καὶ τὶ ἔλεγε; Μήπως ὑπάρχει ἄνθρωπος καθαρὸς ἀπὸ ἀμαρτίαν, ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, ἡ κανένας τελείως ἀμεμπτος εἰς ὅλα του τα ἔργα;
- Ιωβ. 4,18 **εἰ κατὰ παιδῶν αὐτοῦ οὐ πιστεύει, κατὰ δὲ ἀγγέλων αὐτοῦ σκολιὸν τι ἐπενόησε,**
Ιωβ. 4,18 Ἐφ' ὅσον εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ αὐτῶν ἀκόμη των ὑπηρετῶν του, των ἀγγέλων του, δὲν ἔχει ἐμπιστοσύνην ὁ Θεὸς ὅτι, δηλαδὴ, θὰ του παραμείνουν αἰωνίως σταθεροὶ εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν ὑπακοήν, εἰς βάρος δε των ἀγγέλων του εὐρήκε κάτι τὸ ἀμαρτωλόν, ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποῖου ἐκεῖνοι ἐξέπεσαν,
- Ιωβ. 4,19 **τοὺς δὲ κατοικοῦντας οἰκίας πηλίνας, ἐξ ὧν καὶ αὐτοὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πηλοῦ ἐσμεν, ἔπαισεν αὐτοὺς σητὸς τρόπον·**
Ιωβ. 4,19 πὸσω μᾶλλον στοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦν μέσα σε σπίτια κτισμένα ἀπὸ λάσπη καὶ οἱ ἴδιοι εἶναι πλασμένοι ἀπὸ λάσπη καὶ φθειρόνται, ὅπως τα ἐνδύματα, τα ὁποῖα κατατρώγει ὁ σκόρος;

- Ιωβ. 4,20 και ἀπὸ πρωΐθεν μέχρις ἑσπέρας οὐκέτι εἰσὶ, παρὰ τὸ μὴ δύνασθαι αὐτοὺς ἑαυτοῖς βοηθῆσαι ἀπώλοντο.
 Ιωβ. 4,20 Παντοτε επικρέματα ἐπάνω ἀπὸ αὐτοῦ ὁ θάνατος. Δὲν ἠμποροῦν δε με τὴν ἰδικὴν τῶν δυνάμιν, να διατηρηθοῦν εἰς τὴν ζωὴν οὔτε μίαν ἡμέραν, ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας, διότι εἶναι ἀδύνατοι καὶ ἀνίκανοι να βοηθήσουν τὸν ἑαυτὸν τῶν καὶ εἶσι βαδίζουσι πρὸς τὴν καταστροφὴν.
- Ιωβ. 4,21 ἐνεφύσησε γὰρ αὐτοῖς καὶ ἐξηράνθησαν, ἀπώλοντο παρὰ τὸ μὴ ἔχειν αὐτοὺς σοφίαν.
 Ιωβ. 4,21 Ὁ Κύριος ἔστειλεν ἐναντίον αὐτῶν τὴν ὠργισμένην τοῦ πνοῆν καὶ ἐξηράνθησαν, ὅπως τὰ φυτὰ ἀπὸ τοῦ καυστικῶν λίβαν, ἐχάθησαν, διότι δὲν εἶχον τὴν κατὰ Θεὸν σοφίαν”.

ΙΩΒ 5

- Ιωβ. 5,1 Ἐπικάλῃσαι δέ, εἴ τίς σοι ὑπακούσεται, ἢ εἴ τίνα ἀγγέλων ἀγίων ὄψῃ·
 Ιωβ. 5,1 Καλεσε εἰς βοήθειάν σου, εἴαν ὑπάρχη κάποιος, ὁ ὁποῖος θα σε ἀκούσῃ καὶ θα σπεύσῃ να σε βοηθήσῃ, ἢ εἴαν θα σο ἐμφανισθῇ κανένας ἀπὸ τοῦς ἀγίους ἀγγέλους. Κανεῖς δὲν θα ἐλθῇ, διότι εὐρίσκεσαι ἐν τῷ ἀδικῷ.
- Ιωβ. 5,2 καὶ γὰρ ἄφρονα ἀναιρεῖ ὄργῃ, πεπλανημένον δὲ θανατοῖ ζῆλος,
 Ιωβ. 5,2 Τὸν ἀσύνετον καὶ ἀσεβῆ τὸν φονεῖ ἡ ἀσυγκράτητος ἀγανάκτησις τοῦ. Τὸν δε ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν πλανώμενον τὸν θανατῶνει ὁ φθόνος καὶ τὸ πάθος τοῦ.
- Ιωβ. 5,3 ἐγὼ δὲ ἐώρακα ἄφρονας ῥίζαν βάλλοντας, ἀλλ’ εὐθέως ἐβρώθη αὐτῶν ἡ διαίτα.
 Ιωβ. 5,3 Εγὼ, βέβαια, ἔχω ἴδει ἀνθρώπους, που ζοῦν εἰς ἀφροσύνην καὶ ἀμαρτίαν, να ριζοβολοῦν καὶ να εὐδοκιμοῦν. Ἀλλὰ πολὺ γρήγορα διεβρώθη καὶ κατεστράφη ἡ κατοικία τῶν καὶ ἡ ζωὴ τῶν.
- Ιωβ. 5,4 πόρρω γένοιτο οἱ υἱοὶ αὐτῶν ἀπὸ σωτηρίας, κολαβρισθῆσαν δὲ ἐπὶ θύραις ἡσσόνων, καὶ οὐκ ἔσται ὁ ἐξαιρούμενος·
 Ιωβ. 5,4 Δὲν θα ὑπάρξῃ σωτηρία δια τὰ παιδιὰ τῶν. Θα ποδοπατηθοῦν δε ἐμπρὸς εἰς τὰς πύλας ἀνθρώπων κατωτέρων καὶ ἀσθενέστερων ἀπὸ αὐτοῦς. Καὶ δὲν θα ὑπάρξῃ κανεῖς να τοῦς γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν συμφορὰν καὶ τὸν ὄλεθρον.
- Ιωβ. 5,5 ἃ γὰρ ἐκεῖνοι συνήγαγον, δίκαιοι ἔδονται, αὐτοὶ δὲ ἐκ κακῶν οὐκ ἐξαίρετοι ἔσονται. ἐκσιφωνισθῆι αὐτῶν ἡ ἰσχὺς·
 Ιωβ. 5,5 Θα φύγουν ἀπὸ τὰ χέρια τῶν, ὅσα οἱ ἀσεβεῖς συνεκέντρωσαν. Οἱ δίκαιοι θα τὰ φάγουν καὶ θα τὰ ἀπολαύσουν. Αὐτοὶ δε οἱ ἴδιοι οἱ ἀσεβεῖς δὲν θα διαφύγουν τὰς συμφορὰς. Ἡ δυνάμις τῶν καὶ ἡ δόξα τῶν θα ἀναρροφηθῇ σαν ἀπὸ σίφωνα καὶ θα ἐξαφανισθῇ
- Ιωβ. 5,6 οὐ γὰρ μὴ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς γῆς κόπος, οὐδὲ ἐξ ὀρέων ἀναβλαστήσει πόνος·
 Ιωβ. 5,6 Ὁ Θεὸς εἶναι, που ἀποστέλλει τὰς θλίψεις, διότι ποτὲ δὲν φυτρώνει μόνος τοῦ ἀπὸ τὴν γῆν ὁ κόπος, οὔτε ἀπὸ τὰ βουνὰ αὐτομάτως βλαστάνει ὁ πόνος ὡσάν τὸ χορτάρη.
- Ιωβ. 5,7 ἀλλὰ ἄνθρωπος γεννᾷται κόπῳ, νεοσσοὶ δὲ γυπὸς τὰ ὑψηλὰ πέτονται.
 Ιωβ. 5,7 Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος ἐξ αἰτίας τῆς ἀμαρτωλότητος, που τὸν ἔχει δηλητηριάσει, γεννᾷται, δια να κοπιᾷ καὶ πονῇ, καὶ μόνον οἱ νεοσσοὶ τοῦ γυπὸς πετοῦν ὑψηλὰ.
- Ιωβ. 5,8 οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ ἐγὼ δεηθήσομαι Κυρίου, Κύριον δὲ τῶν πάντων δεσπότην ἐπικαλέσομαι,
 Ιωβ. 5,8 Παρ’ ὅλον ὅμως τοῦτο, ἐγὼ ἀν περιπέσω εἰς θλίψιν, θα παρακαλέσω θερμῶς τὸν Κύριον, καὶ τὸν Κύριον καὶ κυρίαρχον τῶν πάντων θα επικαλεσθῶ με θερμῆν προσευχήν·
- Ιωβ. 5,9 τὸν ποιοῦντα μεγάλα καὶ ἀνεξιχνίαστα, ἔνδοξά τε καὶ ἐξαισία, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς·
 Ιωβ. 5,9 αὐτὸν, ὁ ὁποῖος πράττει μεγάλα, ἀνεξιχνίαστα καὶ ἀνεξερεύνητα ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν, ἔνδοξα καὶ ἐκτακτα, τῶν ὁποῖων δὲν ὑπάρχει ἀριθμὸς.
- Ιωβ. 5,10 τὸν διδόντα ὑετὸν ἐπὶ τὴν γῆν, ἀποστέλλοντα ὕδωρ ἐπὶ τὴν ὑπ’ οὐρανόν·
 Ιωβ. 5,10 Αὐτὸν, ὁ ὁποῖος χορηγεῖ τὴν εὐεργετικὴν βροχὴν εἰς τὴν γῆν καὶ ἀποστέλλει τὸ ὕδωρ εἰς ὅλην τὴν ὑπ’ οὐρανόν.
- Ιωβ. 5,11 τὸν ποιοῦντα ταπεινοὺς εἰς ὕψος, καὶ ἀπολωλότας ἐξεγείροντα·
 Ιωβ. 5,11 Ἀνορθῶνει καὶ τοποθετεῖ εἰς μέγα ὕψος δόξης τοῦς ταπεινοὺς ἀνθρώπους. Ἀνεγείρει καὶ ἐνδυναμώνει αὐτοὺς, που φαίνονται ὅτι εἶναι χαμένοι.
- Ιωβ. 5,12 διαλλάσσοντα βουλάς πανούργων, καὶ οὐ μὴ ποιήσουσιν αἱ χεῖρες αὐτῶν ἀληθές.
 Ιωβ. 5,12 Αὐτὸν, ὁ ὁποῖος ματαιώνει καὶ διαλύει τὰ πονηρὰ σχέδια τῶν πανούργων ἀνθρώπων καὶ τῶν ὁποῖων τὰ χέρια ποτὲ δὲν ἐκτείνονται, δια να πράξουν τὸ ἀληθές, τὸ σύμφωνον πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου.
- Ιωβ. 5,13 ὁ καταλαμβάνων σοφοὺς ἐν τῇ φρονήσει, βουλήν δὲ πολυπλόκων ἐξέστησεν·
 Ιωβ. 5,13 Αὐτὸν, που συλλαμβάνει τοῦς καυχωμένους δια τὴν σοφίαν τῶν, ματαιώνει δε τὰ σχέδια καὶ τὰς αποφάσεις τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων.
- Ιωβ. 5,14 ἡμέρας συναντήσεται αὐτοῖς σκότος, τὸ δὲ μεσημβρινὸν ψηλαφήσαισαν ἴσα νυκτί.
 Ιωβ. 5,14 Καὶ εἶσι αὐτοὶ ὁμοιάζουσι πρὸς ἐκείνους, που κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας καταλαμβάνονται ἀπὸ τὸ σκότος, κατὰ δε τὴν μεσημβριανὴν ψηλαφούν, ὅπως κατὰ τὴν νεφελώδη σκοτεινὴν νύκτα.

- Ιωβ. 5,15 απόλοινο δὲ ἐν πολέμῳ, ἀδύνατος δὲ ἐξέλθοι ἐκ χειρὸς δυνάστου·
 Ιωβ. 5,15 Θα νικηθὺν και θα εξολοθρευθὺν στον πόλεμόν των. Ο δε ασθενής και αδύνατος θα ἐξέλθῃ σώως και ελεύθερος ἀπὸ τα χέρια του τυράννου του.
- Ιωβ. 5,16 εἶη δὲ ἀδυνάτω ἐλπίς, ἀδίκου δὲ στόμα ἐμφραχθεῖη.
 Ιωβ. 5,16 Ἐλπίς δι' αὐτόν τον αδύνατον θα εἶναι ο Θεός, το δε συκοφαντικὸν στόμα του ἀδίκου θα φραχθῆ και θα κλείσῃ.
 Ιωβ. 5,17 μακάριος δὲ ἄνθρωπος, ὃν ἤλεγξεν ὁ Κύριος, νουθέτημα δὲ Παντοκράτορος μὴ ἀπαναίνου·
 Ιωβ. 5,17 Τρισευτυχισμένος εἶναι ο ἄνθρωπος, τον οποιόν παιδαγωγικῶς ἐτιμώρησεν ο Κυριος. Αὐτὴν δε την παιδαγωγίαν του Παντοκράτορος Κυρίου συ, ὦ ἄνθρωπε, μη την αποστραφῆς ποτέ.
- Ιωβ. 5,18 αὐτὸς γὰρ ἀλγεῖν ποιεῖ και πάλιν ἀποκαθίστησιν· ἔπαισε, και αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἴασαντο.
 Ιωβ. 5,18 Ο Θεός, δια την πνευματικὴν μας ωφέλειαν, μας κάμνει να πονοῦμεν, ἀλλὰ και πάλιν μας επαναφέρει εἰς την προτέραν εἰρηνικὴν κατάστασιν. Μας ἐκτύπησε με τας θλίψεις, ἀλλὰ με τα ἴδια του τα χέρια μας εθεράπευσε.
 Ιωβ. 5,19 ἐξάκις ἐξ ἀναγκῶν σε ἐξελεῖται, ἐν δὲ τῷ ἐβδόμῳ οὐ μὴ ἄψηται σου κακόν.
 Ιωβ. 5,19 Πολλές φορές θα σε γλυτώσῃ ἀπὸ τας ἀνάγκας και θλίψεις· και αν ἀκόμη ἐπακολουθήσουν ἄλλαι, δεν θα σε ἐγγίσῃ και δεν θα σε καταβάλῃ κάτι κακόν.
- Ιωβ. 5,20 ἐν λιμῷ ῥύσεται σε ἐκ θανάτου, ἐν πολέμῳ δὲ ἐκ χειρὸς σιδήρου λύσει σε.
 Ιωβ. 5,20 Εἰς καιρόν λιμοῦ θα σε γλυτώσῃ ἀπὸ τον εκ πείνης θάνατον και εἰς καιρόν πολέμου θα λύσῃ τα σιδηρά δεσμά της αἰχμαλωσίας ἀπὸ τα χέρια σου.
- Ιωβ. 5,21 ἀπὸ μάλιστα γλώσσης σε κρύψει, και οὐ μὴ φοβηθῆς ἀπὸ κακῶν ἐρχομένων.
 Ιωβ. 5,21 Θα σε προφυλάξῃ και θα σε σκεπάσῃ ἀπὸ το μαστίγιον συκοφαντικῆς και ἀδίκου γλώσσης και δεν θα φοβηθῆς ἀπὸ οἰονδήποτε ἐπερχόμενον κακόν.
- Ιωβ. 5,22 ἀδίκων και ἀνόμων καταγελάσῃ, ἀπὸ δὲ θηρίων ἀγρίων οὐ μὴ φοβηθῆς·
 Ιωβ. 5,22 Θα γελάς με τας ἀπειλάς και τα πονηρά σχέδια των ἀδίκων και των παρανόμων, διότι θα βλέπῃς πόσον αδύνατοι εἶναι αὐτοὶ ἐμπρὸς στον παντοδύναμον Θεόν. Και ἀπὸ αὐτά ἀκόμη τα ἀγρια θηρία δεν ἔχεις να φοβηθῆς τίποτε, θῆρες γὰρ ἄγριοι εἰρηνεύουσί σοι.
 Ιωβ. 5,23 διότι και τα ἀγρια θηρία θα εἶναι εἰρηνικά μαζί σου.
 Ιωβ. 5,24 εἶτα γνώσῃ ὅτι εἰρηνεύσει σου ὁ οἶκος, ἢ δὲ διαίπα τῆς σκηνῆς σου οὐ μὴ ἀμάρτη.
 Ιωβ. 5,24 Ἐπειτα δέ, ἐφ' ὅσον θα εἶσαι ἄνθρωπος του Θεοῦ, θα μάθῃς ἐξ αὐτῶν τούτων των πραγμάτων, ὅτι το σπίτι σου θα ζῆ εν εἰρήνῃ, διότι θα ἔχῃ την ευλογίαν του Θεοῦ. Και ἀπὸ το σπίτι σου δεν θα λείψῃ τίποτε ἀπὸ ἐκεῖνα, που χρειάζονται πρὸς διατροφήν σου.
- Ιωβ. 5,25 γνώσῃ δὲ ὅτι πολὺ τὸ σπέρμα σου, τὰ δὲ τέκνα σου ἔσται ὡσπερ τὸ παμβότανον τοῦ ἀγροῦ.
 Ιωβ. 5,25 Θα ἴδῃς πολλοὺς ἀπογόνους, τα δε παιδιά σου θα μεγαλώνουν, θα πληθύνονται, θα εἶναι θαλλερά ὡσάν την πολυποίκλον χλόην που φυτρώνει πολυπληθῆς στους ἀγρούς
- Ιωβ. 5,26 ἐλεύσῃ δὲ ἐν τάφῳ ὡσπερ σῖτος ὠριμος κατὰ καιρόν θεριζόμενος ἢ ὡσπερ θιμωνία ἄλωνος καθ' ὥραν συγκομισθεῖσα.
 Ιωβ. 5,26 Θα ἐλθῆς δε στον τάφον ὄχι προῶρα, ἀλλὰ εἰς γῆρας βαθύ, ὡσάν τον μεστωμένον σῖτον, που θερίζεται στον καιρόν του, ὡσάν την θιμωνίαν του αλωνιοῦ. Που συγκομίζεται εἰς την ὥραν της.
- Ιωβ. 5,27 ἰδοὺ ταῦτα οὕτως ἐξιχνίασαμεν, ταῦτά ἐστιν ἃ ἀκηκόαμεν· σὺ δὲ γνώθῃ σεαυτῷ εἴ τι ἔπραξας.
 Ιωβ. 5,27 Ἰδοὺ, αὐτὰ ἔτσι τα ἐρευνήσαμεν και τα ἐμάθαμεν. Τα ἴδια ἔχομεν ἀκούσει ἀπὸ τους προγόνους μας, ἀπὸ την παράδοσιν μας. Συ δε τώρα σκέψου τον εαυτόν σου και ἐρεῦνησε, μήπως κάτι κακόν ἔπραξες.

ΙΩΒ 6

- Ιωβ. 6,1 Ὑπολαβὼν δὲ Ἰώβ λέγει·
 Ιωβ. 6,1 Ἐπῆρῃν ἀκολουθῶς τον λόγον ο Ἰώβ και εἶπεν·
 Ιωβ. 6,2 εἰ γὰρ τις ἰσθῶν στήσαι μου τὴν ὀργήν, τὰς δὲ ὀδύνας μου ἄραι ἐν ζυγῷ ὀμοθυμαδόν,
 Ιωβ. 6,2 “εάν κανεῖς θελήσῃ να ζυγίσῃ την θείαν ἐναντίον μου ὀργήν και μαζί με ὄλας τας ὀδύνας μου την τοποθετήσῃ στον ἕνα δίσκον του ζυγοῦ,
 Ιωβ. 6,3 και δὴ ἄμμου παραλίας βαρυτέρα ἔσται. ἀλλ' ὡς ἔοικε τὰ ῥήματά μου ἐστί φαῦλα·
 Ιωβ. 6,3 εἰς δε τον ἄλλον την ἄμμον της θαλάσσης, θα ἐβλεπεν ὅτι η θεία ὀργή και αἱ θλίψεις μου εἶναι βαρύτεροι ἀπὸ την ἄμμον, που ὑπάρχει εἰς την παραλίαν της θαλάσσης. Φαίνεται ὁμως ὅτι τα λόγια των παραπόνων μου εἶναι ἀπρηπῆ και ἀσεμνά.
 Ιωβ. 6,4 βέλη γὰρ Κυρίου ἐν τῷ σώματί μου ἐστιν, ὧν ὁ θυμὸς αὐτῶν ἐκπίνει μου τὸ αἷμα· ὅταν ἄρξωμαι λαλεῖν, κεντοῦσί με.
 Ιωβ. 6,4 Τα βέλη ὁμως του Κυρίου ἔχουν ἐμπεπηχῆ στο σώμα μου και η δριμύτης των μου πίνει το αἷμα. Οταν δε ἀρχίζω να

- ομιλώ, εκείνα με κεντούν οδινηρώς.
- Ιωβ. 6,5 τί γάρ; μή διακενής κεκράξεται όνος άγριος, άλλ' ή τὰ σίτα ζητῶν; εἰ δὲ καὶ ρήξει φωνήν βοῦς ἐπὶ φάτνης ἔχων τὰ βρώματα;
- Ιωβ. 6,5 Τι λοιπόν; Μηπως, τάχα, ο άγριος όνος φωνάζει ανατιώς, πάρα μόνο εάν πεινά και ζητή την τροφή του; Μηπως το βόιδι αφήνει την ισχυράν κραυγή του, όταν υπάρχη η τροφή του εις την φάτνην του; Οχι.
- Ιωβ. 6,6 εἰ βρωθήσεται ἄρτος ἄνευ ἁλός; εἰ δὲ καὶ ἔστι γεῦμα ἐν ῥήμασι κενοῖς;
- Ιωβ. 6,6 Μηπως τρώγετε ευχαρίστως ψωμί χωρίς άλατι; Οχι. Μηπως ημπορει ποτέ να παρατεθή γεύμα με άδεια λόγια και χωρίς τρόφιμα;
- Ιωβ. 6,7 οὐ δύναται γὰρ παύσασθαι μου ἡ ὀργή· βρόμον γὰρ ὀρῶ τὰ σίτά μου ὡσπερ ὄσμην λέοντος·
- Ιωβ. 6,7 Λέγω αυτά, διότι δεν ημπορει να εξαλειφθή η αηδία και η δυσφορία, που μου προκαλούν τα φαγητά. Σαν βρώμη, με την οποίαν τρέφονται τα ζώα και οχι άνθρωποι βλέπω τας τροφάς μου και η μυρωδιά των μου προκαλεί αηδιαν, όπως η δυσώδης αποφορά του λέοντος.
- Ιωβ. 6,8 εἰ γὰρ δῶη και ἔλθοι μου ἡ αἴτησις, καὶ τὴν ἐλπίδα μου δῶη ὁ Κύριος.
- Ιωβ. 6,8 Εἴθε να ευδοκήση ο Κυριος και εκπληρωθῆ το προ αυτόν αίτημά μου. Εἴθε να μου δώση ο Κυριος αυτό, που ποθῶ και ελπίζω.
- Ιωβ. 6,9 ἄρξάμενος ὁ Κύριος τρωσάτω με, εἰς τέλος δὲ μή με ἀνελέτω.
- Ιωβ. 6,9 Ο Κυριος, ο οποίος ήρχισε να με κτυπά με τας θλίψεις, ας με κτυπήση ακόμη εφ' όσον το θέλει. Αλλά ας μη μου στείλη εν τέλει τον θάνατον.
- Ιωβ. 6,10 εἶη δὲ μου πόλις τάφος, ἐφ' ἧς ἐπὶ τειχέων ἠλλόμην ἐπ' αὐτῆς, οὐ φείσομαι· οὐ γὰρ ἐψευσάμην ῥήματα ἅγια Θεοῦ μου.
- Ιωβ. 6,10 Εἴθε ο τάφος μου να είναι εντός της πόλεως, εις τα τείχη της οποίας ως παιδιον επηδούσα και έπαιζα. Δεν θα λυπηθῶ τότε. Ζητῶ τούτο, διότι δεν εφέρθην με δολιότητα απέναντι του Θεού, ούτε διέψευσα με παραβάσεις της ζωής μου τα άγια λόγια του.
- Ιωβ. 6,11 τίς γὰρ μου ἡ ἰσχὺς, ὅτι ὑπομένω; ἢ τίς μου ὁ χρόνος, ὅτι ἀνέχεται μου ἡ ψυχὴ;
- Ιωβ. 6,11 Επικαλούμαι τον θάνατον, διότι πόση και ποία είναι η δύναμις και η αντοχή μου, δια να υπομένω τόσα βάσανα; Επὶ πόσον χρόνον ακόμη η ψυχή μου θα ανέχεται την ταλαιπωρίαν αυτήν;
- Ιωβ. 6,12 μή ἰσχὺς λίθων ἡ ἰσχὺς μου; ἢ αἱ σάρκες μου εἰσι χάλκεαι;
- Ιωβ. 6,12 Μηπως, τάχα, ο δύναμις μου έχει την αντοχήν των λίθων η αι σάρκες μου είναι καμωμένες από χαλκόν, ώστε να είναι αναίσθητοι στον πόνον;
- Ιωβ. 6,13 ἢ οὐκ ἐπ' αὐτῷ ἐπεποίθειν; βοήθεια δὲ ἀπ' ἐμοῦ ἄπεστιν.
- Ιωβ. 6,13 Εἰς τον Κυριον δεν εἶχα έως τώρα στηριξει την πεποίθησιν και την ελπίδα μου; Και όμως κάθε βοήθεια απεμακρύνθη από εμέ.
- Ιωβ. 6,14 ἀπείπατό με ἔλεος, ἐπισκοπὴ δὲ Κυρίου ὑπερεῖδέ με.
- Ιωβ. 6,14 Ευσπλαγχνία εκ μέρους Θεού και ανθρώπων με απηρηνήθη. Η δε στοργική επίσκεψις του Κυρίου με παρέβλεψε.
- Ιωβ. 6,15 οὐ προσεῖδόν με οἱ ἐγγύτατοί μου· ὡσπερ χειμάρρους ἐκλείπων ἢ ὡσπερ κύμα παρηλθόν με.
- Ιωβ. 6,15 Και οι πλέον στενοί συγγενεῖς μου δεν έρριψαν ούτε ένα βλέμμα συμπαθείας εις εμέ. Επέρασαν από εμπρός μου σαν τον χείμαρρον, που φεύγει γρήγορα και εγκαταλείπει την κοίτην του. Ωσαν το κύμα με απτηπαρήλθον.
- Ιωβ. 6,16 οἴτινες με διευλαβοῦντο, νῦν ἐπιπεπτόκασί μοι ὡσπερ χιῶν ἢ κρύσταλλος πεπηγῶς·
- Ιωβ. 6,16 Εκείνοι που άλλοτε εἶχαν μεγάλον σεβασμόν και εκτίμησιν προς εμέ, με συνήντησαν τόσον κρύοι και παγωμένοι, όσον κρύο είναι το χιόνι και ο παγωμένος κρύσταλλος.
- Ιωβ. 6,17 καθὼς τακεῖσα θέρμης γενομένης οὐκ ἐπεγνώσθη ὄπερ ἦν,
- Ιωβ. 6,17 Οπως όταν από την θερμότητα του ηλίου λυώνη το χιόνι και δεν φαίνεται τι ήτο αυτό προηγουμένως,
- Ιωβ. 6,18 οὕτω καγὼ καταλείφθην ὑπὸ πάντων. ἀπωλόμην δὲ καὶ ἔξοικος ἐγενόμην.
- Ιωβ. 6,18 έτσι και εγώ εγκατελείφθην από όλους. Εχω χαθῆ πλέον δι' αυτούς και ευρίσκομαι μακράν από το σπίτι μου.
- Ιωβ. 6,19 ἴδετε ὁδοὺς Θαιμανῶν, ἀτραποὺς Σαβῶν, οἱ διορῶντες·
- Ιωβ. 6,19 Ἰδέτε τας πορείας των Θαιμανών, ιδέτε τας δυσβάτους ατραπούς των Σαβαίων, πως πορευόμενοι δια μέσου καυστικῶν ερήμων τόπων ποθοῦν δροσερόν ύδωρ. Ετσι και εγώ επόθησα ως δροσερόν ύδωρ την παρηγορίαν.
- Ιωβ. 6,20 καὶ αἰσχύνην ὀφειλήσουσιν οἱ ἐπὶ πόλεσι καὶ χρήμασι πεποιθότες.
- Ιωβ. 6,20 Εκείνοι που στηρίζουν την πεποίθησίν των εις τας οχυράς πόλεις των και εις τα πλοῦτη των, θα πληρώσουν την πεποίθησιν των αυτήν με καταισχύνην.
- Ιωβ. 6,21 ἀτὰρ δὲ καὶ ὑμεῖς ἐπέβητέ μοι ἀνελεημόνως, ὥστε ἰδόντες τὸ ἐμόν τραῦμα φοβήθητε·
- Ιωβ. 6,21 Τωρα δε και σεις οι φίλοι μου έχετε επιτεθῆ εναντίον μου χωρίς οίκτον, χωρίς ευσπλαγχνίαν, ώστε όταν είδατε την συμφοράν μου, κατελήφθητε από φόβον και τρόμον.
- Ιωβ. 6,22 τί γάρ; μή τι ἡμᾶς ἦτησα ἢ τῆς παρ' ὑμῶν ἰσχύος ἐπιδέομαι,
- Ιωβ. 6,22 Διατί αυτή η συμπεριφορά σας; Μηπως εγώ εξήτησα κάτι το υλικόν από σας, η ευρέθηκα εις ανάγκην και

- επεκαλέσθην την δύναμίν σας,
Ιωβ. 6,23 ὥστε σῶσαί με ἐξ ἐχθρῶν ἢ ἐκ χειρὸς δυναστῶν ῥύσασθαί με;
Ιωβ. 6,23 ὥστε να με σώσετε ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς μου ἢ να με γλυτώσετε ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν τυράννων;
Ιωβ. 6,24 διδάξατέ με, ἐγὼ δὲ κωφεύσω· εἴ τι πεπλάνημαι, φράσατέ μοι.
Ιωβ. 6,24 Διδάξατέ με καὶ πληροφορήσατέ με. Εγὼ δε ὡσάν κωφὸς δεν θα ανοίξω το στόμα μου. Εἴς κάτι ἔχω πλανηθῆ, εἶπατέ το ελευθέρως.
Ιωβ. 6,25 ἀλλ' ὡς ἔοικε, φαῦλα ἀληθινοῦ ῥήματα, οὐ γὰρ παρ' ὑμῶν ἰσχὺν αἰτοῦμαι·
Ιωβ. 6,25 Ἄλλα, ὅπως φαίνεται, εἶναι ἀπρεπὴ καὶ ἀσχημα τὰ λόγια ἐκείνου, ὁ ὁποῖος λέγει τὴν ἀλήθειαν. Τὴν ἀλήθειαν εἶπατε, διότι ἐγὼ δεν ζήτη να με ενισχύσετε με τὴν ἰδικήν σας δύναμιν,
Ιωβ. 6,26 οὐδὲ ἔλεγχος ὑμῶν ῥήμασί με παύσει, οὐδὲ γὰρ ὑμῶν φθέγμα ῥήματος ἀνέξομαι.
Ιωβ. 6,26 οὐτε ὁμως καὶ ὁ ἔλεγχος τὸν ὁποῖον ἐνδεχομένως ἀπευθύνετε πρὸς ἐμὲ θα σταματήσῃ τὰ λόγια τῶν παραπόνων μου. Οὐτε ἓνα λόγον ἐλεγκτικὸν θα ἀνεχθῶ, ἐφ' ὅσον δεν ἐπιμαρτυρεῖται ἀπὸ τὰ πράγματα.
Ιωβ. 6,27 πλὴν ὅτι ἐπ' ὄρφανῶ ἐπιπίπτετε, ἐνάλλεσθε δὲ ἐπὶ φίλῳ ὑμῶν.
Ιωβ. 6,27 Ἐτσι φερόμενοι ἐπιτίθεσθε ἐναντίον μου, ὅπως εἰς ἓνα ἀνυπεράσπιστον ὄρφανόν παιδί. Με ὀρμὴν πηδάτε ἐναντίον ἐμοῦ τοῦ φίλου σας.
Ιωβ. 6,28 νυνὶ δὲ εἰσβλέψας εἰς πρόσωπα ὑμῶν οὐ ψεύσομαι.
Ιωβ. 6,28 Τώρα δε ἀτενίζων σας κατὰ πρόσωπον, δεν θα εἶπω ψέματα, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν.
Ιωβ. 6,29 καθίσατε δὴ καὶ μὴ εἶη ἄδικον, καὶ πάλιν τῷ δικαίῳ συνέρχεσθε.
Ιωβ. 6,29 Καθίσατε, λοιπόν, καὶ μὴ ἐκτρέπεσθε εἰς ἀδίκους κρίσεις ἐναντίον μου,
Ιωβ. 6,30 οὐ γὰρ ἔστιν ἐν γλώσση μου ἄδικον· ἢ ὁ λάρυγξ μου οὐχὶ σύνεσιν μελετᾷ;
Ιωβ. 6,30 διότι εἰς τὴν γλώσσαν μου δεν ὑπάρχει τίποτε το ἀδικόν. Μῆπως, τάχα, ὁ λάρυγξ μου δεν λέγει, ὅσα ὁ νους μου με σύνεσιν μελετᾷ καὶ ἀποδέχεται;

ΙΩΒ 7

- Ιωβ. 7,1 Πότερον οὐχὶ πειρατήριόν ἐστιν ὁ βίος ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὡσπερ μισθίου αὐθημερινοῦ ἢ ζωὴ αὐτοῦ;
Ιωβ. 7,1 Τι λοιπόν; Τοπος δοκιμασιῶν καὶ θλίψεων δεν εἶναι ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου ἐδῶ εἰς τὴν γῆν, καὶ ἡ ζωὴ του δεν ὁμοιάζει με τὴν κοπιώδη καὶ ταλαιπωρημένην ζωὴν ἐνός ἡμερομισθίου ἐργάτου;
Ιωβ. 7,2 ἢ ὡσπερ θεράπων δεδοικὸς τὸν Κύριον αὐτοῦ καὶ τετευχὼς σκιάς; ἢ ὡσπερ μισθωτὸς ἀναμένων τὸν μισθὸν αὐτοῦ;
Ιωβ. 7,2 Ἡ δεν εἶναι ὁ ἀνθρώπος σαν δούλος, που φοβεῖται τὸν Κύριον του καὶ ὁ ὁποῖος κάποιαν στιγμὴν εὐρήκε μίαν σκιάν, δια να ἀναπαυθῆ ἐπ' ὀλίγον κάτω ἀπὸ αὐτήν; Ἡ δεν ὁμοιάζει με τὸν ἡμερομισθιον ἐργάτην, ὁ ὁποῖος περιμένει πότε να περάσῃ ἡ ἡμέρα τῆς ἐργασίας του, δια να πάρῃ τὸν μισθὸν του;
Ιωβ. 7,3 οὕτως κἀγὼ ὑπέμεινα μῆνας κενούς, νύκτες δὲ ὀδυνῶν δεδομέναί μοι εἰσιν.
Ιωβ. 7,3 Ἐτσι καὶ ἐγὼ ἐπέρασα μῆνας πολλοὺς εἰς θλίψιν καὶ ὀδύνην ματαιῶς ἀναμένων λύτρωσιν. Νυκτες δε γεμάτες ἀπὸ πόνους μου ἔχουν δοθῆ, ἀντὶ ἄλλης παρηγορίας.
Ιωβ. 7,4 ἐὰν κοιμηθῶ, λέγω· πότε ἡμέρα; ὡς δ' ἂν ἀναστῶ, πάλιν· πότε ἐσπέρα; πλήρης δὲ γίνομαι ὀδυνῶν ἀπὸ ἐσπέρας ἕως πρωῆ.
Ιωβ. 7,4 Ὅταν πλῖπτο να κοιμηθῶ, λέγω πότε θα ἔλθῃ ἡ ἡμέρα; Ὅταν δε ἐγειρωμαι ἀπὸ τὸν ὕπνον, λέγω πάλιν, πότε θα ἔλθῃ ἡ ἐσπέρα; Εἶμαι γεμάτος ἀπὸ ὀδύνας ἀπὸ το βράδυ ἕως το πρωῆ.
Ιωβ. 7,5 φύρεται δὲ μοι τὸ σῶμα ἐν σαπρίᾳ σκωλήκων, τήκω δὲ βῶλακας γῆς ἀπὸ ἰχώρος ξύων.
Ιωβ. 7,5 Συμφύρεται καὶ ζυμώνεται τὸ σῶμα μου με τὴν σαπίλαν τῶν σκωλήκων. Λυώνω δε σβώλους χῶματα ἀπὸ τὰ ἀηδὴ υγρά, που ρέουν ἐκ τῶν πληγῶν μου.
Ιωβ. 7,6 ὁ δὲ βίος μου ἐστιν ἐλαφρότερος λαλιᾶς, ἀπόλωλε δὲ ἐν κενῇ ἐλπίδι.
Ιωβ. 7,6 Ἡ ζωὴ μου φεύγει πολὺ γρήγορα καὶ χάνεται, σαν να ἦταν ἐλαφρότερα ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐχάθη μέσα εἰς ματαίας καὶ ἀπραγματοποιήτους ἐλπίδας.
Ιωβ. 7,7 μνήσθητι οὖν ὅτι πνεῦμά μου ἢ ζωὴ καὶ οὐκέτι ἐπανελεύσεται ὀφθαλμὸς μου ἰδεῖν ἀγαθόν.
Ιωβ. 7,7 Ἐνθυμήσου, λοιπόν, ὅτι ἡ ζωὴ μου εἶναι σαν μία πνοὴ τοῦ ἀνέμου, που φεύγει γρήγορα. Ὅταν ἀποθάνω, δεν πρόκειται πλέον να ἐπανέλθω ἐδῶ καὶ να ἴδῃ ὁ ὀφθαλμὸς μου τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς.
Ιωβ. 7,8 οὐ περιβλέπεται με ὀφθαλμὸς ὀρῶντός με· οἱ ὀφθαλμοί σου ἐν ἐμοί, καὶ οὐκέτι εἰμί
Ιωβ. 7,8 Ὅταν ἀποθάνω, δεν θα με ἴδῃ καὶ δεν θα με περιεργασθῆ πλέον ὀφθαλμὸς ἀνθρώπου. Καὶ οἱ ἰδικοὶ σου ὀφθαλμοί, Κυριε, ὅταν με ἀναζητήσουν, δεν θα με εὕρουν ἐδῶ εἰς τὴν γῆν. Διότι δεν θα ὑπάρχω πλέον εἰς αὐτήν.
Ιωβ. 7,9 ὡσπερ νέφος ἀποκαθαρθέν ἀπ' οὐρανοῦ· ἐὰν γὰρ ἄνθρωπος καταβῆ εἰς ἄδην, οὐκέτι μὴ ἀναβῆ,
Ιωβ. 7,9 Ὅμοιάσω καὶ θα ἔχω τὴν τύχην τοῦ νέφους, τὸ ὁποῖον διαλύεται καὶ εξαφανίζεται τελείως ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

- Διότι, όταν ο άνθρωπος αποθάνη και καταβή στον σκοτεινόν άδην, δεν θα αναβή ποτέ από εκεί.
- Ιωβ. 7,10 οὐδ' οὐ μὴ ἐπιστρέψῃ ἔτι εἰς τὸν ἴδιον οἶκον, οὐδ' οὐ μὴ ἐπιγινῶ αὐτὸν ἔτι ὁ τόπος αὐτοῦ.
- Ιωβ. 7,10 Οὔτε και θα επιστρέψῃ πλέον στο σπίτι του, ούτε δε θα τον ἴδῃ ο τόπος, στον οποιόν είχε ζήσει και κατοικήσει.
- Ιωβ. 7,11 ἀτὰρ οὖν οὐδὲ ἐγὼ φείσομαι τῷ στόματί μου, λαλήσω ἐν ἀνάγκῃ ὧν, ἀνοιξῶ πικρίαν ψυχῆς μου συνεχόμενος.
- Ιωβ. 7,11 Τώρα, λοιπόν, και εγὼ δεν θα λυπηθῶ τα λόγια μου. Δεν θα περιφράξω το στόμα μου. Θα ομιλήσω, εις αυτήν την αγωνίαν της ψυχῆς ευρισκόμενος. Θα ανοίξω το στόμα μου και θα εκφράσω την πικρίαν της ψυχῆς μου, από την οποίαν κατέχομαι.
- Ιωβ. 7,12 πότερον θάλασσά εἰμι ἢ δράκων, ὅτι κατέταξας ἐπ' ἐμέ φυλακὴν;
- Ιωβ. 7,12 Μηπως, τάχα, εἰμαι θάλασσα, της οποίας τα κύματα απειλοῦν να κατακλύσουν την γην, η εἰμαι θαλάσσιος δράκων, που απειλεῖ με καταστροφὴν τα ψάρια της θαλάσσης; Ερωτῶ, διότι έβαλες επάνω μου σκληρὰν φρουράν, δια να αγρυπνῆ εις την συνέχισιν του πόνου και της οδύνης μου.
- Ιωβ. 7,13 εἶπα ὅτι παρακαλέσει με ἡ κλίνη μου, ἀνοίσω δὲ πρὸς ἐμαυτὸν ἴδια λόγον τῆ κοίτη μου.
- Ιωβ. 7,13 Ενόμισα ὅτι η κλίνη μου θα κατεπράυνε και θα παρηγορούσε τους πόνους μου, διότι εκεί στον εαυτὸν μου επανερχόμενος και συγκεντρούμενος θα εὑρισκα την παρηγορίαν μου.
- Ιωβ. 7,14 ἐκφοβεῖς με ἐνυπνίους καὶ ὀράμασί με καταπλήσεις.
- Ιωβ. 7,14 Εὰν ὁμως ἐπ' ὀλίγον κοιμηθῶ, με φοβίζεις με τρομακτικὰ ἐνύπνια. Με συγκλονίζεις και με συντρίβεις με φοβεροὺς ἐφιάλτας.
- Ιωβ. 7,15 ἀπαλλάξεις ἀπὸ πνεύματός μου τὴν ψυχὴν μου, ἀπὸ δὲ θανάτου τὰ ὀσῆ μου·
- Ιωβ. 7,15 Αφαιρέσέ μου την αναπνοήν και ἀπάλλαξέ με ἀπὸ αυτήν την ζώην μου. Απάλλαξε δε ἀπὸ αὐτὸν τον καθημερινὸν οδυνηρὸν θάνατον τα κύκκαλά μου.
- Ιωβ. 7,16 οὐ γὰρ εἰς τὸν αἰῶνα ζήσομαι, ἵνα μακροθυμήσω· ἀπόστα ἀπ' ἐμοῦ, κενὸς γὰρ μου ὁ βίος.
- Ιωβ. 7,16 Διότι δεν πρόκειται να ζήσω αἰωνίως ἐδὼ εις την γην, ὡστε να υπομείνω την σημερινὴν θλίψιν με την ἐλπίδα της λυτρώσεώς μου. Αφησέ με να αποθάνω τώρα. Η ζωη μου εἶναι ἀδεια και ανωφελής.
- Ιωβ. 7,17 τί γὰρ ἔστιν ἄνθρωπος ὅτι ἐμεγάλυνας αὐτὸν ἢ ὅτι προσέχεις τὸν νοῦν εἰς αὐτὸν
- Ιωβ. 7,17 Διότι τι εἶναι και τι αξίζει ο ἄνθρωπος, τον οποιόν συ ἐδόξασες και στον οποιόν με τόσην προσοχὴν προσηλώνστον νουν;
- Ιωβ. 7,18 ἢ ἐπισκοπὴν αὐτοῦ ποιήσῃ ἕως τὸ πρῶτῃ καὶ εἰς ἀνάπαυσιν αὐτὸν κρινεῖς;
- Ιωβ. 7,18 Προνοεῖς δι' αὐτὸν καθ' ἐκάστην ἀπὸ το βράδυ ἕως το πρῶτῃ και κρίνεις αὐτὸν ἄξιον αναπαύσεως;
- Ιωβ. 7,19 ἕως τίνος οὐκ ἔξις με οὐδὲ προΐη με, ἕως ἂν καταπίω τὸν πτύελόν μου ἐν ὀδύνῃ;
- Ιωβ. 7,19 Εμέ ὁμως ἕως πότε δεν με αφήνεις να αποθάνω και δεν με απορρίπτεις στον άδην, ἀλλὰ με διατηρεῖς εις την ζώην, μέχρις ὅτου στεγνώσῃ και αὐτὸ το στόμα μου ἀπὸ τον πόνον;
- Ιωβ. 7,20 εἰ ἐγὼ ἤμαρτον, τί δυνήσομαι πρᾶξι, ὁ ἐπιστάμενος τὸν νοῦν τῶν ἀνθρώπων; διατί ἔθου με κατεντευκτὴν σου, εἰμὶ δὲ ἐπὶ σοὶ φορτίον;
- Ιωβ. 7,20 Εὰν εγὼ, Κυριε, ἠμάρτησα πὲς μου, τι πρέπει να κάμω, συ ο οποιός γνωρίζεις τας καρδίας των ἀνθρώπων; Διατί με τα κτυπήματά σου με κάμνεις να δυσφορῶ και να παίρνω θέσιν σαν κατηγοροῦ εναντίον σου, να γίνωμαι δε εις σε καθημερινὸ φορτίον;
- Ιωβ. 7,21 καὶ διατί οὐκ ἐποίησω τῆς ἀνομίας μου λήθην και καθαρισμόν τῆς ἀμαρτίας μου; νυνὶ δὲ εἰς γῆν ἀπελεύσομαι, ὀρθρίζων δὲ οὐκέτι εἰμὶ.
- Ιωβ. 7,21 Διατί δεν ελησμόνησες και δεν διέγραψες τας ἀνομίας μου και δεν με εκαθάρισες ἀπὸ τας ἀμαρτίας μου; Εγὼ τώρα θα επιστρέψω εις την γην, ει τον άδην και δεν θα σηκώνομαι πλέον πρῶτῃ, δια να προσεύχωμαι εις σε και να σε δοξολογῶ”.

ΙΩΒ 8

- Ιωβ. 8,1 Ὑπολαβὼν δὲ Βαλδάδ ὁ Σαυχίτης λέγει·
- Ιωβ. 8,1 Ἐλαβε τον λόγον ο Βαλδάδ ο Σαυχίτης και απαντῶν στον Ιώβ εἶπεν·
- Ιωβ. 8,2 μέχρι τίνος λαλήσεις ταῦτα, πνεῦμα πολυῤῥῆμον τοῦ στόματός σου;
- Ιωβ. 8,2 “ἕως πότε θα ομιλής κατ' αὐτὸν τον τρόπον και σαν ορμητικὸς άνεμος θα ξεχύνωνται τα λόγια σου ἀπὸ το φλύαρον στόμα σου;
- Ιωβ. 8,3 μὴ ὁ Κύριος ἀδικήσῃ κρίνων ἢ ὁ τὰ πάντα ποιήσας ταραξεί τὸ δίκαιον;
- Ιωβ. 8,3 Μηπως ο Κυριος θα δειχθῆ ἀδικος εις τας κρίσους η αὐτός που εδημιούργησε τα πάντα, θα διαταράξῃ την ηθικὴν τάξιν και το δίκαιον;
- Ιωβ. 8,4 εἰ οἱ υἱοὶ σου ἤμαρτον ἐναντίον αὐτοῦ, ἀπέστειλεν ἐν χειρὶ ἀνομίας αὐτῶν.

- Ιωβ. 8,4 Εάν τα παιδιά σου ημάρτησαν ενώπιον του Κυρίου, διατί παραπονείσαι; Ο Θεός τους έστειλε την τιμωρίαν σύμφωνα με τας ανομίας, που διέπραξαν.
- Ιωβ. 8,5 σὺ δὲ ὀρθριζέ προς Κύριον παντοκράτορα δεόμενος.
- Ιωβ. 8,5 Σὺ ὅμως πρέπει να σηκώνεσαι κάθε πρωὶ λίαν ενωρίς και να προσεύχεσαι προς Κυριον τον παντοκράτορα.
- Ιωβ. 8,6 εἰ καθαρὸς εἶ καὶ ἀληθινός, δεήσεως ἐπακούσεται σου, ἀποκαταστήσει δὲ σοι δίαπαν δικαιοσύνης·
- Ιωβ. 8,6 Εάν εἶσαι καθαρὸς και ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τας αμαρτίας πραγματικά ευσεβῆς ἄνθρωπος, ο Θεός εν τη δικαιοσύνη του θα σε ἀποκαταστήσει και θα σου ἀποδώσει τα αγαθά σου.
- Ιωβ. 8,7 ἔσται οὖν τὰ μὲν πρῶτά σου ὀλίγα, τὰ δὲ ἔσχατά σου ἀμύθητα.
- Ιωβ. 8,7 Ἐτσι δε η προηγούμενη ζωη σου και τα προηγούμενα αγαθά σου θα εἶναι ὀλίγα εν συγκρίσει προς εκείνα τα ὁποία θα σου δώσει κατόπιν ο Θεός και τα ὁποία θα εἶναι ἀδιήγητα.
- Ιωβ. 8,8 ἐπερώτησον γὰρ γενεὰν πρώτην, ἐξιχνίασον δὲ κατὰ γένος πατέρων·
- Ιωβ. 8,8 Ρώτησε περί αυτών, που σου λέγω, την προγενεστέραν γενεάν μας. Εξέτασε και εξιχνίασε με προσοχήν μιαν ἐκάστην των γενεών των πιο απομακρυσμένων προγόνων μας,
- Ιωβ. 8,9 χιτίζοι γὰρ ἔσμεν καὶ οὐκ οἶδαμεν, σκιά γὰρ ἔστιν ἡμῶν ἐπὶ τῆς γῆς ὁ βίος.
- Ιωβ. 8,9 διότι ημεῖς εἴμεθα χθεσινὸι ἄνθρωποι και επομένως δεν γνωρίζομεν πολλά. Σκία εἶναι η ζωὴ μας ἐδὼ εἰς την γην και παρέρχεται ταχέως.
- Ιωβ. 8,10 ἢ οὐχ οὗτοί σε διδάξουσι καὶ ἀναγγελοῦσι καὶ ἐκ καρδίας ἐξάξουσι ῥήματα;
- Ιωβ. 8,10 Οἱ πρόγονοι μας αυτοὶ δεν εἶναι εκείνοι, που θα σε διδάξουν τη ἀλήθειαν και θα σου ἀναγγείλουν συνετὰ πράγματα, βγαλμένα ἀπὸ τας καρδία των;
- Ιωβ. 8,11 μὴ θάλλει πάπυρος ἄνευ ὕδατος ἢ ὑψωθήσεται βούτομον ἄνευ πότου;
- Ιωβ. 8,11 Μήπως το παπύρι βάλλει και ἀναπτύσσεται χωρὶς νερό η μήπως το ψαθὶ αυξάνει χωρὶς να πίνη νερό;
- Ιωβ. 8,12 ἔτι ὃν ἐπὶ ρίζης καὶ οὐ μὴ θερισθῆ, πρὸ τοῦ πιεῖν πᾶσα βοτάνη οὐχὶ ξηραίνεται;
- Ιωβ. 8,12 Ασφαλὼς θα ξηραθῆ, ἐνὼ ἀκόμη εὐρίσκεται εἰς την ρίζαν του, πριν θερισθῆ εφ' ὅσον δεν ποτίζεται. Το ἴδιο και κάθε φυτὸν δεν ξηραίνεται χωρὶς το νερό;
- Ιωβ. 8,13 οὕτως τοίνυν ἔσται τὰ ἔσχατα πάντων τῶν ἐπιλανθανομένων τοῦ Κυρίου· ἐλπίς γὰρ ἀσεβοῦς ἀπολεῖται.
- Ιωβ. 8,13 Αυτὴ θα εἶναι η τύχη και αυτὰ θα εἶναι τα τελευταία ὄλων των ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι λησμονοῦν τον Κυριον. Διότι η ἐλπίς του ἀσεβοῦς ἐπάνω εἰς τα υλικά αγαθά και εἰς την δύναμίν του χάνεται.
- Ιωβ. 8,14 ἀοίκητος γὰρ αὐτοῦ ἔσται ὁ οἶκος, ἀράχνη δὲ αὐτοῦ ἀποβήσεται ἢ σκηνή.
- Ιωβ. 8,14 Ἀκατοίκητον θα μείνη το σπίτι του, σαν την ἀράχνην θα καταστήσει η σκηνὴ και η κατοικία του.
- Ιωβ. 8,15 ἐὰν ὑπερεῖση τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, οὐ μὴ στηῖ· ἐπιλαβομένου δὲ αὐτοῦ, οὐ μὴ ὑπομείνη·
- Ιωβ. 8,15 Εάν θελήσει να βάλῃ ἀντρείσματα, δια να στηρίξει την οἰκίαν του, δεν θα σταθῆ. Εάν ἀπλώσει τα χέρια του και θελήσει να την βαστάξει, δεν θα μπορέσει να την κρατήσῃ· θα πέσει.
- Ιωβ. 8,16 ὑγρὸς γὰρ ἔστιν ὑπὸ ἡλίου, καὶ ἐκ σαπρίας αὐτοῦ ὁ ῥάδαμος αὐτοῦ ἐξελεύσεται.
- Ιωβ. 8,16 Ο τρυφερός βλαστὸς, ο ὁποῖος εὐρίσκεται ὑπὸ την ευεργετικὴν ἐπίδρασιν του ἡλίου, φυτρώνει τρεφόμενος ἀπὸ την ἀποσύνθεσιν του παλαιοῦ φυτοῦ.
- Ιωβ. 8,17 ἐπὶ συναγωγὴν λίθων κοιμᾶται, ἐν δὲ μέσῳ χαλίκων ζήσεται.
- Ιωβ. 8,17 Ἐχει ζωτικότητα, ὥστε ἀναπτύσσεται εν μέσω λίθων και ἀνάμεσα ἀπὸ χαλίκια θα ζήσει.
- Ιωβ. 8,18 ἐὰν καταπίη, ὁ τόπος ψεύσεται αὐτόν· οὐχ ἑώρακας τοιαῦτα,
- Ιωβ. 8,18 Εάν ὅμως κάποια ἄλλη δύναμις καταστρέψει τον βλαστὸν, ο τόπος του δεν θα τον ἀναγνώριση οὔτε θα τον ἐνθυμηθῆ πλέον. Δεν τα εἶδες και δεν τα ἔμαθες αυτὰ;
- Ιωβ. 8,19 ὅτι καταστροφή ἀσεβοῦς τοιαύτη, ἐκ δὲ γῆς ἄλλον ἀναβλαστήσει.
- Ιωβ. 8,19 Οτι, δηλαδή, τέτοια θα εἶναι και η καταστροφὴ του ἀσεβοῦς ἀνθρώπου και ἄλλος θα ἀναβλαστήσει και θα ἔλθῃ κατόπιν στον τόπον του;
- Ιωβ. 8,20 ὁ γὰρ Κύριος οὐ μὴ ἀποποιήσεται τὸν ἄκακον, πᾶν δὲ δῶρον ἀσεβοῦς οὐ δέξεται.
- Ιωβ. 8,21 Το στόμα των ευσεβῶν ἀνθρώπων, των ἀκεραίων και ἐνάρετων, θα γέμιση ἀπὸ γέλια και χαρὲς, τα δε χεῖλη των ἀπὸ δοξολογίας και ευχαριστίας προς τον Κυριον.
- Ιωβ. 8,21 ἀληθινῶν δὲ στόμα ἐμπλήσει γέλωτος, τὰ δὲ χεῖλη αὐτῶν ἐξομολογήσεως·
- Ιωβ. 8,20 Ο Κυριος ὅμως δεν θα ἀρνηθῆ και δεν θα ἀποκηρύξει ποτέ τον ἀθῶον. Ἐξ ἀντιθέτου κανένα δῶρον ἀσεβοῦς δεν θα δεχθῆ.
- Ιωβ. 8,22 οἱ δὲ ἐχθροὶ αὐτῶν ἐνδύσονται ἀισχύνην, διαίτα δὲ ἀσεβοῦς οὐκ ἔσται.
- Ιωβ. 8,22 Οἱ ἐχθροὶ των θα φορέσουν σαν ἐνδυμα καταισχύνην και ἐξευτελισμὸν, κατοικία δεν θα ὑπάρχη δια τους ἀσεβεῖς.

Ιωβ. 9,1	Ἵπολαβὼν δὲ Ἰὼβ λέγει·
Ιωβ. 9,1	Ελαβε τον λόγον ο Ιωβ και είπεν·
Ιωβ. 9,2	ἐπ' ἀληθείας οἶδα, ὅτι οὕτως ἐστί· πῶς γὰρ ἔσται δίκαιος βροτὸς παρὰ Κυρίῳ;
Ιωβ. 9,2	“αναγνωρίζω πολὺ καλὰ και ομολογῶ ὅτι ἐτοι ἔχουν τα πράγματα. Διότι πως είναι δυνατόν ένας θνητός άνθρωπος να είναι αναμάρτητος και δίκαιος ἐνώπιον του Κυρίου;
Ιωβ. 9,3	ἐὰν γὰρ βούληται κριθῆναι αὐτῷ, οὐ μὴ ὑπακούσῃ αὐτῷ, ἵνα μὴ ἀντείπῃ πρὸς ἓνα λόγον αὐτοῦ ἐκ χιλίων·
Ιωβ. 9,3	Εάν δε κανείς αρνηθῆ αυτήν την πραγματικότητα και θελήσῃ να ἔλθῃ εἰς ἀντιδικίαν με τον Κυριον, δεν θα είναι εἰς θέσιν να ἀποκριθῆ και να φέρῃ ἀντίρρησην οὔτε εἰς ἓνα ἀπὸ τους χιλίους λόγους, που θα εἴπῃ εἰς κατηγορίαν του ο Κυριος.
Ιωβ. 9,4	σοφὸς γὰρ ἐστί διανοία, κραταιὸς τε καὶ μέγας. τίς σκληρὸς γενόμενος ἐναντίον αὐτοῦ ὑπέμεινεν;
Ιωβ. 9,4	Αναυδος θα μείνῃ ο ἄνθρωπος, διότι ο Κυριος είναι ο πάνσοφος κατὰ τον νουν, παντοδύναμος και μέγας. Ποιὸς ποτέ, σκληρύνας τον εαυτὸν του και ἀντιταχθεὶς πρὸς τον Θεόν, ἠμπόρεσε να βαστάσῃ την οργιῶν του;
Ιωβ. 9,5	ὁ παλαιῶν ὄρη και οὐκ οἶδασιν, ὁ καταστρέφων αὐτὰ ὀργῆ·
Ιωβ. 9,5	Αυτὸς είναι που παλαιώνει και ἀχρηστεύει τα ὄρη, χωρίς ἐκεῖνα να ἀντιληφθοῦν τίποτε. Αυτὸς τα καταστρέφει ἐπάνω εἰς την οργῆν του.
Ιωβ. 9,6	ὁ σείων τὴν ὑπ' οὐρανὸν ἐκ θεμελιῶν, οἱ δὲ στῦλοι αὐτῆς σαλεύονται·
Ιωβ. 9,6	Αυτὸς είναι που σείει ἐκ θεμελιῶν και συγκλονίζει την ὑπὸ τον ουρανὸν γῆν και διαταράσσει τους στῦλους, ἐπὶ των οποιῶν αὐτῆ ἔχει θεμελιωθῆ.
Ιωβ. 9,7	ὁ λέγων τῷ ἡλίῳ και οὐκ ἀνατέλλει, κατὰ δὲ ἄστρον κατασφραγίζει·
Ιωβ. 9,7	Ο Κυριος είναι που, ὅταν θέλῃ, διατάσσει τον ἡλιον και δεν ἀνατέλλει. Πρὸς τα ἄστρα δε ἔχει τόσῃν δύναμιν, ὥστε να μπορῆ να κρατῆ αὐτὰ κλεισμένα και σφραγισμένα.
Ιωβ. 9,8	ὁ τανύσας τὸν οὐρανὸν μόνος, και περιπατῶν ὡς ἐπ' ἐδάφους ἐπὶ θαλάσσης·
Ιωβ. 9,8	Αυτὸς είναι που με ἀποκλειστικά και μόνῃν την ἰδικὴν του δύναμιν ἀπλώνει τον ουρανὸν και βαδίζει ἐπάνω εἰς την θάλασσαν, ὡς ἐπάνω εἰς την ξηράν,
Ιωβ. 9,9	ὁ ποιῶν Πλειάδα και Ἑσπερον και Ἄρκτουρον, και ταμειῖα νότου·
Ιωβ. 9,9	Αυτὸς είναι που εδημιούργησε και διατηρεῖ εἰς την ὑπαρξιν τους ἀστερισμοὺς της Πλειάδος, τον Εσπερον και τον Ἀρκτούρον του νοτίου ἡμισφαιρίου ὡς εὖν είναι κλεισμένοι εἰς δωμάτια.
Ιωβ. 9,10	ὁ ποιῶν μεγάλα και ἀνεξιχνίαστα, ἐνδοξά τε και ἐξαισία, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς.
Ιωβ. 9,10	Αυτὸς είναι που κάμνει ἀναρίθμητα μεγάλα και ἀνεξερεῦνητα ἔργα, ἐνδοξα και καταπληκτικά.
Ιωβ. 9,11	ἐὰν ὑπερβῆ με, οὐ μὴ ἴδω· ἐὰν παρέλθῃ με, οὐδ' ὧς ἔγνω.
Ιωβ. 9,11	Εάν περάσῃ ο Θεὸς ἐμπρὸς μου, δεν τον βλέπω καθόλου. Εάν διέλθῃ κοντά μου, οὔτε καν και θα τον ἀντιληφθῶ.
Ιωβ. 9,12	ἐὰν ἀπαλλάξῃ, τίς ἀποστρέψει ἢ τίς ἐρεῖ αὐτῷ· τί ἐποίησας;
Ιωβ. 9,12	Εάν θελήσῃ να ἀφαιρέσῃ κάτι, ποιὸς ἠμπορεῖ να τον ἐμποδίσῃ; Η ποιὸς είναι εἰς θέσιν να εἴπῃ εἰς αὐτὸν· Διατί το ἔκαμες;
Ιωβ. 9,13	αὐτὸς γὰρ ἀπέστραπται ὀργῆν, ὑπ' αὐτοῦ ἐκάμφθησαν κήτη τὰ ὑπ' οὐρανὸν.
Ιωβ. 9,13	Διότι αὐτὸς μόνος ἠμπορεῖ να ἀποτρέψῃ και ν' ἀπομακρύνῃ την οργῆν του. Κατω ἀπὸ την παντοδυναμίαν του κάμπτονται και αὐτὰ τα κήτη, που ὑπάρχουν εἰς την θάλασσαν την ὑπὸ τον ουρανὸν.
Ιωβ. 9,14	ἐὰν δὲ μου ὑπακούσῃται, ἧ διακρινεῖ τὰ ῥήματά μου·
Ιωβ. 9,14	Εάν θέλῃ, κάμνει δεκτὴν την παράκλησίν μου. Εἰς την κρίσιν του ἐπαφίενται τα παράπονά μου.
Ιωβ. 9,15	ἐὰν τε γὰρ ὦ δίκαιος, οὐκ εἰσακούσεται μου, τοῦ κρίματος αὐτοῦ δεηθῆρομαι·
Ιωβ. 9,15	Ὅσον και αν ὑποτεθῆ ὅτι εἶμαι δίκαιος, δεν σημαίνει ὅτι ο Θεὸς ὑποχρεοῦται να ἀκούσῃ την προσευχὴν μου. Εγὼ ὁμως ἔχω την ἀνάγκην να τον ἰκετεύω ζητῶν το ἔλεός του.
Ιωβ. 9,16	ἐὰν τε καλέσω και μὴ ὑπακούσῃ, οὐ πιστεύω ὅτι εἰσακήκοέ μου τῆς φωνῆς.
Ιωβ. 9,16	Ὅταν ὁμως τον παρακαλῶ και δεν κάνῃ δεκτὴν την δέησίν μου, ἀμφιβάλλω αν ἔχῃ κάμει δεκτὴν την φωνὴν της προσευχῆς μου.
Ιωβ. 9,17	μὴ γνώφῃ με ἐκτρίψῃ; πολλὰ δὲ μου τὰ συντρίμματα πεποίηκε διακενῆς·
Ιωβ. 9,17	Εάν παρουσιασθῶ ἐνώπιόν του με ἀλαζονικὴν πεποιθῆσιν εἰς την δικαιοσύνην μου, φοβοῦμαι, μήπως τελικῶς με συντρίψῃ μέσα εἰς την καταγίδα και το σκότος του θανάτου. Ἀλλῶστε πολλὰ είναι τα συντρίμματα, που μου ἔχει ἐπιφέρει, μολονότι εγὼ νομίζω ὅτι χωρίς λόγον.
Ιωβ. 9,18	οὐκ ἔα γὰρ με ἀναπνεῦσαι, ἐνέπλησε δὲ με πικρίας.
Ιωβ. 9,18	Εἶναι πολλὰ και δεν με ἀφήνει οὔτε να ἀναπνεύσω και να ζωογονηθῶ· με ἐγέμισε πικρίαν.
Ιωβ. 9,19	ὅτι μὲν γὰρ ἰσχύι κρατεῖ· τίς οὔν κρίματι αὐτοῦ ἀντιστήσεται;
Ιωβ. 9,19	Δια της παντοδυναμίας του κυριαρχεῖ στο σύμπαν και στους πάντας. Ποιὸς, λοιπόν, είναι δυνατόν να ἀντισταθῆ εἰς τας δικαίας κρίσεις και ἀποφάσστου;
Ιωβ. 9,20	ἐὰν γὰρ ὦ δίκαιος, τὸ στόμα μου ἀσεβήσῃ· ἐὰν τε ὦ ἄμειπος, σκολιὸς ἀποβήσομαι.

- Ιωβ. 9,20 Εάν τολμήσω να εἶπω, ὅτι εἶμαι αναμάρτητος και δίκαιος, το στόμα μου θα εκστομίση ασέβειαν. Εάν ισχυρισθῶ ὅτι εἶμαι ἀκέραιος και ἀμεμπτος, θα φανῶ σοφιστευόμενος και παραλογιζόμενος.
- Ιωβ. 9,21 εἶτε γάρ ἠσέβησα, οὐκ οἶδα τῆ ψυχῆ, πλήν ὅτι ἀφαιρεῖται μου ἡ ζωή.
- Ιωβ. 9,21 'Εαν υπέπεσα εις βαρὺ τι ἀμάρτημα ἐνώπιον του Θεοῦ, δεν το γνωρίζω. Ενα μόνον γνωρίζω, ὅτι σβήνει ἡ ζωὴ μου.
- Ιωβ. 9,22 διὸ εἶπον· μέγα και δυνάστην ἀπολλύει ὀργή,
- Ιωβ. 9,22 Δια τοῦτο και ἐγὼ εἶπα· Τον μεγάλον και τον ισχυρόν ἐξ ἴσου τους καταστρέφει ἡ θεία ὀργή.
- Ιωβ. 9,23 ὅτι φαῦλοι ἐν θανάτῳ ἐξαισίῳ, ἀλλὰ δίκαιοι καταγελῶνται·
- Ιωβ. 9,23 Διότι οἱ φαῦλοι ὑπόκεινται εις ἀποτροπιαστικόν θάνατον. Ἀλλὰ και οἱ δίκαιοι ἐμπαίζονται δια τα παθήματά των.
- Ιωβ. 9,24 παραδέδονται γάρ εις χεῖρας ἀσεβοῦς, πρόσωπα κριτῶν αὐτῆς συγκαλύπτει· εἰ δὲ μὴ αὐτός ἐστι, τίς ἐστιν;
- Ιωβ. 9,24 Διότι και οἱ δίκαιοι παραδίδονται πολλές φορές εις τα χέρια των ἀσεβῶν. Ο δε Κυριος σκεπάζει και συγκαλύπτει τα πρόσωπα των ἀδικῶν κριτῶν τῆς γῆς. Εάν δε δεν τα σκεπάζῃ ο Κυριος, ποίος εἶναι ἐκεῖνος που τα σκεπάζει και τα ἀποκρύπτει;
- Ιωβ. 9,25 ὁ δὲ βίος μου ἐστιν ἐλαφρότερος δρομέως· ἀπέδρασαν και οὐκ εἶδσαν.
- Ιωβ. 9,25 Ο χρόνος τῆς ζωῆς μου εἶναι ἐλαφρότερος και ταχύτερος ἀπὸ τον δρομέα, που τρέχει γρήγορα. Επέρασαν, χωρὶς να το καταλάβω, αἱ ἡμέραι τῆς ζωῆς μου.
- Ιωβ. 9,26 ἢ και ἐστὶ ναυσὶν ἴχνος ὁδοῦ ἢ ἀετοῦ πετομένου ζητοῦντος βοράν;
- Ιωβ. 9,26 Μηπως τα πλοία, καθὼς διασχίζουν τὴν θάλασσαν, αφήνουν ὀπίσω των ἴχνος τῆς διαβάσεώς των ἢ ο αετός, που πετὰ στον αέρα και ζητεῖ τὴν τροφήν του;
- Ιωβ. 9,27 ἐάν τε γὰρ εἶπω, ἐπιλήσομαι λαλῶν, συγκύψας τῷ προσώπῳ στενάξω.
- Ιωβ. 9,27 Εάν εἶπω· Θα λησμονήσω τα παθήματά μου, θα παύσω να ομιλῶ τελείως δι' αὐτά· τότε, ἀφού σκύψω με το πρόσωπόν μου προς τα κάτω, θα ἀναστενάξω.
- Ιωβ. 9,28 σείομαι πᾶσι τοῖς μέλεσιν, οἶδα γάρ ὅτι οὐκ ἀθῶόν με ἐάσεις.
- Ιωβ. 9,28 Συγκλονίζομαι εις ὅλα τα μέλη του σώματός μου. Διότι γνωρίζω, ὅτι δεν θα με καταστήσης ἀθῶον και ἀνένοχον, και δεν θα με ἀφήσης δια τοῦτο ατιμώρητον.
- Ιωβ. 9,29 ἐπειδὴ δὲ εἶμι ἀσεβῆς, διατί οὐκ ἀπέθανον;
- Ιωβ. 9,29 Ἀλλὰ ἀφού εἶμαι ἀσεβῆς, διατί να μὴ ἔχω ἀποθάνει ἕως τώρα;
- Ιωβ. 9,30 ἐάν γὰρ ἀπολούσωμαι χιόνι και ἀποκαθάρωμαι χερσὶ καθαραῖς,
- Ιωβ. 9,30 Εάν λουσθῶ πνευματικῶς και γίνω λευκότερος ἀπὸ το χιόνι και ἀν καθαρισθῶ με χέρια ολοκάθαρα,
- Ιωβ. 9,31 ἱκανῶς ἐν ῥύπῳ με ἔβαψας, ἐβδελύξατο δὲ με ἡ στολή·
- Ιωβ. 9,31 εἶμαι και πάλιν ἀρκετὰ ρυπαρός ἐνώπιόν σου, ὥστε και αὐτὴ ἡ ἐνδυμασία μου να με συχαίνεται.
- Ιωβ. 9,32 οὐ γὰρ εἶ ἄνθρωπος κατ' ἐμέ, ᾧ ἀντικρινοῦμαι, ἵνα ἔλθωμεν ὁμοθυμαδόν εις κρίσιν.
- Ιωβ. 9,32 Διότι συ, Κυριε, δεν εἶσαι ἄνθρωπος, ὅπως ἐγὼ, προς τον ὁποῖον ἐγὼ να ἀντιδικήσω και να ζητήσω να ἔλθωμεν μαζὴ εις ἀντιδικίαν.
- Ιωβ. 9,33 εἶθε ἦν ὁ μεσίτης ἡμῶν και ἐλέγχων και διακοῦων ἀνά μέσον ἀμφοτέρων·
- Ιωβ. 9,33 Εἶθε να υπήρχε κάποιος μεσάζων πρόσωπον μεταξύ μας, το ὁποῖον να ἠμποροῦσε να δικάσῃ μεταξύ ἡμῶν, ἀφού ἀκούσῃ και τους δύο.
- Ιωβ. 9,34 ἀπαλλάξατό ἀπ' ἐμοῦ τὴν ῥάβδον, ὁ δὲ φόβος αὐτοῦ μὴ με στροβεῖτω,
- Ιωβ. 9,34 Ἀς με ἀπαλλάξῃ ο Κυριος ἀπὸ τὴν ῥάβδον των συμφορῶν μου και ἀς μὴ με συγκλονίξῃ και ἀς μὴ με στροβιλίξῃ ὁ φόβος του.
- Ιωβ. 9,35 και οὐ μὴ φοβηθῶ, ἀλλὰ λαλήσω· οὐ γὰρ οὔτω συνεπίσταμαι.
- Ιωβ. 9,35 Ἀφοβος δε τότε, θα ἠμπορῶ να ομιλῶ ἐλευθέρως, διότι εις τὴν κατάστασιν, που ευρίσκομαι, δεν γνωρίζω τι να εἶπω.

IQB 10

- Ιωβ. 10,1 Κάμων τῆ ψυχῆ μου, στένων ἐπαφήσω ἐπ' αὐτόν τὰ ῥήματά μου· λαλήσω πικρία ψυχῆς μου συνεχόμενος
- Ιωβ. 10,1 Πασχων ψυχικῶς, ἀποκαμωμένος και στενάξων συνεχῶς θα αφήσω να πέσουν ἐπάνω εις αὐτόν τα λόγια μου. Θα ομιλήσω κατεχόμενος και πιεζόμενος ἀπὸ τὴν πικρίαν τῆς ψυχῆς μου·
- Ιωβ. 10,2 και ἐρῶ πρὸς Κύριον· μὴ με ἀσεβεῖν διδάσκει· και διατί με οὔτως ἔκρινας;
- Ιωβ. 10,2 και θα εἶπω προς τον Κυριον· Μη με διδάσκεις, Κυριε, ἐξ αἰτίας των τιμωριῶν σου να παραπονοῦμαι και να φαίνωμαι ἀσεβῆς ἐνώπιόν σου. Διατί με ἔκρινες και με κατεδίκασες τόσοσιν πολὺ;
- Ιωβ. 10,3 ἦ καλόν σοι, ἐάν ἀδικήσω, ὅτι ἀπειπῶ ἔργα χερῶν σου, βουλή δὲ ἀσεβῶν προσέσχες;
- Ιωβ. 10,3 Εἶναι, τάχα, καλόν δια σέ, ἐάν ὑπὸ το βάρος των δοκιμασιῶν ἐκτραπῶ εις ἀδίκῃ παράπνοα; Διότι συ ἔχεις

απαρνηθή τους ευσεβείς, αυτά τα έργα των χειρών σου, έδωσες δε προσοχήν εις τας σκέψεις και τας αποφάσεις των ασεβών;

Ιωβ. 10,4

ἢ ὡσπερ βροτὸς ὄρᾳ καθορᾶς ἢ καθὼς ὄρᾳ ἄνθρωπος βλέψῃ;

Ιωβ. 10,4

Η βλέπεις και συ από του ύψους σου, όπως ο κάθε θνητός; Η καθώς βλέπει ο άνθρωπος, θα ίδης και συ;

Ιωβ. 10,5

ἢ ὁ βίος σου ἀνθρώπινός ἐστιν ἢ τὰ ἔτη σου ἀνδρός;

Ιωβ. 10,5

Μηπως ο βίος σου είναι σαν των ανθρώπων βραχύς η τα έτη σου είναι ολίγα, όσα είναι τα έτη ενός ανδρός;

Ιωβ. 10,6

ὄτι ἀνεζήτησας τὴν ἀνομίαν μου καὶ τὰς ἀμαρτίας μου ἐξιχνίασας;

Ιωβ. 10,6

Και δια την βραχύτητα αυτήν του βίου μου ανεζήτησες την ανομίαν μου και εφρόντισες επιμελώς να εύρης τας αμαρτίας μου και να με τιμωρήσης δι' αυτές;

Ιωβ. 10,7

οἶδας γὰρ ὅτι οὐκ ἠσέβησα· ἀλλὰ τίς ἐστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν σου ἐξαιρούμενος;

Ιωβ. 10,7

Διότι γνωρίζεις ότι δεν υπήρξα ασεβής απεναντί σου. Αλλά ποιός είναι εκείνος, ο οποίος θα ημπορέση να με απαλλάξη από τας τιμωρίας των χειρών σου;

Ιωβ. 10,8

αἱ χεῖρές σου ἔπλασαν με καὶ ἐποίησάν με, μετὰ ταῦτα μεταβαλὼν με ἔπαισας.

Ιωβ. 10,8

Αυτά τα χέρια σου με έπλασαν. Με έφεραν εκ της ανυπαρξίας εις την ύπαρξιν. Κατόπιν όμως, σαν να μετέβαλες γνώμην και στάσιν, και με εκτύπησες.

Ιωβ. 10,9

μνήσθητι ὅτι πηλὸν με ἔπλασας, εἰς δὲ γῆν με πάλιν ἀποστρέφεις.

Ιωβ. 10,9

Ενθυμήσου ότι από πηλόν με έπλασες και ώρισες να επιστρέφω πάλιν εις την γην.

Ιωβ. 10,10

ἢ οὐχ ὡσπερ γάλα με ἤμελξας, ἐτύρωσας δὲ με ἴσα τυρῶ;

Ιωβ. 10,10

Μηπως η αρχή της υπάρξεώς μου δεν ήτο ρευστή, ωσάν το γάλα που αρμέγεται, και, όπως αυτό γίνεται έπειτα τυρός, έτσι και εις εμέ έδωκες κατόπιν στερεάν σύστασιν;

Ιωβ. 10,11

δέρμα δὲ καὶ κρέας με ἐνέδυσας, ὀστέοις δὲ καὶ νεύροις με ἐνεΐρας.

Ιωβ. 10,11

Με ενέδυσες με δέρμα και με κρέας. Εθεσες μέσα εις αυτά οστά και νεύρα.

Ιωβ. 10,12

ζωὴν δὲ καὶ ἔλεος ἔθου παρ' ἐμοί, ἢ δὲ ἐπισκοπὴ σου ἐφύλαξέ μου τὸ πνεῦμα.

Ιωβ. 10,12

Μαζή με την ζωήν μου έδωκες συγχρόνως και το έλεός σου. Η δε άγρυπνος επίβλεψίς σου και πρόνοια μου εφύλαξαν την ζωήν από εκείνους, που την επεβουλεύοντο.

Ιωβ. 10,13

ταῦτα ἔχων ἐν σεαυτῷ οἶδα ὅτι πάντα δύνασαι, ἀδυνατεῖ δὲ σοι οὐθέν.

Ιωβ. 10,13

Επειδή αυτά είχες μέσα εις την άπειρον τελειότητά σου, γνωρίζω ότι δύνασαι τα πάντα και τίποτε δεν είναι εις σε αδύνατον.

Ιωβ. 10,14

ἐάν τε γὰρ ἀμάρτω, φυλάσσεις με, ἀπὸ δὲ ἀνομίας οὐκ ἀθῶόν με πεποίηκας.

Ιωβ. 10,14

Εάν αμαρτήσω με βλέπεις, και από την αμαρτίαν μου δεν με αθώνεις.

Ιωβ. 10,15

ἐάν τε γὰρ ἀσεβήσω, οἴμοι· ἐάν δὲ ὦ δίκαιος, οὐ δύναμαι ἀνακύψαι, πλήρης γὰρ ἀτιμίας εἰμί.

Ιωβ. 10,15

Εάν διαπράξω ασεβείας, αλλοιμονόν μου! Εάν πάλιν γίνω και μείνω δίκαιος, δεν ημπορώ να σηκώσω το κεφάλι μου ενώπιόν σου, διότι και τότε θα είμαι γεμάτος από εξευτελισμόν και αθλιότητα.

Ιωβ. 10,16

ἀγρεύομαι γὰρ ὡσπερ λέων εἰς σφαγὴν, πάλιν γὰρ μεταβαλὼν δεινῶς με ὀλέκεις

Ιωβ. 10,16

Συλλαμβάνομαι εις την παγίδα σαν τον υπερήφανον λέοντα, τον οποίον θέλουν να εξοντώσουν. Όταν ετσι με συλλάβης και αλλάξης την φιλόανθρωπόν σου διάθεσιν, με καταστρέφεις κατά ένα φοβερόν τρόπον.

Ιωβ. 10,17

ἐπανακαίνιζον ἐπ' ἐμὲ τὴν ἔτασίν μου· ὀργῇ δὲ μεγάλη μοι ἐχρήσω, ἐπήγαγες δὲ ἐπ' ἐμὲ πειρατήρια.

Ιωβ. 10,17

Με υποβάλλεις εις νέαν εξέτασιν και έρευναν σχετικώς με τας πράξεις μου. Συνέπεια δε αυτής της εξετάσεως ακολουθεί, ότι με μεταχειρίζεσαι με μεγάλην οργήν και μου αποστέλλεις θλίψεις και δοκιμασίας.

Ιωβ. 10,18

ἵνατί οὖν ἐκ κοιλίας με ἐξήγαγες, καὶ οὐκ ἀπέθανον, ὀφθαλμὸς δὲ με οὐκ εἶδε,

Ιωβ. 10,18

Διατί, λοιπόν, με έβγαλες από την κοιλίαν της μητρός μου, και δεν απέθανα πριν γεννηθώ, ώστε να μη με ίδη μάτι ανθρώπου;

Ιωβ. 10,19

καὶ ὡσπερ οὐκ ὦν ἐγενόμην; διατί γὰρ ἐκ γαστρὸς εἰς μνήμα οὐκ ἀπηλλάγην;

Ιωβ. 10,19

Και διατί δεν έγινα, ως εάν δεν υπήρξα ποτε; Διατί επί τέλους δεν εγεννήθην νεκρός, ώστε να μεταβώ κατ' ευθείαν από την κοιλίαν της μητρός μου στο μνήμα;

Ιωβ. 10,20

ἢ οὐκ ὀλίγος ἐστὶν ὁ χρόνος τοῦ βίου μου; ἔασόν με ἀναπαύσασθαι μικρὸν

Ιωβ. 10,20

Βραχύς και ολίγος δεν είναι ο χρόνος της ζωής μου; Αφησέ με να αναπαυθώ ολίγον,

Ιωβ. 10,21

πρὸ τοῦ με πορευθῆναι ὄθεν οὐκ ἀναστρέψω, εἰς γῆν σκοτεινὴν καὶ γνοφεράν,

Ιωβ. 10,21

πριν μεταβώ εκεί, από όπου δεν θα επιστρέφω πλέον, εις τόπον, δηλαδή, σκοτεινόν και ζοφερόν·

Ιωβ. 10,22

εἰς γῆν σκότους αἰωνίου, οὗ οὐκ ἔστι φέγγος, οὐδὲ ὄρᾳν ζωὴν βροτῶν.

Ιωβ. 10,22

εις περιοχήν, που βασιλεύει αιώνιον σκοτάδι, όπου δεν υπάρχει ουδέ το ελάχιστον φέγγος και από όπου δεν ημπορεί κανεὶς να ίδη την ζωήν των θνητῶν ανθρώπων της γης.

- Ιωβ. 11,1 Ὑπολαβὼν δὲ Σωφάρ ὁ Μιναῖος λέγει·
Ιωβ. 11,1 Ἐλαβε τότε τον λόγον ο Σωφάρ ο Μιναῖος και εἶπεν·
Ιωβ. 11,2 ὁ τὰ πολλὰ λέγων, και ἀντακούσεται· ἢ και ὁ εὐλαλος οἶεται εἶναι δίκαιος; εὐλογημένος γεννητὸς γυναικὸς ὀλιγόβιος.
- Ιωβ. 11,2 “εκείνος, που λέγει πολλά και θα ακούση εις ἀπάντησιν να του λέγωνται ἐπίσης πολλά. Η μήπως αὐτὸς, που ομιλεῖ με ευκολίαν και με ρητορείαν πολλά, νομίζει ὅτι εἶναι δίκαιος; Ευλογημένος εἶναι ο υἱὸς της γυναικὸς, ο οποίος ἔζησεν ὀλίγα χρόνια ἐδῶ εις την γην.
- Ιωβ. 11,3 μὴ πολὺς ἐν ῥήμασι γίνου, οὐ γὰρ ἔστιν ὁ ἀντικρινόμενός σοι·
Ιωβ. 11,3 Μὴ λέγης πολλά λόγια και βαρετὰ, διότι τάχα δεν θα υπάρξῃ κανεῖς, που θα θελήσῃ να σου ἀπαντήσῃ.
- Ιωβ. 11,4 μὴ γὰρ λέγε ὅτι καθαρὸς εἰμι τοῖς ἔργοις και ἄμεμπτος ἐναντίον αὐτοῦ.
Ιωβ. 11,4 Μὴ λέγης, ὅτι εἰμαι καθαρὸς εις τα ἔργα μου και ἄμεμπτος ἐνώπιον του Κυρίου.
- Ιωβ. 11,5 ἀλλὰ πῶς ἂν ὁ Κύριος λαλήσῃ πρὸς σε, και ἀνοίξῃ χεῖλη αὐτοῦ μετὰ σοῦ;
Ιωβ. 11,5 Εἶσαι και συ ἔνοχος και σκέψου, πῶς ο Κύριος θα ωμιλοῦσε πρὸς σε και πῶς θα ἀνοίξουν τα χεῖλη του, ὥστε να συνδιαλεχθῇ μαζὴ σου;
- Ιωβ. 11,6 εἶτα ἀναγγελεῖ σοι δύναμιν σοφίας, ὅτι διπλοῦς ἔσται τῶν κατὰ σέ· και τότε γνώσῃ ὅτι ἄξιά σοι ἀπέβῃ ἀπὸ Κυρίου ὧν ἡμάρτηκας.
- Ιωβ. 11,6 Ἐπειτα, ὅταν ο Θεὸς ομιλήσῃ με σέ, θα σου ἀναγγεῖλῃ την δύναμιν της σοφίας του και θα πεισθῆς ὅτι εἶναι ἀπειρῶς ἀνώτερος ἀπὸ σε και τα ζητήματά σου. Τότε δε θα γνωρίσης καλὰ, ὅτι τα παθήματά σου εκ μέρους του Κυρίου εἶναι ἀνάλογα πρὸς εκείνα, τα ὁποῖα συ ἡμάρτησες.
- Ιωβ. 11,7 ἢ ἴχνος Κυρίου εὐρήσεις ἢ εἰς τὰ ἔσχατα ἀφίκου, ἃ ἐποίησεν ὁ Παντοκράτωρ;
Ιωβ. 11,7 Μὴπως και ἡμπορεῖς να εὕρης τα ἴχνη ἀπὸ τους πόδας του Κυρίου η να φθάσῃς ἕως εις τα πέρατα των ἔργων, τα ὁποῖα ἔκαμεν ο Παντοκράτωρ;
- Ιωβ. 11,8 ὑψηλὸς ὁ οὐρανός, και τί ποιήσεις; βαθύτερα δὲ τῶν ἐν ἔδου τί οἶδας;
Ιωβ. 11,8 Ἐργον του εἶναι ο υψηλὸς ουρανός. Συ δε μέχρι που ἡμπορεῖς να φθάσῃς, η τι ἡμπορεῖς να κάμῃς; Τα ἀκρότατα των ἔργων του εἶναι βαθύτερα ἀπὸ των του ἀδου· τι γνωρίζεις συ ἀπὸ αὐτά;
- Ιωβ. 11,9 ἢ μακρότερα μέτρου γῆς ἢ εὐρους θαλάσσης;
Ιωβ. 11,9 Ἐκτείνονται πολὺ πέραν ἀπὸ τα μέτρα της γης και ἀπὸ τα ευρύτερα ὅρια της θαλάσσης.
- Ιωβ. 11,10 ἐὰν δὲ καταστρέψῃ τὰ πάντα, τίς ἐρεῖ αὐτῷ· τί ἐποίησας;
Ιωβ. 11,10 Ἐὰν ο Κύριος θελήσῃ και καταστρέψῃ τα πάντα, ποιὸς θα εἴπῃ εις αὐτόν· Τι ἔκαμες;
- Ιωβ. 11,11 αὐτὸς γὰρ οἶδεν ἔργα ἀνόμων, ἰδὼν δὲ ἄτοπα οὐ παρόψεται.
Ιωβ. 11,11 Διότι αὐτὸς γνωρίζει πολὺ καλὰ τα ἔργα των παρανόμων. Βλέπει τα ἄτοπα· δεν θα τα ἀντιπαρέλθῃ, οὔτε θα τα ἀφήσῃ ἀτιμώρητα.
- Ιωβ. 11,12 ἄνθρωπος δὲ ἄλλως νήχεται λόγοις, βροτὸς δὲ γεννητὸς γυναικὸς ἴσα ὄνω ἐρημίτη.
Ιωβ. 11,12 Καθε ἄνθρωπος κολυμβά εις τα μάταια λόγια του. Καθε θνητὸς, που γεννᾶται ἀπὸ γυναῖκα, ομοιάζει με ὄνον ἀγριον, ο οποίος μένει μόνος εις την ἐρημον.
- Ιωβ. 11,13 εἰ γὰρ σὺ καθαρὰν ἔθου τὴν καρδίαν σου, ὑπιάζεις δὲ χεῖρας πρὸς αὐτόν,
Ιωβ. 11,13 Διότι, ἐὰν συ θεωρῆς ὅτι ἔχεις καθαρὰν την καρδίαν, ὕψωσε τας χεῖρας σου πρὸς τον Θεόν.
- Ιωβ. 11,14 εἰ ἄνομόν τί ἐστιν ἐν χερσὶ σου, πόρρω ποιήσον αὐτὸ ἀπὸ σοῦ, ἀδικία δὲ ἐν διαίτη σου μὴ ἀύλισθήτω.
Ιωβ. 11,14 Ἐὰν ὁμως υπάρχῃ κάποιον παράνομον ἔργον εις τα χέρια σου, ἀπομάκρυνε το ἀπὸ σέ. Ἀδικία δε ας μὴ υπάρχῃ και ας μὴ παραμένῃ εις σε και εις την κατοικίαν σου.
- Ιωβ. 11,15 οὕτως γὰρ ἀναλάμψει σου τὸ πρόσωπον ὥσπερ ὕδωρ καθαρὸν, ἐκδύση δὲ ῥύπον, και οὐ μὴ φοβηθῆς·
Ιωβ. 11,15 Ἐτσι δε το πρόσωπόν σου θα ἀναλάμψῃ καθαρὸν, ὡσάν το υλοκάθαρον ὕδωρ· θα ἀποβάλῃς δε κάθε ῥύπον ἀπὸ την ψυχὴν σου και δεν θα ἔχῃς να φοβηθῆς τίποτε.
- Ιωβ. 11,16 και τὸν κόπον ἐπιλήσῃ ὥσπερ κῦμα παρελθὸν και οὐ πτοηθήσῃ.
Ιωβ. 11,16 Τότε τας ταλαιπωρίας και τας θλίψεις σου θα λησμονήσῃς, ὅπως λησμονεῖται το κύμα που διέρχεται, και δεν θα ἔχῃς να πτοηθῆς ἀπὸ τίποτε.
- Ιωβ. 11,17 ἢ δὲ εὐχὴ σου ὥσπερ ἑωσφόρος, ἐκ δὲ μεσημβρίας ἀνατελεῖ σοι ζωὴ·
Ιωβ. 11,17 Οἱ πόθοι και η ευχὴ σου θα εἶναι λαμπροὶ ὡσάν το πρωῖνὸν ἀστέρι, τον αυγερινόν. Η ζωὴ σου θα ἀνατεῖλῃ και θα λάμψῃ σαν το φως της μεσημβρίας.
- Ιωβ. 11,18 πεπειθῶς τε ἔσῃ ὅτι ἔστι σοι ἐλπίς, ἐκ δὲ μερίμνης και φροντίδος ἀναφανεῖταί σοι εἰρήνη.
Ιωβ. 11,18 Θα ζῆς και θα βαδίζῃς με πεποιθήσιν εις την ἀσφάλειάν σου, διότι θα ἐλπίζῃς στον Θεόν. Παρ' ὅλας δε τας μερίμνας και φροντίδας της ζωῆς σου, θα λάμπῃ και θα παραμένῃ εις σε η εἰρήνη.
- Ιωβ. 11,19 ἡσυχάσεις γὰρ, και οὐ ἔσται ὁ πολεμῶν σε· μεταβαλόμενοι δὲ πολλοὶ σου δεηθήσονται.
Ιωβ. 11,19 Θα ἀπολαμβανῇς ἡσυχίαν και εἰρήνην, διότι κανεῖς δεν θα υπάρξῃ, που να σε ἐπιβουλεύεται και να σε πολεμῇ.

Πολλοί δε από αυτούς, οι ύποιοι σήμερον σε καταφρονούν, θα μεταβάλλουν στάσιν απέναντί σου και θα σε παρακαλούν ζητούντες την βοήθειάν σου.

Ιωβ. 11,20

σωτηρία δὲ αὐτοὺς ἀπολείψει· ἡ γὰρ ἐλπίς αὐτῶν ἀπώλεια, ὀφθαλμοὶ δὲ ἀσεβῶν τακῆσονται.

Ιωβ. 11,20

Δια τους ασεβείς όμως δεν θα υπάρξει σωτηρία, διότι η ελπίς αυτών στηρίζεται εις τα μάτια και αμαρτωλά και όχι στον Θεόν. Τα μάτια των ασεβῶν θα λυώσουν από την ματαίαν ελπίδα και προσμονήν”.

ΙΩΒ 12

Ιωβ. 12,1

Ἵπολαβῶν δὲ Ἰὼβ λέγει·

Ιωβ. 12,1

Απαντῶν δε ο Ἰὼβ στον Σωφάρ και τους δύο ἄλλους εἶπεν·

Ιωβ. 12,2

εἶτα ὑμεῖς ἐστε ἄνθρωποι· ἢ μεθ’ ὑμῶν τελευτήσῃ σοφία.

Ιωβ. 12,2

“ἔπειτα από όλα αυτά, σεις λοιπόν, μόνον εἰσθε ἄνθρωποι σκεπτόμενοι και κανεῖς ἄλλος δεν υπάρχει ἔκτος από σας; Ἡ ὅταν θα αποθάνετε, θα αποθάνη και θα λείψῃ μαζί σας και η σοφία;

Ιωβ. 12,3

κάμοι μὲν καρδία καθ’ ὑμᾶς ἐστί·

Ιωβ. 12,3

Και εις ἐμὲ υπάρχει διάνοια και κρίσις, ὡσάν την ιδικήν σας.

Ιωβ. 12,4

δίκαιος γὰρ ἀνὴρ καὶ ἄμεμπτος ἐγεννήθη εἰς χλευάσμα·

Ιωβ. 12,4

Ενας δίκαιος και ἄμεμπτος ἄνθρωπος, ὅπως μου μαρτυρεῖ η συνείδησις ὅτι εἶμαι ἐγώ, ἐγεννήθηκε δια να χλευάζεται και να ἐμπαίζεται.

Ιωβ. 12,5

εἰς χρόνον γὰρ τακτὸν ἠτοίμαστο πεσεῖν ὑπὸ ἄλλων, οἴκους τε αὐτοῦ ἐκπορθεῖσθαι ὑπὸ ἀνόμων. οὐ μὴν δὲ ἄλλὰ μηδεὶς πεποιθῆτω πονηρὸς ὢν ἀθῶος ἔσεσθαι,

Ιωβ. 12,5

Και ἐπὶ πλέον εις ὠρισμένον και συμφωνημένον από ἄλλους διώκτας του χρόνον, ἔχει ετοιμασθῆ δια να πέση, να κυριευθῶν δε και ληστευθῶν οι οἶκοι του και η περιουσία του από τους παρανόμους. Ἀλλά κανεῖς, ἐφ’ ὅσον εἶναι πονηρὸς, ἀς μη τρέφῃ την πεπλανημένην πεποίθησιν, ὅτι θα παραμείνῃ ἀτιμώρητος, ὡς ἐάν ἦτο ἀθῶος.

Ιωβ. 12,6

ὅσοι παροργίζουσι τὸν Κύριον, ὡς οὐχὶ καὶ ἔτασις αὐτῶν ἔσται.

Ιωβ. 12,6

Ὅσοι παροργίζουν με τας ἀμαρτίας των τον Κυριον και πιστεύουν ὅτι δεν θα γίνῃ δι’ αὐτοὺς ἀνάκρισις και δεν θα ἐπιβληθῆ τιμωρία, πλανῶνται.

Ιωβ. 12,7

ἀλλὰ δὴ ἐρώτησον τετράποδα ἐάν σοι εἴπωσι, πετεινὰ δὲ οὐρανοῦ ἐάν σοι ἀπαγγείλωσιν·

Ιωβ. 12,7

Σχετικῶς ὅμως με την πανσοφίαν και παντοδυναμίαν του Θεοῦ, ἐρώτησε λοιπόν, ὦ Σωφάρ, τα τετράποδα και ἀσφαλῶς θα σου εἴπουν. Ἐρώτησε τα πτηνὰ του ουρανοῦ και ἐκεῖνα θα σου ἀπαντήσουν.

Ιωβ. 12,8

ἐκδήγησαι γῆν, ἐάν σοι φράσῃ, καὶ ἐξηγήσονται σοι οἱ ἰχθύες τῆς θαλάσσης.

Ιωβ. 12,8

Ἐρώτησε και αὐτὴν την ἀναίσθητον γην, θα σου ἀπαντήσῃ, ὅπως και οι ἰχθύες της θαλάσσης θα σου διηγηθῶν τα μεγαλεῖα του Θεοῦ.

Ιωβ. 12,9

τίς οὖν οὐκ ἔγνω ἐν πᾶσι τούτοις ὅτι χεὶρ Κυρίου ἐποίησε ταῦτα;

Ιωβ. 12,9

Ποῖός λοιπόν ἄνθρωπος δεν γνωρίζει περὶ ὅλων αυτῶν, ὅτι η παντοδύναμος δεξιὰ του Κυρίου ἐδημιούργησεν ὅλα αὐτά;

Ιωβ. 12,10

εἰ μὴ ἐν χειρὶ αὐτοῦ ψυχὴ πάντων ζώντων καὶ πνεῦμα παντὸς ἀνθρώπου;

Ιωβ. 12,10

Ἐρωτήσατε, δια να μάθετε, ἐάν δεν εἶναι εις την παντοδύναμον δεξιάν του Θεοῦ η ζωὴ και η ὑπαρξις ὅλων αυτῶν και η πνοὴ του κάθε ἀνθρώπου;

Ιωβ. 12,11

οὓς μὲν γὰρ ῥήματα διακρίνει, λάρυγξ δὲ σῖτα γεύεται.

Ιωβ. 12,11

Το μεν αὐτὶ μόνον ἀκούει και ξεχωρίζει τους λόγους των ἄλλων, ο λάρυγξ μόνον δοκιμάζει την γεύσιν των φαγητῶν.

Ιωβ. 12,12

ἐν πολλῷ χρόνῳ σοφία, ἐν δὲ πολλῷ βίῳ ἐπιστήμη.

Ιωβ. 12,12

Ἡ σοφία ὅμως δια μακροῦ χρόνου αποκτάται και η ἐπιστήμη με την πείραν πολλῶν ἐτῶν ζωῆς γίνεται κτήμα.

Ιωβ. 12,13

παρ’ αὐτῷ σοφία και δύναμις, αὐτῷ βουλή και σύνεσις.

Ιωβ. 12,13

Εἰς τον Θεόν ὅμως υπάρχει η ἀπόλυτος σοφία και δύναμις. Εἰς αὐτὸν υπάρχει η πλήρης και τελεία σύνεσις.

Ιωβ. 12,14

ἐάν καταβάλλῃ, τίς οἰκοδομήσει; ἐάν κλείσῃ κατ’ ἀνθρώπων, τίς ἀνοίξει;

Ιωβ. 12,14

Ἐάν ο Κυριος κατακρημνίσῃ εις ερείπια, ποῖός θα ἠμπορέσῃ ἀνθιστάμενος εις την δυνάμιν του να ἀνοικοδομήσῃ; Ἐάν κλείσῃ την θύραν ἐναντίον των ἀνθρώπων, ποῖός θα ἔχῃ την δύναμιν να την ἀνοίξῃ;

Ιωβ. 12,15

ἐάν κωλύσῃ τὸ ὕδωρ, ξηρανεῖ τὴν γῆν· ἐάν δὲ ἐπαφῆ, ἀπώλεσεν αὐτὴν καταστρέψας.

Ιωβ. 12,15

Ἐάν ἐμποδίσῃ το νερὸ και την βροχὴν να πέσουν από τον ουρανόν, θα ἀποξηράνῃ την γην. Ἐάν δε ἀφήσῃ ἐλεύθερα και ἀδέσμευτα τα ὕδατα του ουρανοῦ να πέσουν εις την γην, θα την καταστρέψῃ και θα την καταποντίσῃ.

Ιωβ. 12,16

παρ’ αὐτῷ κράτος και ἰσχὺς, αὐτῷ ἐπιστήμη και σύνεσις.

Ιωβ. 12,16

Πλησίον του, ἀχώριστα από αὐτὸν και ἰδικά του, εἶναι η ἀπόλυτος ἐξουσία και δύναμις. Εἰς αὐτὸν υπάρχει η

- τελεία γνώσις και η πλήρης σύνεσις και σοφία.
- Ιωβ. 12,17 **διάγων βουλευτὰς αἰχμαλώτους, κριτὰς δὲ γῆς ἐξέστησε.**
 Ιωβ. 12,17 Αυτὸς παίρνει ὡς αἰχμαλώτους τοὺς κυβερνήτας και τοὺς συμβούλους τῶν λαῶν και τοὺς ἀπομακρύνει ἐξευτελισμένους. Αυτὸς τοὺς δικαστὰς και κυβερνήτας τῆς γῆς συγχύζει και μωραίνει.
- Ιωβ. 12,18 **καθιζάνων βασιλεῖς ἐπὶ θρόνους καὶ περιέδησε ζώνη ὄσφύας αὐτῶν.**
 Ιωβ. 12,18 Αυτὸς καθίζει ἐπὶ θρόνου βασιλεῖς και αὐτὸς δένει τὴν μέσην τῶν με δεσμὰ δουλείας.
- Ιωβ. 12,19 **ἐξαποστέλλων ἱερεῖς αἰχμαλώτους, δυνάστας δὲ γῆς κατέστρεψε.**
 Ιωβ. 12,19 Αυτὸς ἐξαποστέλλει ἱερεῖς αἰχμαλώτους, ἐκμηδενίζει δε και καταστρέφει τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς.
- Ιωβ. 12,20 **διαλλάσσων χεῖλη πιστῶν, σύνεσιν δὲ πρεσβυτέρων ἔγνω.**
 Ιωβ. 12,20 Αυτὸς μεταβάλλει πρὸς τὸ καλύτερον τὰ χεῖλη και τὴν ρητορείαν τῶν ἀνθρώπων, που πιστεύουν εἰς τὴν δυνάμιν του. Αυτὸς ἔδωκε σύνεσιν στους πρεσβυτέρους.
- Ιωβ. 12,21 **ἐκχέων ἀτιμίαν ἐπ' ἄρχοντας, ταπεινοὺς δὲ ἴασατο.**
 Ιωβ. 12,21 Αυτὸς χύνει κατασχύνην και ἐξευτελισμὸν εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν ἀναξίων ἀρχόντων, τοὺς δε ταπεινοὺς θεραπεύει ἀπὸ τὰ παθήματά τῶν.
- Ιωβ. 12,22 **ἀνακαλύπτων βαθέα ἐκ σκότους, ἐξήγαγε δὲ εἰς φῶς σκιὰν θανάτου.**
 Ιωβ. 12,22 Αυτὸς ἀποκαλύπτει και φέρει στο φῶς τὰ κρυμμένα βαθεῖα στο σκοτάδι. Βγάζει δε εἰς φῶς και κάνει φανερά αὐτά, που σκεπάζονται στο σκότος του θανάτου.
- Ιωβ. 12,23 **πλανῶν ἔθνη και ἀπολλύων αὐτά, καταστρωνύων ἔθνη και καθοδηγῶν αὐτά.**
 Ιωβ. 12,23 Παραχωρεῖ να πλανῶνται ἀμαρτωλά ἔθνη και να καταστρέφονται. Καταστρώνει δέ, ἀναδεικνύει και οδηγεῖ εἰς ἀκμὴν και δόξαν ἄλλα ἔθνη.
- Ιωβ. 12,24 **διαλλάσσων καρδίας ἀρχόντων γῆς, ἐπλάνησε δὲ αὐτοὺς ἐν ὁδοῖ, ἧ οὐκ ᾔδεισαν.**
 Ιωβ. 12,24 Παραχωρεῖ να μεταβάλλονται αἱ καρδία και αἱ διάνοιαι τῶν ἀρχόντων τῆς γῆς, ἐπιτρέπει δε να παραπλανηθοῦν εἰς δρόμον, τον ὁποῖον δεν ἔχουν γνωρίσει.
- Ιωβ. 12,25 **ψηλαφήσασαν σκότος και μὴ φῶς, πλανηθεῖσαν δὲ ὡσπερ ὁ μεθύων.**
 Ιωβ. 12,25 Θα προχωροῦν ψηλαφητὰ στο σκοτάδι και ὄχι στο φῶς. Θα περιπλανῶνται και θα παραπατοῦν, ὅπως ὁ μεθυσμένος.

ΙΩΒ 13

- Ιωβ. 13,1 **Ἴδου ταῦτα ἑώρακέ μου ὁ ὀφθαλμὸς και ἀκήκοέ μου τὸ οὖς·**
 Ιωβ. 13,1 Αὐτά, δια τὰ ὁποῖα ἐκ' Ἄματε λόγον τὰ εἶδαν και τὰ ἰδικά μου μάτια. Τὰ ἔχουν ἀκούσει και τὰ ἰδικά μου αὐτιά.
- Ιωβ. 13,2 **και οἶδα ὅσα και ὑμεῖς ἐπίστασθε, και οὐκ ἀσυνετώτερός εἰμι ὑμῶν.**
 Ιωβ. 13,2 Γνωρίζω και ἐγὼ ὅσα και σεις γνωρίζετε, και δεν εἶμαι κατώτερος ἀπὸ σας ὡς πρὸς τὴν σύνεσιν και τὴν γνώσιν.
- Ιωβ. 13,3 **οὐ μὴν δὲ ἄλλ' ἐγὼ πρὸς Κύριον λαλήσω, ἐλέγξω δὲ ἐναντίον αὐτοῦ ἐὰν βούληται.**
 Ιωβ. 13,3 Εγὼ ὁμως θέλω να ομιλήσω πρὸς τον Κυριον, να ἐξετάσω και να συζητήσω ἐνώπιον του, ἐὰν θέλη, δι' αὐτά τὰ ὁποῖα εἶπατε.
- Ιωβ. 13,4 **ὑμεῖς δὲ ἐστε ἰατροὶ ἄδικοι και ἰαταὶ κακῶν πάντες.**
 Ιωβ. 13,4 Σεις εἰσθε ἰατροὶ ἀκατάρτιστοι και ἄδικοι και ἡ προσφερομένη ἀπὸ ὅλους σας θεραπεία τῶν κακῶν εἶναι ματαία και ἀτυχής.
- Ιωβ. 13,5 **εἶη δὲ ὑμῖν κωφεῦσαι, και ἀποβήσεται ὑμῖν εἰς σοφίαν.**
 Ιωβ. 13,5 Εἶθε να ἐκρατοῦσατε τὸ στόμα σας κλειστὸν, ὡσάν τον ἀνθρώπον που δεν ἀκούει. Αὐτὴ ἡ σιωπὴ σας θα ἀπέβαινε και θα εθεωρεῖτο σοφία πρὸς τιμὴν σας.
- Ιωβ. 13,6 **ἀκούσατε ἔλεγχον τοῦ στόματός μου, κρίσιν δὲ χειλέων μου προσέχετε.**
 Ιωβ. 13,6 Ἀκούσατε, λοιπὸν, ἀπὸ τὸ στόμα μου ἔλεγχον και ἐπιτίμησιν. Προσέχετε εἰς τὴν κρίσιν, ἡ ὁποῖα ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ χεῖλη μου.
- Ιωβ. 13,7 **πότερον οὐκ ἐναντι Κυρίου λαλεῖτε, ἐναντι δὲ αὐτοῦ φθέγγεσθε δόλον;**
 Ιωβ. 13,7 Τι λοιπὸν; Ἐμπρὸς στον Θεὸν δεν ομιλεῖτε; Ἐμπρὸς στον Κυριον τολμάτε να ἐκφράζετε δολιότητος και υποκρισίας;
- Ιωβ. 13,8 **ἢ ὑποστελεῖσθε; ὑμεῖς δὲ αὐτοὶ κριταὶ γίνεσθε.**
 Ιωβ. 13,8 Ἀλήθεια, δεν συστέλλεσθε; Δεν φοβεῖσθε; Τι λέγω; Γίνεσθε σεις οἱ ἴδιοι κριταὶ και παραμερίζετε τον Θεόν;
- Ιωβ. 13,9 **καλὸν γε, ἐὰν ἐξιχνιάσῃ ὑμᾶς· εἰ γὰρ τὰ πάντα ποιοῦντες προστεθήσεσθε αὐτῷ,**
 Ιωβ. 13,9 Καλὸν βέβαια και συμφέρον θα εἶναι δια σας, ἐὰν ὁ Θεὸς σας ἐξετάσῃ και ἐξερευνήσῃ. Και ἀν ἀκόμη σεις πράττετε τὰ πάντα, δια να τεθήτε κοντὰ εἰς αὐτόν,
- Ιωβ. 13,10 **οὐθὲν ἦττον ἐλέγξει ὑμᾶς· εἰ δὲ και κρυφῆ πρόσωπα θαυμάσεσθε,**
 Ιωβ. 13,10 οὐχ ἦττον ὁ Θεὸς θα σας ἐλέγξῃ και θα σας τιμωρήσῃ, ἐὰν ἀπὸ ἀπόκρυφα και μυστικά ἐλατήρια προσωποληπτήτε

υπέρ προσώπων.

- Ιωβ. 13,11 **πότερον οὐχὶ δεῖνὰ αὐτοῦ στροβήσει ὑμᾶς, φόβος δὲ παρ' αὐτοῦ ἐπιπεσεῖται ὑμῖν;**
Ιωβ. 13,11 Λοιπὸν, αἱ δίκαιαι τιμωρίαι πάρα του Θεοῦ δεν θα σας περιτυλίξουν και στριφογυρίσουν και ο φόβος και τρόμος ἀπὸ αὐτὸν δεν θα ἐπιπέση βαρὺς ἐπ' αὐτὸν σας;
- Ιωβ. 13,12 **ἀποβήσεται δὲ ὑμῶν τὸ γαυρίαμα ἴσα σποδῶ, τὸ δὲ σῶμα πῆλινον.**
Ιωβ. 13,12 Ἡ ἀλαζονεία και ἡ δόξα σας θα καταντήσουν ὡσάν την στάκτην. Γνωρίζετε δε ὅτι το σῶμα σας εἶναι ἀπὸ πῆλον, ὅπως και του κάθε ἀνθρώπου.
- Ιωβ. 13,13 **κωφεύσατε, ἵνα λαλήσω καὶ ἀναπαύσωμαι θυμοῦ**
Ιωβ. 13,13 Ἦναι, λοιπὸν, σιωπήσατε. Μείνατε ὡσάν κωφοί, δια να ομιλήσω ἐγὼ πρὸς σας και να ἀνακουφισθῶ ἀπὸ τον θυμόν, ο ὁποῖος με κατέχει.
- Ιωβ. 13,14 **ἀναλαβὼν τὰς σάρκας μου τοῖς ὁδοῦσι, ψυχὴν δὲ μου θήσω ἐν χειρὶ.**
Ιωβ. 13,14 Ἦναι σφίξω με τα δόντια μου το σῶμα μου, την δε ζωὴν μου θα την θέσω και θα την κρατήσω στο χέρι μου.
- Ιωβ. 13,15 **ἐὰν με χειρώσεται ὁ δυνάστης, ἐπεὶ καὶ ἤρκαται, ἢ μὴν λαλήσω καὶ ἐλέγξω ἐναντίον αὐτοῦ·**
Ιωβ. 13,15 Ἐὰν πρόκειται να με συλλάβῃ και να με θανατώσῃ ο παντοδύναμος Κύριος, διότι ἤδη ἔχει ἀρχίσει να με ταλαιπωρῆ με τὰς θλίψεις, σας βεβαιῶ ὅτι ἐγὼ θα ὁμιλήσω. Θα υπερασπισθῶ την ἀθωότητά μου ἐνώπιον αὐτοῦ.
- Ιωβ. 13,16 **καὶ τοῦτο μοι ἀποβήσεται εἰς σωτηρίαν, οὐ γὰρ ἐναντίον αὐτοῦ δόλος εἰσελεύσεται.**
Ιωβ. 13,16 Ἡ παρηρησία μου αὐτὴ θα ἀποβῆ εἰς ὠφέλειαν και σωτηρίαν μου, διότι ἐνώπιον του Κυρίου δεν ἔχω νὰ εἰσχωρήσῃ και να σταθῇ ἡ δολιότης.
- Ιωβ. 13,17 **ἀκούσατε ἀκούσατε τὰ ῥήματά μου, ἀναγγεῖλω γὰρ ὑμῶν ἀκουόντων.**
Ιωβ. 13,17 Ἀκούσατε, ἀκούσατε τα λόγια μου, διότι θα ομιλήσω και θα τα ἀναγγεῖλω πρὸς σας, ἐφ' ὅσον φυσικὰ σεις θα θελήσετε να με ἀκούσετε.
- Ιωβ. 13,18 **ἰδοὺ ἐγὼ ἐγγύς εἰμι τοῦ κρίματός μου, οἶδα ἐγὼ ὅτι δίκαιος ἀναφανοῦμαι·**
Ιωβ. 13,18 Ἰδοὺ ἐγὼ εὐρίσκομαι πλησίον της δικαίας κρίσεως και ἀποφάσεως, που θα ἐκδοθῇ δι' ἐμέ. Γνωρίζω δε καλὰ και ἔχω την πεποίθησιν, ὅτι θα φανῶ και θα ἀποδειχθῶ δίκαιος.
- Ιωβ. 13,19 **τίς γὰρ ἔστιν ὁ κριθησόμενός μοι, ὅτι νῦν κωφεύσω καὶ ἐκλείψω;**
Ιωβ. 13,19 Διότι ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος, ο ὁποῖος θα με κρίνῃ και θα με κατακρίνῃ; Ἐὰν παρουσιάσῃ βασίμους κατηγορίας, ἐγὼ θα μείνω ὡσάν κωφός και θα δεχθῶ ὡς τιμωρίαν τον ἐξαφανισμόν.
- Ιωβ. 13,20 **δυοῖν δὲ μοι χρεῖσται· τότε ἀπὸ τοῦ προσώπου σου οὐ κρυβήσομαι.**
Ιωβ. 13,20 Δυο ὅμως πράγματα παρακαλῶ να μου παραχωρήσῃς, Κυριε, και τότε ἐγὼ δεν θα ἀποκρυβῶ ἀπὸ το πρόσωπόν σου, ἀλλὰ θα ομιλήσω ἀφοβα.
- Ιωβ. 13,21 **τὴν χεῖρα ἀπ' ἐμοῦ ἀπέχου, καὶ ὁ φόβος σου μὴ με καταπλησέτω.**
Ιωβ. 13,21 Ἀπομάκρυνε ἀπὸ ἐμέ την τιμωρόν χεῖρα σου και ἀς μὴ με κατατρομάξῃ ὁ φόβος, τον ὁποῖον ἐμπνέει ἡ παρουσία σου.
- Ιωβ. 13,22 **εἶπα καλέσεις, ἐγὼ δὲ σοὶ ὑπακούσομαι· ἢ λαλήσεις, ἐγὼ δὲ σοὶ δώσω ἀνταπόκρισιν.**
Ιωβ. 13,22 Ἐπειτα θα με καλέσῃς, ἐγὼ δε θα σε ἀκούσω με εὐλάβειαν, ἢ θα μου ομιλήσῃς, ἐγὼ δε θα σου δώσω ἀπάντησιν εἰς ὅ,τι θα με ἐρωτήσῃς.
- Ιωβ. 13,23 **πόσαι εἰσὶν αἱ ἀμαρτίαι μου καὶ ἀνομίαι μου; διδάξόν με τίνες εἰσὶ.**
Ιωβ. 13,23 Καὶ πρῶτα ἀπὸ ὅλα ἐρωτῶ, Κυριε· πόσαι και ποῖαι εἶναι αἱ ἀμαρτίαι μου και αἱ παραβάσσοι νόμου σου, εἰς τὰς ὁποῖας ἔχω ὑποπέσει; Διδαξέ με ποιές εἶναι αὐτές.
- Ιωβ. 13,24 **διὰ τί ἀπ' ἐμοῦ κρύπτη, ἤγησαι δὲ με ὑπεναντίον σοι;**
Ιωβ. 13,24 Διατί, Κυριε, κρύβεσαι ἀπὸ ἐμέ; Μήπως νομίζεις ὅτι εἰμαι ἐχθρός σου;
- Ιωβ. 13,25 **ἢ ὡς φύλλον κινούμενον ὑπὸ ἀνέμου εὐλαβηθήσῃ ἢ ὡς χόρτω φερομένῳ ὑπὸ πνεύματος ἀντίκεισαι μοι;**
Ιωβ. 13,25 Ἡ δεν θα θελήσῃς να προφύλαξῃς ἐμέ, που ὁμοιάζω πρὸς φύλλον, το ὁποῖον κινεῖται ἐδῶ και ἐκεῖ ἀπὸ τον ἀνεμόν; Ἡ εἶσαι δυσμενῶς διατεθειμένος ἀπέναντι ἐμοῦ, ο ὁποῖος ὁμοιάζω με ξηρὸ χορτάρι, που το σηκώνει και το παρασύρει ὁ ἀνεμός;
- Ιωβ. 13,26 **ὅτι κατέγραψας κατ' ἐμοῦ κακά, περιέθηκας δὲ μοι νεότητος ἀμαρτίας,**
Ιωβ. 13,26 Ἐγραψες και ἐξέδωσες ἐναντίον μου βαρείας και ὀδυνηράς δι' ἐμέ ἀποφάσεις. Διότι μου κατελόγισες ἀμαρτίας νεότητός μου.
- Ιωβ. 13,27 **ἔθου δὲ μοι τὸν πόδα ἐν κωλύματι, ἐφύλαξας δὲ μοι πάντα τὰ ἔργα, εἰς δὲ ῥίζας τῶν ποδῶν μου ἀφίκου·**
Ιωβ. 13,27 Ἐθεσες ἀκίνητα τα πόδια μου εἰς βασιανιστικὰ δεσμά. Κατέγραψες δε λεπτομερῶς ὅλα μου τα ἔργα, δια να μου ζητήσῃς λόγον. Ἐφθασες ἕως και εἰς αὐτὰ τα πρῶτα βήματα της ζωῆς και συμπεριφοράς μου.
- Ιωβ. 13,28 **ὃ παλαιοῦται ἴσα ἀσκῶ ἢ ὡσπερ ἰμάτιον σητόβρωτον.**
Ιωβ. 13,28 Το σῶμα μου ἔχει στεγνώσει και παληώσει, ὅπως το ἀσκή. Ἐχει καταστραφῆ σαν το ἔνδυμα, που το κατέφαγεν ὁ σκῶρος.

- Ιωβ. 14,1 Βροτός γάρ γεννητός γυναικός ὀλιγόβιος καὶ πλήρης ὀργῆς
 Ιωβ. 14,1 Καθε θνητός, που γεννάται ἀπὸ γυναίκα, ζῆ ὀλίγα χρόνια γεμάτα ἀπὸ ταραχὴν καὶ βάσανον.
 Ιωβ. 14,2 ἢ ὥσπερ ἄνθος ἄνθῆσαν ἐξέπεσεν, ἀπέδρα δὲ ὥσπερ σκιά καὶ οὐ μὴ στή.
 Ιωβ. 14,2 Ομοιάζει με φυτόν, το ὁποῖον ἤνθησε καὶ ἔπεσε κατόπιν μαραμμένον. Φεύγει γρήγορα, χωρὶς να το καταλάβη, ὡσάν σκία που χάνεται καὶ δεν θα ἠμπορέση να σταθῆ.
 Ιωβ. 14,3 οὐχὶ καὶ τούτου λόγον ἐποίησω καὶ τοῦτον ἐποίησας εἰσελθεῖν ἐν κρίματι ἐνώπιόν σου;
 Ιωβ. 14,3 Καὶ συ, Κυριε, ο ἀπειροτέλειος Θεός, ασχολεῖσαι με το μηδαμινόν αὐτό ον, καὶ μάλιστα συγκαταβαίνεις να ἔλθῃ εἰς ἀντιδικίαν μαζὴ σου καὶ να δικασθῆ ἐνώπιόν σου;
 Ιωβ. 14,4 τίς γὰρ καθαρὸς ἔσται ἀπὸ ρύπου; ἀλλ' οὐθεὶς,
 Ιωβ. 14,4 Ἀλλὰ ποίος εἶναι καθαρὸς ἀπὸ ἠθικὸς ρύπους; Κανείς,
 Ιωβ. 14,5 ἐὰν καὶ μία ἡμέρα ὁ βίος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀριθμητοὶ δὲ μῆνες αὐτοῦ παρ' αὐτοῦ· εἰς χρόνον ἔθου, καὶ οὐ μὴ ὑπερβῆ.
 Ιωβ. 14,5 ἔστω καὶ ἀν μία ἡμέρα εἶναι ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς του ἐπὶ τῆς γῆς. Μετρημένοι εἶναι οἱ μῆνες τῆς ζωῆς του πάρα Κυρίου. Τον ἔθεσες να ζῆση ὠρισμένον χρόνον καὶ δεν θα ἠμπορέση να τον υπερβῆ.
 Ιωβ. 14,6 ἀπόστα ἀπ' αὐτοῦ, ἵνα ἡσυχάσῃ καὶ εὐδοκῆσῃ τὸν βίον ὥσπερ ὁ μισθωτός.
 Ιωβ. 14,6 Ἀπομάκρυνε ἀπὸ αὐτόν τὴν ὀργὴν σου, Κυριε, δια να ζῆση ἡσυχος καὶ να ἀπολαύσ τὴν ζωὴν το, ὅπως ο μισθωτός ἐργάτης, ο ὁποῖος μετὰ τον κόπον τῆς ἡμέρας ἀναπαύεται στο σπίτι του.
 Ιωβ. 14,7 ἔστι γὰρ δένδρω ἐλπίς· ἐὰν γὰρ ἐκκοπῆ, ἔτι ἐπανθήσει, καὶ ὁ ῥάδαμος αὐτοῦ οὐ μὴ ἐκλίπῃ·
 Ιωβ. 14,7 Εἰς κάθε δένδρον ὑπάρχει ἡ ἐλπίς καὶ ἡ δυνατότης να ἀναβλαστήσῃ, διότι ἐὰν κοπῆ δύναται καὶ πάλιν να βλαστήσῃ καὶ ο βλαστός του να μὴ λείψῃ ἐντελώς.
 Ιωβ. 14,8 ἐὰν γὰρ γηράσῃ ἐν γῆ ἡ ῥίζα αὐτοῦ, ἐν δὲ πέτρα τελευτήσῃ τὸ στέλεχος αὐτοῦ,
 Ιωβ. 14,8 Διότι, ἐὰν γηράσῃ ἡ ῥίζα του μέσα εἰς τὴν γῆν, καὶ φανῆ ξηρός ο κορμός του στο βραχώδες ἔδαφος του,
 Ιωβ. 14,9 ἀπὸ ὀσμῆς ὕδατος ἀνθήσει, ποιήσει δὲ θερισμόν ὥσπερ νεόφυτον.
 Ιωβ. 14,9 πάλιν στο κάτω μέρος του γηρασμένου στελέχους του ὀλίγη υγρασία ἠμπορεῖ να το κάμῃ να ἀναβλαστήσῃ, να ἀνθίσῃ, να δώσῃ καρπὸν πρὸς συγκομιδὴν ὡσάν νεαρόν φυτόν.
 Ιωβ. 14,10 ἀνὴρ δὲ τελευτήσας ὄχρετο, πεσὼν δὲ βροτός οὐκέτι ἐστί·
 Ιωβ. 14,10 Ὁ ἄνθρωπος ὁμως, που ἀπέθανεν, ἐφυγε πλέον ὀριστικῶς καὶ δεν γυρίζει πάλιν. Ὄταν ο θνητός πέσῃ νεκρός, εἰκλίνει ὀριστικῶς ἀνάμεσα ἀπὸ τους ζωντανούς.
 Ιωβ. 14,11 χρόνω γὰρ σπανίζεται θάλασσα, ποταμὸς δὲ ἐρημωθεὶς ἐξηράνθη·
 Ιωβ. 14,11 Με τὴν πάροδον του χρόνου ὀλόκληρος λίμνη ἐξατμίζεται καὶ ἐξαφανίζεται. Καὶ ποταμὸς, του ὁποῖου ἐστεῖρευσαν τα νερά, ξηραίνεται, γίνεται ἐρημος.
 Ιωβ. 14,12 ἄνθρωπος δὲ κοιμηθεὶς οὐ μὴ ἀναστῆ, ἕως ἂν ὁ οὐρανὸς οὐ μὴ συρράφῃ· καὶ οὐκ ἐξυπνισθήσονται ἐξ ὕπνου αὐτῶν.
 Ιωβ. 14,12 Ἔτσι καὶ ο ἄνθρωπος, που κοιμάται τον ὕπνον του θανάτου, δεν θα ἐξυπνήσῃ. Ἔως ὅτου θα ὑπάρχῃ ο οὐρανός, δεν θα συναρμολογηθοῦν καὶ πάλιν τα μέλη του. Δεν θα ἐξυπνήσουν ο νεκροὶ ἀπὸ τον ὕπνον του θανάτου των.
 Ιωβ. 14,13 εἰ γὰρ ὄφελον ἐν ἄδῃ με ἐφύλαξας, ἔκρυσας δὲ με ἕως ἂν παύσῃται σου ἡ ὀργὴ καὶ τάξῃ μοι χρόνον, ἐν ᾧ μνεῖαν μου ποιήσῃ·
 Ιωβ. 14,13 Εἶθε να με ἐκρατούσες φυλακισμένον στον ἄδην, να με ἐκρυσπτες ἐκεῖ, ἕως ὅτου κατευνασθῆ ἡ ὀργὴ σου· καὶ να μου ὀρίσῃς χρόνον, κατὰ τον ὁποῖον θα εὐδοκῆσῃς να με ἐνθυμηθῆς.
 Ιωβ. 14,14 ἐὰν γὰρ ἀποθάνῃ ἄνθρωπος, ζήσεται συντελέσας ἡμέρας τοῦ βίου αὐτοῦ· ὑπομεινῶ ἕως ἂν πάλιν γένωμαι.
 Ιωβ. 14,14 Διότι, ὅταν ο ἄνθρωπος ἀποθάνῃ, θα ἔχει πλέον συμπληρώσει τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς του. Θα περιμεινῶ, λοιπόν, ἐγὼ με ὑπομονὴν να ζῆσω καὶ πάλιν, ἀφοῦ θα ἔχω ἀποθάνει.
 Ιωβ. 14,15 εἶτα καλέσεις, ἐγὼ δὲ σοὶ ὑπακούσομαι, τὰ δὲ ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ ἀποποιῶ.
 Ιωβ. 14,15 Ἐὰν συ με καλέσῃς εἰς τὴν ζωὴν, ἐγὼ μετὰ χαρὰς θα σε ὑπακούσω. Τα ἔργα των χειρῶν σου, τα πλάσματά σου μὴ τα ἀπαρνήσαι, Κυριε.
 Ιωβ. 14,16 ἠρίθμησας δὲ μοι τὰ ἐπιτηδεύματα, καὶ οὐ μὴ παρέλθῃ σε οὐδὲν τῶν ἀμαρτιῶν μου·
 Ιωβ. 14,16 Ἠρίθμησες καὶ ἐλεπτολόγησες ὀλα τα ἔργα τῆς ζωῆς μου, Κυριε, καὶ κανένα ἀπὸ τα ἀμαρτήματά μου δεν παρέβλεψες.
 Ιωβ. 14,17 ἐσφράγισας δὲ μοι τὰς ἀνομίας ἐν βαλλαντίω, ἐπεσημήνω δὲ, εἴ τι ἄκρων παρέβην.
 Ιωβ. 14,17 Ἐκλείσες καὶ ἐσφράγισες τὰς ἀμαρτίας μου, ὅπως ἀσφαλίζουν τα χρήματά των στο βαλάντιον οἱ πλούσιοι. Ἐπεσήμανες ἀκόμη, ὡστε να διακρίνεται καλά, ἐὰν καὶ κάτι, χωρὶς να το θέλω, ἔχω παραβῆ.
 Ιωβ. 14,18 καὶ πλὴν ὄρος πίπτον διαπεσεῖται, καὶ πέτρα παλαιωθήσεται ἐκ τοῦ τόπου αὐτῆς,

- Ιωβ. 14,18 Και το όρος ακόμη κάποτε οπωσδήποτε θα πέσει και ο βράχος θα γηράση και θα παραμερίση από την θέσιν του.
- Ιωβ. 14,19 λίθους έλεαναν ύδατα, και κατέκλυσεν ύδατα ύπτια του χώματος τής γής· και ύπομονήν ανθρώπου άπώλεσας,
- Ιωβ. 14,19 Εκαμαν λείους τους σκληρούς λίθους τα ύδατα, τα οποία περνούν επάνω των. Και τα νερά παρασύρουν τα υψώματα των χωμάτων καθώς απλώνονται επάνω και κατακλύζουν την πεδιάδα. Ετσι και συ, εν τη παντοδυναμία σου, εξαντλείς και αφανίζεις την ύπομονήν του ανθρώπου.
- Ιωβ. 14,20 ὤσας αυτόν εις τέλος, και ὤχετο· επέστησας αυτόν τὸ πρόσωπον, και έξαπέστειλας·
- Ιωβ. 14,20 Τον έσπρωξες, δια να καταστραφή εντελώς. Απέθανε και έφυγε. Εστρεψες και εστήριξες απειλητικόν επάνω του το πρόσωπόν σου και τον έστειλες μακράν από την παρούσαν ζωήν.
- Ιωβ. 14,21 πολλῶν δέ γενομένων τῶν υἱῶν αὐτοῦ, οὐκ οἶδεν, ἐάν δέ ὀλίγοι γένωνται, οὐκ ἐπίσταται·
- Ιωβ. 14,21 Εάν οι απόγονοί του πληθυνθούν, δεν το μανθάνει· και εάν πάλιν μείνουν ὀλίγοι, δεν το γνωρίζει, αφού θα έχη αποθάνει.
- Ιωβ. 14,22 ἀλλ' ἢ αἱ σάρκες αὐτοῦ ἤλγησαν, ἢ δὲ ψυχὴ αὐτοῦ ἐπένησεν.
- Ιωβ. 14,22 Το μόνον, που αισθάνεται και γνωρίζει, είναι ὅτι αι σάρκες του πονούν κατά τας τελευταίας εκείνας ώρας. Η δε ψυχή του πλημμυρίζει από πένθος.

ΙΩΒ 15

- Ιωβ. 15,1 Ὑπολαβὼν δὲ Ἐλιφάζ ὁ θαιμανίτης λέγει·
- Ιωβ. 15,1 Ελαβε τον λόγον ο Ελιφάζ ο θαιμανίτης και ειπε·
- Ιωβ. 15,2 πότερον σοφὸς ἀπόκρισιν δώσει συνέσεως πνεῦμα και ἐνέπλησε πόνον γαστρὸς
- Ιωβ. 15,2 “λοιπόν, και ο σοφός άνθρωπος θα δώσει κενήν και αερώδη απάντησιν, διότι έχει γεμίσει την καρδίαν του με παράπονα,
- Ιωβ. 15,3 ἐλέγχων ἐν ῥήμασιν, οἷς οὐ δεῖ, και ἐν λόγοις, οἷς οὐδὲν ὄφελος;
- Ιωβ. 15,3 ὥστε να εκφράζεται με λόγια, τα οποία δεν έπρεπε ποτέ να χρησιμοποιή και εις τα οποία καμμία δεν υπάρχει ωφέλεια;
- Ιωβ. 15,4 οὐ και σὺ ἀπειποιήσω φόβον, συνετελέσω δὲ ῥήματα τοιαῦτα ἔναντι τοῦ Κυρίου;
- Ιωβ. 15,4 Και συ, λοιπόν, απεμάκρυνες από την καρδίαν σου τον φόβον του Θεού και εξεστόμισες αυτά τα λόγια ενώπιον του Κυρίου;
- Ιωβ. 15,5 ἔνοχος εἶ ῥήμασι στόματός σου, οὐδὲ διέκρινας ῥήματα δυναστῶν.
- Ιωβ. 15,5 Εἶσαι ἔνοχος ενώπιον του Κυρίου δια τα λόγια, που διέφυγον από το στόμα σου, και δεν κατώρθωσες να διακρίνης, ὅτι τα λόγια αυτά είναι αλαζονικῶν και επηρμένων ανθρώπων, οι οποίοι οὔτε τον Θεόν φοβούνται οὔτε τους ανθρώπους εντρέπονται.
- Ιωβ. 15,6 ἐλέγξει σε τὸ σὸν στόμα και μὴ ἐγὼ, τὰ δὲ χεῖλη σου καταμαρτυρήσουσί σου·
- Ιωβ. 15,6 Τα ἰδιά σου τα λόγια θα σε καταδικάσουν και ὄχι ἐγώ. Τα χεῖλη σου είναι μάρτυρες κατηγορίας εναντίον σου.
- Ιωβ. 15,7 τί γάρ; μὴ πρῶτος ἀνθρώπων ἐγεννήθης; ἢ πρὸ θινῶν ἐπάγης;
- Ιωβ. 15,7 Τι λοιπόν; Μήπως συ εγεννήθης πρῶτος από ὅλους τους ανθρώπους και τα γνωρίζεις ὅλα; Η μήπως, τυχόν, και ἔχεις δημιουργηθῆ, πριν ακόμη γίνουν τα ὄρη και οι λόφοι επί της γης, αρχαιότερος και από αυτόν τον Αδάμ;
- Ιωβ. 15,8 ἢ σύνταγμα Κυρίου ἀκήκοας, ἢ συμβούλω σοι ἐχρήσατο ὁ Θεός, εἰς δὲ σὲ ἀφίκετο σοφία;
- Ιωβ. 15,8 Η μήπως ἔχεις ακούσει το ἄρρητον υπό του Θεού συντεταγμένον σχέδιον; Μήπως σε μετεχειρίσθη ο Θεός ως σύμδουλόν του; Εἰς σε δε επήλθε και επλημμύρισεν η σοφία, ὥστε να θεωρῆς τον εαυτὸν σου σοφώτερον από ὅλους τους ἄλλους;
- Ιωβ. 15,9 τί γὰρ οἶδας, ὃ οὐκ οἶδαμεν; ἢ τί συνίεις σὺ, ὃ οὐ και ἡμεῖς;
- Ιωβ. 15,9 Οχι βέβαια. Διότι τι περισσότερο γνωρίζεις συ, το οποίον ημεῖς δεν γνωρίζομεν; Η τι καταλαβαίνεις συ, το οποίον δεν ημπορούμεν και ημεῖς να εννοήσωμεν;
- Ιωβ. 15,10 και γε πρεσβύτης και γε παλαιὸς ἐν ἡμῖν, βαρύτερος τοῦ πατρός σου ἡμέραις.
- Ιωβ. 15,10 Ακόμη δε υπάρχει μεταξύ μας γέρον, παλαιός εις τα ἔτη και τας ημέρας, με βαρύτερον φορτίον ἐτῶν επί της ράχεώς του και από αυτόν τον πατέρα σου.
- Ιωβ. 15,11 ὀλίγα ὧν ἡμάρτηκας μεμαστιγῶσαι, μεγάλως ὑπερβαλλόντως λελάληκας.
- Ιωβ. 15,11 Εχεις μαστιγωθῆ και τιμωρηθῆ από τον Θεόν ὀλιγώτερον, από ὅσον ἔχεις αμαρτήσῃ ενώπιόν του. Μεγάλα και αυθάδη λόγια ειπες και δεν συναισθάνεσαι το πλήθος των αμαρτιῶν σου.
- Ιωβ. 15,12 τί ἐτόλμησεν ἡ καρδία σου, ἢ τί ὑπήνεγκαν οἱ ὀφθαλμοί σου;
- Ιωβ. 15,12 Τι ἐτόλμησεν η καρδία σου να εκστομισῃ ενώπιον του Θεού; Πως ἐτόλμησες και ὑψωσες εγωιστικῶς και αυθάδους οφθαλμούς σου προς τον Θεόν;

- Ιωβ. 15,13 ὅτι θυμὸν ἔρρηξας ἔναντι Κυρίου, ἐξήγαγες δὲ ἐκ στόματος ρήματα τοιαῦτα.
Ιωβ. 15,13 Διατί εξερράγης εἰς θυμὸν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, ἐβγάλες δε ἀπὸ το στόμα σου λόγους τέτοιους ἀπρεπείς κατὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ;
- Ιωβ. 15,14 τίς γὰρ ὢν βροτὸς, ὅτι ἔσται ἄμεμπτος, ἢ ὡς ἐσόμενος δίκαιος γεννητὸς γυναικός;
Ιωβ. 15,14 Ἡμάρτησες βαρέως ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διότι ποιὸς ἄνθρωπος, ἐνὼ εἶναι θνητὸς, ἠμπορεῖ νὰ καυχηθῆ ὅτι θα εἶναι ἄμεμπτος καὶ καθαρὸς; Ποιὸς πού ἐγεννήθη ἀπὸ γυναῖκα, ἠμπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι εἶναι δίκαιος;
- Ιωβ. 15,15 εἰ κατὰ ἀγίων οὐ πιστεύει, οὐρανὸς δὲ οὐ καθαρὸς ἐναντίον αὐτοῦ;
Ιωβ. 15,15 Ἐάν ὁ Θεὸς δὲν μένει ἀπόλυτα ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἀρετὴν ἀγίων ἀγγέλων καὶ δὲν τοὺς ἐμπιστεύεται πλήρως, ἐάν ὁ οὐρανὸς, ὅπου κατοικοῦν οἱ ἀγγελοὶ, δὲν εἶναι πλήρως καθαρὸς ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἀπειρον ἀγιότητα τοῦ Θεοῦ,
- Ιωβ. 15,16 ἔα δὲ ἐβδελυγμένους καὶ ἀκάθαρτος ἀνὴρ, πίνων ἀδικίας ἴσα ποτῶ·
Ιωβ. 15,16 πόσω μᾶλλον σιχαμερὸς καὶ ἀκάθαρτος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ρουφᾷ καθημερινῶς τὴν ἀμαρτίαν σαν τὸ νερό;
- Ιωβ. 15,17 ἀναγγελῶ δὲ σοι, ἄκουέ μου· ἃ δὴ ἐώρακα, ἀναγγελῶ σοι,
Ιωβ. 15,17 Θα σου διηγηθῶ κάτι καὶ ἀκουσέ με. Θα σου διηγηθῶ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἤκουσα καὶ εἶδα.
Ιωβ. 15,18 ἃ σοφοὶ ἐροῦσι καὶ οὐκ ἔκρυσαν πατέρες αὐτῶν·
Ιωβ. 15,18 αὐτὰ, τὰ ὁποῖα εἶπαν ἄνδρες σοφοὶ καὶ τὰ ὁποῖα οἱ πατέρες τῶν δὲν τὰ ἀπέκρυσαν ἀπὸ αὐτοῦ, ἀλλὰ τοὺς τὰ μετέδωσαν.
- Ιωβ. 15,19 αὐτοῖς μόνοις ἐδόθη ἡ γῆ, καὶ οὐκ ἐπήλθεν ἀλλογενὴς ἐπ' αὐτοῦς.
Ιωβ. 15,19 Εἶναι καθαρὸι καὶ ἀμειγῆς ἀπὸ ξένας ἐπιδράσεις, διότι εἰς τὴν χώραν, πού ἐδόθη εἰς αὐτοῦς πρὸς κατοικίαν τῶν, δὲν ἐγκατεστάθη κανένας ξένος μετὰ τῶν.
- Ιωβ. 15,20 πᾶς ὁ βίος ἀσεβοῦς ἐν φροντίδι, ἔτη δὲ ἀριθμητὰ δεδομένα δυνάστη,
Ιωβ. 15,20 Ολόκληρος ἡ ζωὴ τοῦ ἀσεβοῦς ἐκδαπανᾶται καὶ εὐρίσκεται συνεχῶς ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀγωνίας καὶ τῆς φροντίδος. Καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ ἰσχυροῦ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν θέσιν ἀριθμημένα εἶναι τὰ ἔτη.
- Ιωβ. 15,21 ὁ δὲ φόβος αὐτοῦ ἐν ὧσιν αὐτοῦ· ὅταν δοκῆ ἤδη εἰρηνεύειν, ἦξει αὐτοῦ ἡ καταστροφή.
Ιωβ. 15,21 Ὁ φόβος, πού τὸν συνέχει καὶ τὸν κάμνει νὰ ἀγωνιά, εὐρίσκεται πάντοτε εἰς τὰ αὐτὰ τοῦ. Καὶ ὅταν φαίνεται ὅτι ἔχει πλέον εἰρηνεύσει καὶ ἀσφαλισθῆ, ἀφηνιδια θα ἐκσπάσῃ ἐναντίον τοῦ ἡ καταστροφῆ.
- Ιωβ. 15,22 μὴ πιστευέτω ἀποστραφῆναι ἀπὸ σκότους· ἐντέταλται γὰρ ἤδη εἰς χεῖρας σιδήρου,
Ιωβ. 15,22 Ἀς μὴ ἀπατᾷ τὸν εαυτὸν τοῦ πιστεῦν ὅτι θα γυρίσῃ κάποτε πίσω καὶ θα ἀποφύγῃ τὸ σκοτάδι τῆς συμφορᾶς καὶ οδύνης. Ἐχει ἐκδοθῆ ἐντολὴ καὶ διαταγὴ ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ περιπέσῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν σιδηρᾶς μαχαίρας.
- Ιωβ. 15,23 κατατέτακται δὲ εἰς σῖτα γυψίν· οἶδε δὲ ἐν ἑαυτῷ ὅτι μένει εἰς πτώμα. ἡμέρα δὲ σκοτεινὴ αὐτὸν στροβίσει,
Ιωβ. 15,23 Ἐχει πλέον καταταχθῆ μετὰ τῶν ἐκείνων, πού ἔχουν ὀρισθῆ ὡς τροφὴ στοὺς γύπας. Καὶ ὁ ἴδιος τὸ γνωρίζει πλέον καλὰ καὶ τὸ φρονεῖ, ὅτι ἡ κατάληξις τοῦ θα εἶναι νὰ γίνῃ πτώμα. Ἡμέρα μαύρη καὶ σκοτεινὴ θα τὸν συνταράξῃ καὶ θα τὸν στροβιλίσῃ.
- Ιωβ. 15,24 ἀνάγκη δὲ καὶ θλίψις αὐτὸν καθέξει ὥσπερ στρατηγὸς πρωτοστάτης πίπτων.
Ιωβ. 15,24 Ἀνάγκη καὶ θλίψις θα τὸν κυριεύσῃ καὶ θα πέσῃ ἔξαφνα, ὅπως πίπτει ἓνας στρατηγὸς πού πρωτοστατεῖ εἰς τὴν μάχην καὶ δὲν εὐρίσκει τρύπον διαφυγῆς.
- Ιωβ. 15,25 ὅτι ἦρκε χεῖρας ἐναντίον τοῦ Κυρίου, ἔναντι δὲ Κυρίου παντοκράτορος ἐτραχηλίασεν,
Ιωβ. 15,25 Τοῦτο δὲ, διότι ἐσήκωσε τὰ χεῖρα τοῦ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, ὑψωσε αὐθάδη καὶ ἀλαζονικὸν τὸν τράχηλόν τοῦ ἐναντίον Κυρίου τοῦ παντοκράτορα.
- Ιωβ. 15,26 ἔδραμε δὲ ἐναντίον αὐτοῦ ὕβρει ἐν πάχει νώτου ἀσπίδος αὐτοῦ,
Ιωβ. 15,26 Ἐτρεξεν ὀρμητικῶς ἐναντίον τοῦ με ὑπερηφάνειαν καὶ ἀλαζονεῖαν πιστεύων, ὅτι προφυλάσσεται καὶ σκεπάζεται κάτω ἀπὸ τὴν παχείαν καὶ ἀδιαπέραστον ράχιν τῆς ἀσπίδος τοῦ.
- Ιωβ. 15,27 ὅτι ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐν στέατι αὐτοῦ καὶ ἐποίησε περιστόμιον ἐπὶ τῶν μηρίων.
Ιωβ. 15,27 Διότι ἤλειψε καὶ ἐσκέπασε τὸ πρόσωπόν τοῦ ἀπὸ λίπος καὶ ἐκάμε ἀσφαλιστικούς περιδέσμους γύρω ἀπὸ τοὺς παχυνθέντας μηρούς τοῦ.
- Ιωβ. 15,28 αὐλισθεῖ δὲ πόλεις ἐρήμους, εἰσέλθοι δὲ εἰς οἴκους ἀοικήτους· ἃ δὲ ἐκεῖνοι ἠτοίμασαν, ἄλλοι ἀποίσονται.
Ιωβ. 15,28 Θα κατανήσῃ νὰ ἔχῃ ὡς κατοικίαν τοῦ πόλεις ἐρειπωμένους καὶ ἐρημωμένους. Θα εἰσελθῇ εἰς ἀκατοίκητα σπίτια. Ὅσα ἐκεῖνοι οἱ ἀσεβεῖς ἠτοίμασαν, ἄλλοι θα τὰ ληλατήσουν καὶ θα τὰ μετακομίσουν.
- Ιωβ. 15,29 οὔτε μὴ πλουτισθῆ, οὔτε μὴ μείνῃ αὐτοῦ τὰ ὑπάρχοντα, οὔ μὴ βάλῃ ἐπὶ τὴν γῆν σκιάν
Ιωβ. 15,29 Οὔτε καὶ θα ἀποκτήσῃ πλοῦτη ὁ ἀσεβής. Ἐάν δε καὶ ἀποκτήσῃ πολλὰ ἀγαθὰ, δὲν θα μείνουν μόνιμον κτῆμα τοῦ, ἀλλὰ θα διασκορπισθοῦν. Θα εἶναι ὁμοῖος με δένδρον, τὸ ὁποῖον πρὶν προλάβῃ νὰ μεγαλώσῃ καὶ ρίψῃ σκιαν εἰς τὴν γην, ξηραίνεται.
- Ιωβ. 15,30 οὐδὲ μὴ ἐκφύγῃ τὸ σκότος, τὸν βλαστὸν αὐτοῦ μαράναι ἄνεμος, ἐκπέσει δὲ αὐτοῦ τὸ ἄνθος.
Ιωβ. 15,30 Δὲν θα διαφύγῃ τὰ σκοτάδια τῆς δυστυχίας τοῦ· τὸν βλαστὸν τοῦ θα τὸν μαράνῃ ὁ καυστικὸς ἄνεμος. Θα πέσῃ τὸ ἄνθος καὶ δὲν θα προφθάσῃ νὰ δέσῃ εἰς καρπὸν.

- Ιωβ. 15,31 μη πιστευέτω ὅτι ὑπομενεῖ, κενὰ γὰρ ἀποβήσεται αὐτῷ·
 Ιωβ. 15,31 Ἄς μη ἔχη πεποίθησιν ὁ ἀσεβῆς ὅτι θα παραμείνη καὶ θα υπερνικήσῃ τὴν δυστυχίαν. Διότι κάθε προσπάθειά του θα αποβῆ ματαία.
- Ιωβ. 15,32 ἡ τομὴ αὐτοῦ πρὸ ὥρας φθαρῆσεται, καὶ ὁ ῥάδαμος αὐτοῦ οὐ μὴ πυκάσῃ·
 Ιωβ. 15,32 Θα τον κόψῃ καὶ θα τον αρπάξῃ πρὸ τῆς ὥρας ὁ θάνατος, θα καταστροφῆ καὶ δεν θα ἐπιζήσῃ. Ὁ βλαστός του δεν θα προλάβῃ νὰ κάμῃ πυκνὰ φύλλα καὶ διακλαδώσει.
- Ιωβ. 15,33 τρυγηθεῖ δὲ ὡς ὄμφαξ πρὸ ὥρας, ἐκπέσοι δὲ ὡς ἄνθος ἐλαίας.
 Ιωβ. 15,33 Σαν τὸ ἀγουρο σταφύλι θα τρυγηθῆ πρὸ τῆς ὥρας του. Θα πέσῃ, ὅπως πίπτει τὸ ἄνθος τῆς ἐλιάς.
 Ιωβ. 15,34 μαρτύριον γὰρ ἀσεβοῦς θάνατος, πῦρ δὲ καύσει οἴκους δωροδεκτῶν.
 Ιωβ. 15,34 Ἐνας τέτοιος δε πρόωρος καὶ οδυνηρὸς θάνατος θα εἶναι τρανὴ μαρτυρία, ὅτι αὐτὸς υπῆρξεν ἀσεβῆς. Φωτιά θα κάψῃ τὰ σπίτια ἐκείνων, που δέχονται δῶρα, δια νὰ αθώωσῃν τὸν ἔνοχον καὶ δικάσῃν τὸν αθῶον.
- Ιωβ. 15,35 ἐν γαστρὶ δὲ λήψεται ὀδύνας, ἀποβήσεται δὲ ἑαυτῷ κενά, ἡ δὲ κοιλία αὐτοῦ ὑπόσει δόλον.
 Ιωβ. 15,35 Ἐνας τέτοιος ἀσεβῆς συλλαμβάνει εἰς τὴν καρδίαν του οδυνηρὰ σχέδια εἰς βάρος τῶν ἄλλων. Ὅλα ὁμῶς αὐτὰ θα ἀποδειχθῶν ἀνωφελῆ καὶ μάταια δια τὸν εαυτὸν του, ἡ δε καρδία του θα βαστάξῃ δολιότητος καὶ ἀπάτας.
- ΙΩΒ 16**
- Ιωβ. 16,1 Ὑπολαβὼν δὲ Ἰὼβ λέγει·
 Ιωβ. 16,1 Ἐλαβε τὸν λόγον ὁ Ἰωβ καὶ εἶπε·
- Ιωβ. 16,2 ἀκήκοα τοιαῦτα πολλὰ, παρακλήτορες κακῶν πάντες,
 Ιωβ. 16,2 “πολλὰ σαν αὐτὰ, που λέτε, ἔχω ἀκούσει ἕως τῶρα. Ὅλοι σας εἴσθε κακοὶ παρηγορηταί.
- Ιωβ. 16,3 τί γάρ; μὴ τάξις ἐστὶ ῥήμασι πνεύματος; ἢ τί παρενοχλήσει σοι, ὅτι ἀποκρίνη;
 Ιωβ. 16,3 Σας ἐρωτῶ, μήπως ὑπάρχει καμμία τάξις ἡ κανένας συνειρμὸς εἰς τὰ λόγια του ἀέρος; Ἡ τι θα σε στενοχωρήσῃ νὰ ἀποκρίνεσαι ἔτσι, ὅπως τῶρα ομιλεῖς;
- Ιωβ. 16,4 κἀγὼ καθ’ ὑμᾶς λαλήσω, εἰ ὑπέκειτό γε ἡ ψυχὴ ὑμῶν ἀντὶ τῆς ἐμῆς· εἴτ’ ἐναλοῦμαι ὑμῖν ῥήμασι, κινήσω δὲ καθ’ ὑμῶν κεφαλὴν·
 Ιωβ. 16,4 Καὶ ἐγὼ θα ἠμποροῦσα νὰ ομιλῶ πρὸς σας, εἴ σεις εὐρίσκεσθε εἰς τὴν θέσιν μου καὶ ἐγὼ εὐρισκόμην εἰς τὴν θέσιν σας. Ἐπειτα θα εφορμοῦσα ἐναντίον σας με τὰ λόγια καὶ θα ἐκινούσα ἐμπαικτικῶς τὴν κεφαλὴν μου ἐναντίον σας.
- Ιωβ. 16,5 εἴη δὲ ἰσχύς ἐν τῷ στόματι μου, κίνησιν δὲ χειλέων οὐ φείσομαι.
 Ιωβ. 16,5 Τότε θα εἶχα μεγάλην δύναμιν στὸ στόμα μου, δεν θα ἐλυπόμουνα δε οὔτε καὶ θα περιώριζα τὰ λόγια τῶν χειλέων μου.
- Ιωβ. 16,6 ἐὰν γὰρ λαλήσω, οὐκ ἀλήγησὼ τὸ τραῦμα· ἐὰν δὲ καὶ σιωπήσω, τί ἔλαττον τρωθήσομαι;
 Ιωβ. 16,6 Διότι ὅταν ὠμιλοῦσα, δεν θα ἐπονούσαν αἱ πληγαὶ μου, τὰς ὁποίας δεν θα εἶχα. Ἐὰν δε εἰσωποῦσα, ἀπὸ τι εἶχα νὰ πληγωθῶ καὶ βλαβῶ;
- Ιωβ. 16,7 νῦν δὲ κατάκοπόν με πεποίηκε, μωρόν, σεσηπότα,
 Ιωβ. 16,7 Τώρα ὁμῶς ὁ Θεὸς με τὰς θλίψεις καὶ τὰς δοκιμασίας του αὐτὰς με ἔχει κάμει καταβεβλημένον καὶ ἀποκαρδιωμένον· μωρόν καὶ με ἐξησθημένον τὰς διανοητικὰς μου δυνάμεις, ἄρρωστον καὶ σάπιον.
- Ιωβ. 16,8 καὶ ἐπελάβου μου, εἰς μαρτύριον ἐγενήθη· καὶ ἀνέστη ἐν ἐμοὶ τὸ ψεῦδος μου, κατὰ πρόσωπόν μου ἀνταπεκρίθη.
 Ιωβ. 16,8 Με ἐπασε εἰς τὰ χέρια του ὁ Θεὸς καὶ τὰ παθήματά μου ἔγιναν καταδικαστικὴ μαρτυρία εἰς βάρος μου. Ἐσηκώθη ἐναντίον μου με ψευδολογίας ὁ φίλος μου, με κατηγόρησε κατὰ πρόσωπον ἐντόνως.
- Ιωβ. 16,9 ὀργῆ χρησάμενος κατέβαλέ με, ἔβρυξεν ἐπ’ ἐμέ τοὺς ὀδόντας, βέλη πειρατῶν αὐτοῦ ἐπ’ ἐμοὶ ἔπεσαν.
 Ιωβ. 16,9 Ὀργὴν ἐχρησιμοποίησεν ἐναντίον μου ὁ Κύριος. Με ἔρριξε κάτω, ἔτριξε τὰ δόντια του ἐναντίον μου. Τὰ λόγια του σαν βέλη πειρατῶν ἔπεσαν ἐναντίον μου καὶ με κατετρύπησαν.
- Ιωβ. 16,10 ἀκίσιν ὀφθαλμῶν ἐνήλατο, ὄξει ἔπαισέ με εἰς τὰ γόνατα, ὀμοθυμαδὸν δὲ κατέδραμον ἐπ’ ἐμοί·
 Ιωβ. 16,10 Ἐπήδησεν ὀρμητικὸς ἐναντίον μου ἐνῶ τὰ μάτια του, σαν νὰ ἐξηκόντιζαν καρφιά ἐναντίον μου. Με ὀξεῖς καὶ δριμεῖς πόνους ἐκτύπησε τὰ γόνατά μου. Ὅλοι οἱ ἐχθροὶ μου ἀπὸ κοινοῦ καὶ ἐκ συμφώνου ἐπέπεσαν ἐναντίον μου.
- Ιωβ. 16,11 παρέδωκε γὰρ με ὁ Κύριος εἰς χεῖρας ἀδίκων, ἐπὶ δὲ ἀσεβέσιν ἔρριψέ με.
 Ιωβ. 16,11 Διότι ὁ Κύριος με παρέδωκεν εἰς τὰ χέρια τῶν ἀδίκων. Με ἔρριψεν ἀνίκανον καὶ ἀνυπεράσπιστον ἐν μέσῳ ἀσεβῶν.
- Ιωβ. 16,12 εἰρηνεύοντα διεσκέδασέ με, λαβὼν με τῆς κόμης διέτιλε, κατέστησέ με ὡσπερ σκοπὸν.
 Ιωβ. 16,12 Ἐνῶ ἐζοῦσα εἰρηνικὸς καὶ ἀσφαλῆς, ὁ Κύριος με ἄρπαξε ἀπὸ τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς, με κατεμάδησε, με ἔβαλε στόχον τῶν κτυπημάτων του.
- Ιωβ. 16,13 ἐκύκλωσάν με λόγχαις βάλλοντες εἰς νεφροῦς μου, οὐ φειδόμενοι ἐξέχεαν εἰς τὴν γῆν τὴν χολὴν μου·

- Ιωβ. 16,13 Οι εχθροί μου με περιεκύκλωσαν, με εκτυπούσαν με τας λόγχας, διετρυπούσαν τους νεφρούς μου, χωρίς να αισθάνονται κανένα οίκτον έχυναν εις την γην την χολήν μου.
- Ιωβ. 16,14 κατέβαλόν με πτώμα ἐπὶ πτώματι, ἔδραμον πρὸς με δυνάμενοι.
- Ιωβ. 16,14 Με κτυπήματα ἐπάνω εις τα κτυπήματα με ἔρριψαν κάτω, ἔτρεξαν ἐναντίον μου οἱ δυνατοὶ καὶ οἱ ἰσχυροὶ, ἐνὼ ἐγὼ ἤμουν ἀδύνατος.
- Ιωβ. 16,15 σάκκον ἔρραψαν ἐπὶ βύρσης μου, τὸ δὲ σθένος μου ἐν γῆ ἔσβεσθη.
- Ιωβ. 16,15 Μου ἐρραψαν τρίχινον σάκκον, δια να φορέσω στο πληγιασμένο σώμα μου. Ἡ δύναμίς μου ἔσβησε καὶ ἔπεσε κατὰ γης.
- Ιωβ. 16,16 ἡ γαστήρ μου συγκέκαυται ἀπὸ κλαυθμοῦ, ἐπὶ δὲ βλεφάροις μου σκιά.
- Ιωβ. 16,16 Ἡ καρδία μου καὶ τὰ στήθη μου ἐφλογίζοντο ἀπὸ τοὺς κλαυθμούς, εις δε τὰ βλέφαρά μου ἔχει πέσει πλέον ἡ σκία τοῦ θανάτου.
- Ιωβ. 16,17 ἄδικον δὲ οὐδὲν ἦν ἐν χερσὶ μου, εὐχή δὲ μου καθαρὰ.
- Ιωβ. 16,17 Καὶ ὁμως καμμίαν ἀδικίαν δεν εἶχαν διαπράξει τὰ χέρια μου. Ἡ δε προσευχή μου ἦτο πολὺ καθαρὰ καὶ ἀδολος.
- Ιωβ. 16,18 γῆ, μὴ ἐπικαλύψῃ ἐφ' αἵματι τῆς σαρκός μου, μηδὲ εἴη τόπος τῆ κραυγῆ μου.
- Ιωβ. 16,18 Ὡ γη, ἀς μη σκεπάσῃς με χόματα το αἷμα, που ἐχύθη ἀπὸ το νεκρούμενον σώμα μου! Εἰς κανένα τόπον ἀς μη υπάρξῃ σημεῖον να σταματήσῃ ἡ κραυγή μου, ἀλλὰ ἀς ἀντηχῆ πανταχοῦ.
- Ιωβ. 16,19 καὶ νῦν ἰδοὺ ἐν οὐρανοῖς ὁ μάρτυς μου, ὁ δὲ συνίστωρ μου ἐν ὑψίστοις.
- Ιωβ. 16,19 Ἰδοὺ, μάρτυς τῆς ἀθωότητός μου καὶ τῆς ἀδικίας, που ἔχει γίνεῖ εις βάρος μου, εἶναι ὁ Θεὸς ὁ κατοικῶν στοὺς οὐρανοὺς. Αὐτός, που γνωρίζει μαζί με ἐμέ τὴν ζωὴν καὶ τὰς πράξεις μου, ὑπάρχει ἐν ὑψίστοις.
- Ιωβ. 16,20 ἀφίκοτό μου ἡ δέησις πρὸς Κύριον, ἔναντι δὲ αὐτοῦ στάζοι μου ὁ ὀφθαλμός.
- Ιωβ. 16,20 Εἶθε να φθάσῃ ἡ δέησίς μου στον Κυριον. Εἶθε ἐνώπιον του καὶ ἐπὶ παρουσία του να στάζουν τὰ δάκρυα, που χύνονται ἀπὸ τὰ μάτια μου.
- Ιωβ. 16,21 εἶη δὲ ἔλεγχος ἀνδρὶ ἔναντι Κυρίου καὶ υἱῷ ἀνθρώπου τῷ πλησίον αὐτοῦ.
- Ιωβ. 16,21 Εἶθε να κριθῆ καὶ δικασθῆ κανεὶς ἐνώπιον του Κυρίου, ὅπως κρίνεται ἐνώπιον του ἀνθρώπου, που εἶναι κοντὰ του.
- Ιωβ. 16,22 ἔτη δὲ ἀριθμητὰ ἦκασιν, ὁδῶ δὲ, ἧ οὐκ ἐπαναστραφήσομαι, πορεύσομαι.
- Ιωβ. 16,22 Τὰ καθωρισμένα ἀπὸ τον Θεὸν ἔτη τῆς ζωῆς μου συνεπληρώθησαν. Θα βαδίσω λοιπὸν τὴν ὁδόν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν καὶ δεν θα ἐπιστρέψω πλέον εις τὴν γην.
- ΙΩΒ 17
- Ιωβ. 17,1 Ὀλέκομαι πνεύματι φερόμενος, δέομαι δὲ ταφῆς καὶ οὐ τυγχάνω.
- Ιωβ. 17,1 Χανομαι σ' Ἄν το ελαφρόν ἀντικείμενον, που φέρεται ἀπὸ τον ἀνεμον. Θέλω να ἀποθάνω καὶ να κατεβῶ στον τάφον, ἀλλὰ δεν το ἐπιτυγχάνω.
- Ιωβ. 17,2 λίσσομαι κάμνων, καὶ τί ποιήσας;
- Ιωβ. 17,2 Βασανιζόμενος καὶ ταλαιπωρούμενος θερμῶς παρακαλῶ να ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὰ δεινὰ μου. Τὶ κακὸν ἔχω πράξει, ὥστε να βασανίζωμαι, δεν γνωρίζω.
- Ιωβ. 17,3 ἔκλεψαν δὲ μου τὰ ὑπάρχοντα ἀλλότριοι. τίς ἐστιν οὗτος; τῆ χειρὶ μου συνδεθήτω.
- Ιωβ. 17,3 Με ἐλήστευσαν καὶ ἐκλεψαν ξένοι τὰ ὑπάρχοντά μου. Ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος, που θα με προστατεύσῃ; Ἀς ἀπλώσῃ λοιπὸν χεῖρα βοηθείας εις ἐμέ, ἀς κρατήσῃ ἐμέ τον ἐξησθενημένον καὶ ταλαιπωρον.
- Ιωβ. 17,4 ὄτι καρδίαν αὐτῶν ἔκρυσας ἀπὸ φρονήσεως, διὰ τοῦτο οὐ μὴ ὑψώσῃς αὐτούς.
- Ιωβ. 17,4 Κυριε, ἀπὸ τὴν καρδίαν των ἀσεβῶν ἀνθρώπων, που πολεμοῦν, ἀπέκρυσες σύνεσιν καὶ σοφίαν. Δια τοῦτο δε δεν θα τους ὑψώσῃς, ἀλλὰ θα τους καταισχύνης.
- Ιωβ. 17,5 τῆ μερίδι ἀναγγελεῖ κακίας, ὀφθαλμοὶ δὲ ἐφ' υἱοῖς ἐτάκησαν.
- Ιωβ. 17,5 Ὁμοιοῦντος προς ἐκεῖνον, ὁ ποῖος καλεῖ ἄλλους εις διανομήν των κακῶν λαφύρων του, ἐνὼ τὰ μάτια των παιδιῶν του ἔχουν λυῶσει ἀπὸ τὴν πείναν καὶ τὴν στέρησιν.
- Ιωβ. 17,6 ἔθου δὲ με θρύλλημα ἐν ἔθνεσι, γέλως δὲ αὐτοῖς ἀπέβην·
- Ιωβ. 17,6 Μολόγησαν δια τὰς συμφορὰς μου με κατέστησε μεταξύ των ἐθνῶν ὁ Θεός. Εἶνα περιγέλως καὶ ἐμπαιγμός εις αὐτά.
- Ιωβ. 17,7 πεπώρωνται γὰρ ἀπὸ ὀργῆς οἱ ὀφθαλμοὶ μου, πεπολιόρκημαι μεγάλως ὑπὸ πάντων.
- Ιωβ. 17,7 Ἐσκληρύνθησαν καὶ ἐπετρώθησαν ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησιν τὰ μάτια μου ἐξ αἰτίας των ἀδίκων ἐμπαιγμών. Ἐχω στενῶς καὶ ἀγρίως πολιορκηθῆ καὶ πολεμηθῆ ἀπὸ ὅλους.
- Ιωβ. 17,8 θαῦμα ἔσχεν ἀληθινούς ἐπὶ τούτῳ, δίκαιος δὲ ἐπὶ παρανόμῳ ἐπανασταίη·
- Ιωβ. 17,8 Ἠπόρησαν καὶ κατεπλάγησαν οἱ ἐνάρετοι ἀνθρώποι βλέποντες τὸ κατάντημά μου. Οἱ δε δίκαιοι δυσφοροῦν καὶ

εξεγείρονται, όταν βλέπουν τον παράνομον να ευημερή.

- Ιωβ. 17,9
Ιωβ. 17,9
Ιωβ. 17,10
Ιωβ. 17,10
Ιωβ. 17,11
Ιωβ. 17,11
Ιωβ. 17,12
Ιωβ. 17,12
Ιωβ. 17,13
Ιωβ. 17,13
Ιωβ. 17,14
Ιωβ. 17,14
Ιωβ. 17,15
Ιωβ. 17,15
Ιωβ. 17,16
Ιωβ. 17,16
- σχοίη δὲ πιστὸς τὴν ἑαυτοῦ ὁδὸν, καθαρὸς δὲ χεῖρας ἀναλάβοι θάρσος.
Ο πιστὸς ὁμῶς ασκάνδαλιστος θα βαδίζη, ἤρεμος τον δρόμον του. Ο δε καθαρὸς εἰς τα ἔργα των χειρῶν του, και ἀπὸ αὐτὰς ἀκόμη τας περιπετείας θα λαμβάνη θάρρος.
οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ πάντες ἐρείδετε, καὶ δεῦτε δὴ, οὐ γὰρ εὐρίσκω ἐν ὑμῖν ἀληθές,
Οχι μόνον αὐτοί, ἀλλὰ και σεις ἐπιμένετε εἰς τας ιδέας σας. Ἐμπρὸς, λοιπὸν, ἐγὼ δεν εὐρίσκω ἀληθινὰς τας σκέψεις σας.
αἱ ἡμέραι μου παρήλθον ἐν βρόμῳ, ἐράγη δὲ τὰ ἄρθρα τῆς καρδίας μου.
Αἱ ἡμέραι μου ἔχουν περάσει με μεγάλην ταραχὴν και θλίψιν. Ἐσπασαν αἱ ἀρθρώσεις της καρδίας μου, του σώματός μου.
νύκτα εἰς ἡμέραν ἔθηκα, φῶς ἐγγὺς ἀπὸ προσώπου σκότους·
Ἀπὸ τους πόνους δεν ἠμπορῶ να κοιμηθῶ και μετέβαλα την νύκτα εἰς ἡμέραν οδύνης. Και το φως της ἡμέρας μου φαίνεται, ὅτι ολίγον διαρκεῖ ἕως την ἀρχὴν του σκότους.
ἐὰν γὰρ ὑπομείνω, ἄδης μου ὁ οἶκος, ἐν δὲ γνόφῳ ἔστρωται μου ἡ στρωμνὴ.
Ὅσην υπομονὴν και ἀν δεῖξω εἰς την ζωὴν μου, ο ἄδης θα εἶναι κατοικία μου. Εἰς το σκοτάδι δε του ἄδου ἔχει στρωθῆ το στρώμα μου, δια να ἀναπαυθῶ.
θάνατον ἐπεκαλεσάμην πατέρα μου εἶναι, μητέρα δὲ μου καὶ ἀδελφὴν σαπρίαν.
Τον θάνατον ἔχω ἐπικαλεσθῆ ὡς πατέρα μου. Την ἀποσύνθεσιν δε και την σαπίαν του τάφου ἐπεκαλέσθην ὡς μητέρα μου και ἀδελφὴν μου.
ποῦ οὖν μου ἔτι ἐστὶν ἡ ἐλπίς; ἢ τὰ ἀγαθὰ μου ὄψομαι;
Που λοιπὸν ὑπάρχει ἀκόμη ἡ ἐλπίς της σωτηρίας μου, και που ἠμπορῶ να την στηρίξω; Μήπως πρόκειται, τάχα, να ζήσω, δια να ἴδω και πάλιν τα ἀγαθὰ μου;
ἢ μετ' ἐμοῦ εἰς ἄδην καταβήσομαι, ἢ ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ χώματος καταβησόμεθα;
Μήπως αὐτὰ θα κατεβούμ μαζὴ μου στον ἄδην ἢ θα κατεβούμε μαζὴ στον τάφον ἐντὸς του χώματος; Μονος μου προχωρῶ προς τον τάφον και τον ἄδην.

ΙΩΒ 18

- Ιωβ. 18,1
Ιωβ. 18,1
Ιωβ. 18,2
Ιωβ. 18,2
Ιωβ. 18,3
Ιωβ. 18,3
Ιωβ. 18,4
Ιωβ. 18,4
Ιωβ. 18,5
Ιωβ. 18,5
Ιωβ. 18,6
Ιωβ. 18,6
Ιωβ. 18,7
Ιωβ. 18,7
Ιωβ. 18,8
Ιωβ. 18,8
Ιωβ. 18,9
Ιωβ. 18,9
Ιωβ. 18,10
Ιωβ. 18,10
- Ἐπολαβὼν δὲ Βαλδάδ ὁ Σαυχίτης λέγει·
Ἐλαβε τον λόγον ο Βαλδάδ ὁ Σαυχίτης και εἶπεν·
μέχρι τίνος οὐ παύσῃ; ἐπίσχες, ἵνα καὶ αὐτοὶ λαλήσωμεν.
“ἕως πότε συ θα ομιλής και δεν θα σταματήσῃς; Παύσε ἐπιτέλους, δια να ομιλήσωμεν και ἡμεῖς.
διατὶ δὲ ὥσπερ τετράποδα σεισιωπήκαμεν ἐναντίον σου;
Διατὶ ὡσάν να εἴμεθα ἀνόητα και ἀφωνα τετράποδα ἐκρατήσαμεν σιωπὴν ἀπέναντί σου;
κέχρηται σοι ὀργή· τί γάρ; ἐὰν σὺ ἀποθάνῃς, ἀοικητος ἢ ὑπ' οὐρανόν; ἢ καταστραφήσεται ὄρη ἐκ θεμελίων;
Εὐρίσκεσαι ὑπὸ το κράτος μεγάλης ταραχῆς, παραφέρεσαι. Τι λοιπὸν; Ἐὰν συ ἀποθάνῃς, θα μείνη ἡ οἰκουμένη ἀκατοίκητος; Θα καταστραφούμ τα ὄρη ἐκ θεμελίων;
καὶ φῶς ἀσεβῶν σβεσθήσεται, καὶ οὐκ ἀποβήσεται αὐτῶν ἡ φλόξ·
Το φως της ευτυχίας των ἀσεβῶν τελικῶς θα σβῆση και αὐτὴ ἡ φλόγα της ευημερίας των δεν πρόκειται να διατηρηθῆ ἐπὶ πολὺ.
τὸ φῶς αὐτοῦ σκότος ἐν διαίτη, ὃ δὲ λύχνος ἐπ' αὐτῷ σβεσθήσεται.
Το φως της ευημερίας και ευτυχίας του ἀσεβοῦς θα μεταβληθῆ εἰς σκοτάδι δυστυχίας μέσα στο σπίτι του, και ο λύχνος της ζωῆς του θα σβεσθῆ και δεν θα τον φωτίζη πλέον.
θηρεῦσαι ἐλάχιστοι τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, σφάλαι δὲ αὐτοῦ ἡ βουλή.
Ὀλίγοι ἀσημαντοι και ευτελεῖς θα ληστεύσουν και θα ἀρπάξουν την περιουσίαν του. Θα ναυαγήσουν δε και θα ἀποδειχθούμ ἐσφαλμένα τα πονηρὰ του σχέδια.
ἐμβέβληται δὲ ὁ πούς αὐτοῦ ἐν παγίδι, ἐν δικτύῳ ἐλιχθειῇ.
Θα πέσουν εἰς παγίδα τα πόδια του, θα περιτυλιχθούμ εἰς δίκτυα, ἀπὸ τα οποία δεν θα ἠμπορέση να ἐλευθερωθῆ.
ἔλθοισαν δὲ ἐπ' αὐτὸν παγίδες, κατισχύσει ἐπ' αὐτὸν διψῶντας.
Θα στηθούμ και θα πέσουν ἐπάνω του παγίδες· και ἀνθρωποὶ διψῶντες την καταστροφὴν του θα ὑπερισχύσουν ἐναντίον του.
κέκρυπται ἐν τῇ γῆ σχοινίον αὐτοῦ καὶ ἡ σύλληψις αὐτοῦ ἐπὶ τρίβων.
Ἐχει κρυφθῆ εἰς την γην το σχοινί της παγίδος, που ἔστηθη δι' αὐτόν. Θα συλληφθῆ, καθ' ὃν χρόνον ἀμέριμνος και

	ανύποπτος βαδίζει στον δρόμον.
Ιωβ. 18,11	κύκλω ὀλέσασαν αὐτὸν ὀδύνη, πολλοὶ δὲ περὶ πόδα αὐτοῦ ἔλθοισαν
Ιωβ. 18,11	Καταστρεπτικά και θανάσιμοι οδύνη θα τον περικυκλώσουν από όλα τα σημεία. Επύβουλοι θα έλθουν και θα μπλεχθούν στα πόδια του και θα τον ρίψουν κάτω.
Ιωβ. 18,12	ἐν λιμῶ στενῶ. πτώμα δὲ αὐτῷ ἤτοιμασται ἐξαισίον.
Ιωβ. 18,12	Θα περιέλθει εις μεγάλην πείναν. Εχει ετοιμασθή δι' αὐτὸν απαισία και τρομερά πτώσις και καταστροφή.
Ιωβ. 18,13	βρωθείσαν αὐτοῦ κλῶνες ποδῶν, κατέδεται δὲ αὐτοῦ τὰ ὠραῖα θάνατος.
Ιωβ. 18,13	Θα καταφαγωθούν τα καλάμια των ποδιῶν του από φθοροποιὸν νόσον. Ο θάνατος θα καταφάγη την ωραιότητα του.
Ιωβ. 18,14	ἐκραγεῖ δὲ ἐκ διαίτης αὐτοῦ ἴασις, σχοίη δὲ αὐτὸν ἀνάγκη αἰτία βασιλικῆ.
Ιωβ. 18,14	Θα αποσπασθῆ και θα εκτιναχθῆ μακρὰν ἀπὸ το σπῖτι του κάθε θεραπεία και ἀνεσις που εἶχε. Θα περιπέση δε εις αναπόφευκτον ἀθλιότητα κατόπιν κάποιας βασιλικῆς διαταγῆς.
Ιωβ. 18,15	κατασκηνώσει ἐν τῇ σκηνῇ αὐτοῦ ἐν νυκτὶ αὐτοῦ, κατασπαρήσονται τὰ εὐπρεπῆ αὐτοῦ θείῳ.
Ιωβ. 18,15	Θα κατοικήσῃ ο ασεβῆς στο σπῖτι του μέσα στο σκοτάδι της δυστυχίας και της ἀθλιότητος. Και ὅσα ωραῖα και ελκυστικά ἔχει, θα σκεπασθούν με θειάφι, δια να κατακαοῦν και αφανισθοῦν ἐξ ολοκλήρου.
Ιωβ. 18,16	ὑποκάτωθεν αἱ ρίζαι αὐτοῦ ξηρανθήσονται, και ἐπάνωθεν ἐπιπεσεῖται θερισμὸς αὐτοῦ.
Ιωβ. 18,16	Δεν θα αφήσῃ ἀπογόνους, διότι το δένδρον της ζωῆς του θα ἔχη καταστραφῆ ἕως εις τας ρίζας, ἀφοῦ πρῶτον πέση ἐπάνω του η ολοκληρωτικὴ κοπή των κλάδων του.
Ιωβ. 18,17	τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ ἀπόλοιτο ἐκ γῆς, και ὑπάρξει ὄνομα αὐτῷ ἐπὶ πρόσωπον ἐξωτέρω.
Ιωβ. 18,17	Η ἀνάμνησις του θα χαθῆ ἀπὸ το πρόσωπον της γῆς, και το ὄνομα του δεν θα ἀκούεται οὔτε ολίγον ἐξω ἀπὸ το σπῖτι του.
Ιωβ. 18,18	ἀπώσειεν αὐτὸν ἐκ φωτὸς εἰς σκότος.
Ιωβ. 18,18	Θα τον εκδιώξουν και πετάξουν ἐξω ἀπὸ τὸ φῶς της ευτυχίας στο σκοτάδι του πόνου και της θλίψεως.
Ιωβ. 18,19	οὐκ ἔσται ἐπίγνωτος ἐν λαῶ αὐτοῦ, οὐδὲ σεσωσμένος ἐν τῇ ὑπ' οὐρανὸν ὁ οἶκος αὐτοῦ,
Ιωβ. 18,19	Ἀγνωστος θα παραμείνῃ ἀνάμεσα και εις αὐτοὺς ἀκόμη τους συμπολίτας και ὁμοεθνεῖς του. Ο δε οἶκος του δεν θα διατηρηθῆ πούθενά κάτω ἀπὸ την υψ' ουρανὸν.
Ιωβ. 18,20	ἀλλ' ἐν τοῖς αὐτοῦ ζῆσονται ἕτεροι. ἐπ' αὐτῷ ἐστέναξαν ἔσχατοι, πρῶτους δὲ ἔσχε θαῦμα.
Ιωβ. 18,20	Οὔτε αὐτὸς οὔτε και οι ἀπόγονοι του θα ζῆσουν εις τα αγαθά, που αὐτὸς ἀπέκτησε, ἀλλὰ οι ἄλλοι. Εστέναξαν ἀπὸ φρίκην οι νεώτεροι του δια το οἰκτρὸν κατάντημά του, οι δε μεγαλύτεροι και σύγχρονοὶ του ἐμείναν κατὰπληκτοι.
Ιωβ. 18,21	οὗτοί εἰσιν οἱ οἶκοι ἀδίκων, οὗτος δὲ ὁ τόπος τῶν μὴ εἰδῶτων τὸν Κύριον.
Ιωβ. 18,21	Αὐτὰ εἶναι τα σπῖτια των ασεβῶν και το κατάντημά των. Αὐτὸς εἶναι ὁ τόπος των ἀνθρώπων, που δεν ηθέλησαν να γνωρίσουν τον Κυριον και να συμμορφωθοῦν με το θέλημά του.

ΙΩΒ 19

Ιωβ. 19,1	Ἵπολαβῶν δὲ Ἰὼβ λέγει·
Ιωβ. 19,1	Ελαβε τον λόγον ο Ἰὼβ και εἶπεν·
Ιωβ. 19,2	ἕως τίνος ἔγκοπον ποιήσετε ψυχὴν μου και καθαιρεῖτέ με λόγοις; γινῶτε μόνον ὅτι ὁ Κύριος ἐποίησέ με οὕτως·
Ιωβ. 19,2	“ἕως πότε θα καταπονήτε την καρδιαν μου και θα με συντρίβετε με τα σκληρά σας λόγια; Μαθετε μόνον ὅτι ὁ Κυριος, και οχι αι πολλαῖ αμαρτίαι, με ἔφεραν εις αὐτὴν την κατάστασιν.
Ιωβ. 19,3	καταλαεῖτέ μου, οὐκ αἰσχυνόμενοι με ἐπικεισθέ μοι.
Ιωβ. 19,3	Σεις με κατηγορεῖτε και καταφέρεσθε ἐναντίον μου, και χωρὶς να εντρέπεσθε και να λυπήσθε δια την κατάστασιν μου, μου επιτίθεσθε.
Ιωβ. 19,4	ναὶ δὴ ἐπ' ἀληθείας ἐγὼ ἐπλανήθην, παρ' ἐμοὶ δὲ αὐλίζεται πλάνος λαλῆσαι ῥήματα, ἃ οὐκ ἔδει, τὰ δὲ ῥήματά μου πλανᾶται και οὐκ ἐπὶ καιροῦ.
Ιωβ. 19,4	Παραδέχομαι, ἐστῶ, και ὁμολογῶ ὅτι ἐγὼ ἐπλανήθην. Κοντὰ μου μένει και συγκατοικεῖ αὐτὸς, που με πλανᾶ. Αὐτὸς που με παρασύρει να λέγω λόγια, τα ὁποῖα δεν ἔπρεπε. Πλανημένα εἶναι τα λόγια μου, ἀκαιρα και ἀπρεπῆ.
Ιωβ. 19,5	ἔα δὲ ὅτι ἐπ' ἐμοὶ μεγαλύνεσθε, ἐνάλλεσθε δὲ μοι ὄνειδει.
Ιωβ. 19,5	Ἀλλὰ ἐδῶ εἶναι και το ἰδικὸν σας σφάλμα. Διότι σεις υψώνεσθε και μεγαλύνετε τον εαυτὸν σας ἐναντίον μου. Εφορμάτε κατ' ἐμοῦ με τους ονειδισμοὺς σας.
Ιωβ. 19,6	γινῶτε οὖν ὅτι Κύριός ἐστιν ὁ ταραξας, ὀχύρωμα δὲ αὐτοῦ ἐπ' ἐμὲ ὕψωσεν.
Ιωβ. 19,6	Μαθετε, λουπόν, ὅτι ὁ Κυριος εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος με συνετάραξε με αὐτὰς τας θλίψεις. Ὑψωσε ολόγουρά μου οχυρωματικὸν ἔργον, ὥστε να μη μπορῶ να ἐξέλθω ἀπὸ αὐτό.

- Ιωβ. 19,7
Ιωβ. 19,7
Ιωβ. 19,8
Ιωβ. 19,8
Ιωβ. 19,9
Ιωβ. 19,9
Ιωβ. 19,10
Ιωβ. 19,10
Ιωβ. 19,11
Ιωβ. 19,11
Ιωβ. 19,12
Ιωβ. 19,12
Ιωβ. 19,13
Ιωβ. 19,13
Ιωβ. 19,14
Ιωβ. 19,14
Ιωβ. 19,15
Ιωβ. 19,15
Ιωβ. 19,16
Ιωβ. 19,16
Ιωβ. 19,17
Ιωβ. 19,17
Ιωβ. 19,18
Ιωβ. 19,18
Ιωβ. 19,19
Ιωβ. 19,19
Ιωβ. 19,20
Ιωβ. 19,20
Ιωβ. 19,21
Ιωβ. 19,21
Ιωβ. 19,22
Ιωβ. 19,22
Ιωβ. 19,23
Ιωβ. 19,23
Ιωβ. 19,24
Ιωβ. 19,24
Ιωβ. 19,25
Ιωβ. 19,25
Ιωβ. 19,26
Ιωβ. 19,26
- ίδου γελῶ ὄνειδει καὶ οὐ λαλήσω· κεκράξομαι, καὶ οὐδαμοῦ κρίμα.
Ἰδοῦ, λοιπόν, ὅτι καὶ ἐγὼ τώρα γελῶ με τοὺς ονειδισμοὺς σας καὶ θα σιωπήσω. Δὲν θα ομιλήσω. Ἀλλὰ καὶ ἀνφωνάξω με ὅλην μου τὴν δύναμιν, πουθενά δὲν θα εὕρω τὴν δικαίωσίν μου.
κύκλω περιωκοδόμημαι, καὶ οὐ μὴ διαβῶ, ἐπὶ πρόσωπόν μου σκότος ἔθετο.
Ολόγουρά μου ἔχει υψωθῆ τείχος, το ὁποῖον δὲν ἠμπορῶ νὰ υπερβῶ. Ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια μου ἔβαλεν ὁ Κύριος το σκοτάδι τῆς δυστυχίας.
τὴν δὲ δόξαν ἀπ' ἐμοῦ ἐξέδυσεν, ἀφείλε δὲ στέφανον ἀπὸ κεφαλῆς μου.
Με ἀπεγύμνωσεν ἀπὸ τὴν δόξαν καὶ τὸ κύρος μου. Ἀφήρесе ἀπὸ τὸ κεφάλι μου τὸν στέφανον τῆς υπολήψεώς μου.
διέσπασέ με κύκλω καὶ ὥχόμην· ἐξέκοψε δὲ ὡσπερ δένδρον τὴν ἐλπίδα μου.
Ἐκοπεν ολόγουρά μου ἀπὸ ὅλας τὰς πλευράς κάθε σύνδεσμόν μου με τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ ἠναγκάσθη νὰ φύγω, ἀπὸ ἐκεῖ που ἔμένα. Ἐκοψε δε καὶ ἐρριξε κάτω ὡσάν δένδρον τὴν ἐλπίδα μου, δηλαδὴ τὰ παιδιὰ μου.
δεινῶς δὲ μοι ὀργῆ ἔχρησατο, ἠγήσατο δὲ με ὡσπερ ἐχθρόν.
Ἐπάνω εἰς τὴν ὀργὴν καὶ τὸν θυμὸν του με μετεχειρίσθη σκληρά. Με εθεώρησεν ὡς ἐχθρόν του.
ὁμοθυμαδὸν δὲ ἦλθον τὰ πειρατήρια αὐτοῦ ἐπ' ἐμοί, ταῖς ὁδοῖς μου ἐκύκλωσαν ἐγκάθετοι.
Ὅλοι μαζί αἱ δοκιμασίαι του ἔπεσαν ἐπάνω μου. Οἱ ἐπίβουλοι καὶ οἱ ἐχθροὶ μου ευρήκαν ευκαιρίαν καὶ περιεκύκλωσαν τοὺς δρόμους τῆς ζωῆς μου.
ἀπ' ἐμοῦ ἀδελφοὶ μου ἀπέστησαν, ἔγνωσαν ἀλλοτρίους ἢ ἐμέ· φίλοι δὲ μου ἀνελεήμονες γεγόνασιν.
Οἱ ἀδελφοὶ μου καὶ οἱ συγγενεῖς μου ἔφυγαν μακρὰν ἀπὸ ἐμέ. Ἐγνώρισαν καὶ συνήψαν σχέσεις με ξένους καὶ ὄχι με ἐμέ. Οἱ δε φίλοι μου ἐγίναν ἀσπλαγχοὶ ἀπέναντί μου.
οὐ προσεποιήσαντό με οἱ ἐγγύτατοί μου, καὶ οἱ εἰδότες μου τὸ ὄνομα ἐπελάθοντό μου.
Ἀνθρώποι που ἦσαν πολὺ κοντὰ μου καὶ με θεωροῦσαν ἰδικόν των, δὲν με προσοικειώθησαν πλέον καὶ δὲν με ἐπλησίασαν. Καὶ ἐκεῖνοι, ὁποῖοι ἐγνώριζαν πολὺ καλὰ τὸ ὄνομά μου, με ἐλησμόνησαν.
γείτονες οἰκίας θεράπαιναί τέ μου, ἀλλογενῆς ἤμην ἐναντίον αὐτῶν.
Ξένος, ἀλλοεθνῆς ἐγίνα στους γείτονάς μου καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς υπηρετρίας, που εἰργάζοντο μέσα στο σπίτι μου.
θεράποντά μου ἐκάλεσα, καὶ οὐχ ὑπήκουσε· στόμα δὲ μου ἐδέετο.
Προσεκάλεσα τὸν ἄλλοτε ὑπηρέτην μου καὶ δὲν ἔδωσε σημασίαν εἰς τὴν πρόσκλησίν μου. Δὲν ὑπήκουσε. Ματαίως τὸ στόμα μου τὸν παρακαλοῦσε πρὸς κάποια βοήθειαν.
καὶ ἰκέτευον τὴν γυναῖκά μου, προσεκαλούμην δὲ κολακεύων υἱοὺς παλλακίδων μου·
Ματαίως παρακαλοῦσα θερμῶς τὴν γυναῖκα μου. Προσεκαλοῦσα με κολακευτικὸς λόγους τὰ παιδιὰ των παλλακίδων μου καὶ δὲν μου ἔδιναν σημασίαν.
οἱ δὲ εἰς τὸν αἰῶνά με ἀπεποιήσαντο· ὅταν ἀναστῶ, κατ' ἐμοῦ λαλοῦσιν.
Ὅλοι αὐτοὶ με ἀπηνήθησαν παντοτεινά. Ὅταν σηκωθῶ δια νὰ ζητήσω κάτι, ἢ δια νὰ τοὺς ομιλήσω ἀπλῶς, αὐτοὶ καταφέρονται ἐναντίον μου.
ἐβδελύξαντό με οἱ ἰδόντες με· οὐς δὴ ἠγαπήκειν, ἐπανέστησάν μοι.
Με ἐσιχάθησαν ἐξ αἰτίας των δοκιμασιῶν μου καὶ μάλιστα αὐτῆς τῆς ἀσθενείας μου, ὅλοι ὅσοι με εἶδαν. Ἐκεῖνοι δὲ, τοὺς ὁποῖους εἶχα ἀγαπήσει, ἐξηγέρθησαν καὶ ἐστράφησαν ἐναντίον μου.
ἐν δέρματί μου ἐσάπησαν αἱ σάρκες μου, τὰ δὲ ὀστᾶ μου ἐν ὁδοῦσιν ἔχεται.
Αἱ σάρκες μου στο δέρμα καὶ κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα ἐσάπησαν. Τὰ οὔλα μου διεβρώθησαν καὶ τὰ δόντια μου συνδέονται ἀμέσως με τὰ κόκκαλά μου.
ἐλεήσατέ με, ἐλεήσατέ με, ὦ φίλοι, χεῖρ γὰρ Κυρίου ἢ ἀψαμένη μου ἔστι.
Λυπηθῆτε με, λυπηθῆτε με καὶ σπλαγχνισθῆτε με σεις, οἱ φίλοι μου. Τὸ χεῖρ του Κυρίου εἶναι αὐτό, τὸ ὁποῖον ἔπεσε βαρὺ ἐπάνω μου καὶ με ἐκτύπησε.
διὰτι με διώκετε ὡσπερ καὶ ὁ Κύριος; ἀπὸ δὲ σαρκῶν μου οὐκ ἐμπίλασθε;
Διατί καὶ σεις με καταδιώκετε, ὅπως καὶ ὁ Κύριος; Δὲν χορταίνετε ἀπὸ τὸ θέαμα των σαπισμένων μου σαρκῶν;
τίς γὰρ ἂν δοίη γραφῆναι τὰ ῥήματά μου, τεθῆναι δὲ αὐτὰ ἐν βιβλίῳ εἰς τὸν αἰῶνα;
Ποῖός, τάχα, θὰ ευρεθῆ νὰ γράψῃ τὰ λόγια μου αὐτά, νὰ τὰ θέσῃ μέσα στο βιβλίον καὶ νὰ διαφυλαχθοῦν ἐκεῖ αἰωνίως;
ἐν γραφείῳ σιδηρῶ καὶ μολίβῳ ἢ ἐν πέτραις ἐγγλυφῆναι;
Νὰ γραφοῦν με σιδερένια ἢ μολύβδινη γραφίδα, νὰ χαραχθοῦν ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας;
οἶδα γὰρ ὅτι ἀένναός ἐστιν ὁ ἐκλύειν με μέλλων ἐπὶ γῆς,
Θέλω νὰ γραφοῦν καὶ νὰ μείνουν αὐτά, διότι αἰώνιος εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος μέλλει νὰ με ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὰ δεῖνα τῆς ἐπιγείου μου αὐτῆς ζωῆς.
ἀναστήσει δὲ τὸ δέρμα μου τὸ ἀναντλοῦν ταῦτα· παρὰ γὰρ Κυρίου ταῦτά μοι συνετελέσθη,
Θα ἀναστήσῃ τὸ σῶμα μου, τὸ ὁποῖον γεύεται ἐξαντλητικῶς ὅλα αὐτὰ τὰ δεινά. Διότι ἀπὸ τὸν Κύριον καὶ

- παντοδύναμον Θεόν θα συντελεσθή αυτή η ανάστασις.
- Ιωβ. 19,27 ἃ ἐγὼ ἐμαυτῷ συνεπίσταμαι, ἃ ὁ ὀφθαλμός μου ἐώρακε καὶ οὐκ ἄλλος, πάντα δὲ μοι συντετέλεσθαι ἐν κόλπῳ.
- Ιωβ. 19,27 Ἀνὰ τα ὁποῖα ἐγὼ μέσα μου γνωρίζω πολὺ καλὰ, τα γνωρίζω με το μάτι της ψυχῆς. Τα βλέπει ο ὀφθαλμός της πίστεως καὶ κανεὶς ἄλλος. Ὅλα δε αὐτὰ τα θεωρῶ ἤδη πραγματοποιηθέντα με την ἐλπίδα, που μου δίδει ἡ πίστις μου, ἡ ὁποία ἀναπαύεται εἰς την καρδίαν μου.
- Ιωβ. 19,28 εἰ δὲ καὶ ἐρεῖτε· τί ἐροῦμεν ἔναντι αὐτοῦ; καὶ ῥίζαν λόγου εὐρήσομεν ἐν αὐτῷ·
- Ιωβ. 19,28 Ἐάν ὁμως καὶ κατόπιν αὐτῶν, που σας ἀπεκάλυψα, μου πῆτε· Τι θα εἰπῶμεν τώρα ἐναντίον του καὶ ποῖαν αἰτίαν κατηγορίας θα εὐρώμεν εἰς αὐτόν;
- Ιωβ. 19,29 εὐλαβήθητε δὴ καὶ ὑμεῖς ἀπὸ ἐπικαλύμματος, θυμὸς γὰρ ἐπ' ἀνόμους ἐπελεύσεται, καὶ τότε γνώσσονται ποῦ ἔστιν αὐτῶν ἡ ὕλη.

ΙΩΒ 20

- Ιωβ. 20,1 Ὑπολαβῶν δὲ Σωφάρ ὁ Μιναῖος λέγει·
- Ιωβ. 20,1 Ἐλαβε τον λόγον ο Σωφάρ ο Μιναῖος καὶ εἶπε·
- Ιωβ. 20,2 οὐχ οὕτως ὑπελάμβανον ἀντερεῖν σε ταῦτα, καὶ οὐχὶ συνίετε μᾶλλον ἢ καὶ ἐγὼ.
- Ιωβ. 20,2 “δεν ἐπίστευα, ὅτι συ θα ἀντέλεγες ἔτσι καὶ ἀπαντῶν θα ἔλεγες αὐτὰ τα λόγια. Δεν καταλαβαίνεις συ καλύτερον, παρ' ὅσον ἐγὼ.
- Ιωβ. 20,3 παιδεῖαν ἐντροπῆς μου ἀκούσομαι, καὶ πνεῦμα ἐκ τῆς συνέσεως ἀποκρίνεταιί μοι.
- Ιωβ. 20,3 Τας κατηγορίας σου, με τας ὁποῖας ηθέλησες να με κάμης να εντραπῶ, τας ἤκουσα. Ὑπάρχει ὁμως καὶ μέσα εἰς ἐμὲ πνεῦμα συνέσεως, που δίδει ἀποκρίσεις, δια να ἀπαντήσω προς σέ.
- Ιωβ. 20,4 μὴ ταῦτα ἔγνωσ ἀπὸ τοῦ ἔτι, ἀφ' οὗ ἔτέθη ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς;
- Ιωβ. 20,4 Μηπως αὐτὰ, που θα πω, τα ἐμαθες συ ἀπὸ τα παλαιότατα χρόνια, ἀπὸ την εποχὴν, που ἐπλάσθη καὶ ετοποθετήθη ὁ ἄνθρωπος ἐπάνω εἰς την γην;
- Ιωβ. 20,5 εὐφροσύνη γὰρ ἀσεβῶν πτώμα ἐξαισίον, χαρμονὴ δὲ παρανόμων ἀπώλεια,
- Ιωβ. 20,5 Ὅτι δηλαδὴ ἡ χαρὰ καὶ ἡ καλοζῶϊα των ἀσεβῶν καταλήγει εἰς ἀπαισίαν κατὰπτωσιν. Ἡ πολλὴ δε καὶ θορυβώδης χαρὰ των παρανόμων θα εἶναι ἀπώλειά των καὶ καταστροφή·
- Ιωβ. 20,6 ἐὰν ἀναβῆ εἰς οὐρανὸν αὐτοῦ τὰ δῶρα, ἢ δὲ θυσία αὐτοῦ νεφῶν ἄψηται·
- Ιωβ. 20,6 ἔστω καὶ ἀν τα δῶρα των ἀσεβῶν φθάσουν μέχρι του οὐρανοῦ ἐνώπιον του Θεοῦ, ὁ δε καπνὸς της ἀνοίας των ἐγγίση τα σύννεφα. Ἡ τιμωρία του Θεοῦ θα ἐκσπάση κατὰ του ἀσεβοῦς.
- Ιωβ. 20,7 ὅταν γὰρ δοκῆ ἤδη κατεστηρίχθαι, τότε εἰς τέλος ἀπολεῖται· οἱ δὲ εἰδότες αὐτόν ἐροῦσι· ποῦ ἔστιν;
- Ιωβ. 20,7 Διότι, ὅταν ὁ ἀσεβὴς πιστεύσῃ ὅτι εἶναι καλὰ στερεωμένος ἐπὶ της γῆς, τότε θα ἐκσπάσῃ ἐναντίον του ἡ ὀριστικὴ καταστροφή. Ἐκεῖνοι δε οἱ ὁποῖοι τον ἐγνώριζαν, θα πουν· Που εἶναι τώρα ὁ ἀσεβὴς;
- Ιωβ. 20,8 ὥσπερ ἐνὺπνιον ἐκπετασθὲν οὐ μὴ εὐρεθῆ, ἔπη δὲ ὥσπερ φάσμα νυκτερινόν.
- Ιωβ. 20,8 Ὡσάν το ὄνειρον, που ἐπέταξε καὶ διελύθη, ἔτσι καὶ αὐτὸς δεν θα εὐρεθῆ. Ἐφυγε καὶ διελύθη σαν νυκτερινὸ φάντασμα.
- Ιωβ. 20,9 ὀφθαλμὸς παρέβλεψε καὶ οὐ προσθήσει, καὶ οὐκέτι προσνοήσει αὐτόν ὁ τόπος αὐτοῦ.
- Ιωβ. 20,9 Τα μάτια, τα ὁποῖα ἕως τώρα, ἴσως καὶ με κάποιον φθόνον, τον ἐβλεπαν, δεν πρόκειται να τον ἴδουν καὶ πάλιν. Ἡ χώρα, μέσα εἰς την ὁποῖαν υπερήφανος καὶ εὐτυχισμένος αὐτὸς ἐζούσε, δεν θα τον ξαναἰδῆ πλέον.
- Ιωβ. 20,10 τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ὀλέσαισαν ἤττονες, αἱ δὲ χεῖρες αὐτοῦ πυρσεύσαισαν ὀδύνας.
- Ιωβ. 20,10 Τα παιδιά του θα τα ἐξολοθρεύσουν κατώτεροί του καὶ ἀσθενέστεροί του. Με τα ἴδια του τα χέρια θα ἀνάψῃ την φωτιά των πόνων καὶ των θλίψεων του.
- Ιωβ. 20,11 ὅστ' αὐτοῦ ἐνεπλήσθησαν νεότητος αὐτοῦ, καὶ μετ' αὐτοῦ ἐπὶ χώματος κοιμηθήσεται.
- Ιωβ. 20,11 Τα ὀστά του διαποτισμένα ἀπὸ ἀσθενείας των ἀσωτιῶν της νεότητός του θα ταφούν καὶ αὐτὰ μαζὴ του στο χῶμα του τάφου.
- Ιωβ. 20,12 ἐὰν γλυκανθῆ ἐν στόματι αὐτοῦ κακία, κρύψει αὐτήν ὑπὸ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ·
- Ιωβ. 20,12 Ὅταν αἰσθανθῆ την ὑπουλον γλυκύτητα της ἀμαρτίας στο στόμα του, θα την κρύψῃ κάτω ἀπὸ την γλῶσσαν του δια να την ἀπολαμβάνῃ, τάχα, ὅσον το δυνατόν μακρότερον.
- Ιωβ. 20,13 οὐ φείσεται αὐτῆς καὶ οὐκ ἐγκαταλείψει αὐτήν καὶ συνάξει αὐτήν ἐν μέσῳ τοῦ λάρυγγος αὐτοῦ,
- Ιωβ. 20,13 Με ἀπληστῖαν θα ρουφᾷ την γλυκύτητα της ἀμαρτίας. Δεν θα την ἐγκαταλείψῃ. Θα την φέρῃ ἐπιμελῶς μέσα στον λάρυγγά του, δια να την ἀπομυζᾷ συνεχῶς.
- Ιωβ. 20,14 καὶ οὐ μὴ δυνηθῆ βοηθῆσαι ἑαυτῷ· χολὴ ἀσπίδος ἐν γαστρὶ αὐτοῦ.
- Ιωβ. 20,14 Ἡ δολία ὁμως αὐτῆ γλυκύτητος της ἀμαρτίας δεν θα ἠμπορέσῃ να τον βοηθήσῃ προς μίαν εὐτυχισμένην ζωὴν, ἀλλὰ

- θα γίνη μέσα εις την κοιλίαν του δηλητήριον οχιάς.
Ιωβ. 20,15 πλοῦτος ἀδίκως συναγόμενος ἐξεμεθήσεται, ἐξ οἰκίας αὐτοῦ ἐξελεύσει αὐτὸν ἄγγελος,
Ιωβ. 20,15 Πλοῦτος, ο οποίος συνήχθη και απεθησαυρίσθη με αδικίας, θα γίνη εμετός. Ο τιμωρός ἄγγελος θα τον σύρη και θα τον πετάξη ἔξω ἀπὸ το σπίτι του.
- Ιωβ. 20,16 θυμὸν δὲ δρακόντων θηλάσειεν, ἀνέλοι δὲ αὐτὸν γλώσσα ὄφεως,
Ιωβ. 20,16 Θα πih το δηλητήριον φοβερῶν ὄφεων. Θα δηλητηρίαση και θα νεκρώση αὐτὸν γλώσσα φιδιού.
Ιωβ. 20,17 μὴ ἴδοι ἄμελξιν νομάδων, μηδὲ νομάς μέλιτος καὶ βουτύρου.
Ιωβ. 20,17 Δεν θα ιδῆ το ἄρμεγμα εις τας ἀγέλας των ζῶων του. Οὔτε θα χαρῆ ἀπὸ την διανομὴν μέλιτος και βουτύρου.
Ιωβ. 20,18 εἰς κενὰ καὶ μάταια ἐκοπίασε, πλοῦτον ἐξ οὗ οὐ γεύσεται, ὡσπερ στρίφνος ἀμάσητος, ἀκατάποτος·
Ιωβ. 20,18 Κούφια και μάταια ἐκοπίασε δι' ὅλα αὐτά. Δεν θα απολαύση τα αδικουσιναγμένα πλοῦτη του. Τα πλοῦτη του θα ομοιάζουν σαν το σκληρόν και ἀμάσητον κρέας, που δεν καταπίνεται.
- Ιωβ. 20,19 πολλῶν γὰρ δυνατῶν οἴκους ἔθλασε, δίαιταν δὲ ἤρπασε, καὶ οὐκ ἔστησεν.
Ιωβ. 20,19 Διότι αὐτός πολλῶν πλουσίων και ισχυρῶν ἀνθρώπων ἔσπασε τα σπίτια. Αγαθὰ δια τα οποία δεν ἐκοπίασε, και σπίτι το οποίον ο ἴδιος δεν οἰκοδόμησεν, ἤρπασε, σαν να ἦσαν ἰδικὰ του.
- Ιωβ. 20,20 οὐκ ἔστιν αὐτοῦ σωτηρία τοῖς ὑπάρχουσιν, ἐν ἐπιθυμίᾳ αὐτοῦ οὐ σωθήσεται.
Ιωβ. 20,20 Δεν θα υπάρξη δι' αὐτὸν ευτυχία και σωτηρία ἀπὸ τα πολλά ὑπάρχοντα του. Δεν θα εὖρη χαράν και σωτηρίαν εις αὐτά, τα οποία ἐπεθύμησε και ἀπέκτησε.
- Ιωβ. 20,21 οὐκ ἔστιν ὑπόλειμμα τοῖς βρώμασιν αὐτοῦ, διὰ τοῦτο οὐκ ἀνθήσει αὐτοῦ τὰ ἀγαθὰ.
Ιωβ. 20,21 Δεν θα υπάρξη κάποιο ὑπόλειμμα ἀπὸ τα τρόφιμα του. Δια τούτο δεν θα ἀνθήσουν και δεν θα καρποφορήσουν τα ἀγαθὰ του.
- Ιωβ. 20,22 ὅταν δὲ δοκῆ ἤδη πεπληρῶσθαι, θλιβήσεται, πᾶσα δὲ ἀνάγκη ἐπ' αὐτὸν ἐπελεύσεται.
Ιωβ. 20,22 Οταν δε πιστεύση ὅτι εἶναι γεμάτος και χορτάτος ἀπὸ τα ἀγαθὰ, τότε θα ἐκσπάση ἐναντίον του η θλίψις. Καθε στέρησις και ταλαιπωρία θα τον καταλάβη.
- Ιωβ. 20,23 εἴ πως πληρῶσαι γαστέρα αὐτοῦ, ἐπαποστεῖλαι ἐπ' αὐτὸν θυμὸν ὀργῆς, νίψαι ἐπ' αὐτὸν ὀδύνας·
Ιωβ. 20,23 Θα φθάση εις τέτοιαν στέρησιν και ἀνάγκην, ὡστε να διερωτάται, πως θα μπορέση να γεμίση την ἀδειανὴν κοιλίαν του. Ο Κυριος θα ἐξαποστείλῃ ἐναντίον του τον θυμὸν της μεγάλης ὀργῆς του, θα τον περιλούση με πόνους και θλίψεις.
- Ιωβ. 20,24 καὶ οὐ μὴ σωθῆ ἔκ χειρὸς σιδήρου, τρώσαι αὐτὸν τόξον χάλκειον·
Ιωβ. 20,24 Δεν θα ἠμπορέση να διασωθῆ ἀπὸ χέρι, που κρατεῖ σιδηρὰν μάχαιραν. Θα τον τραυματίση και θα τον διαπεράση βέλος, που ρίπτεται ἀπὸ χάλκινον τόξον.
- Ιωβ. 20,25 διεξέλθοι δὲ διὰ σώματος αὐτοῦ βέλος, ἀστραπαὶ δὲ ἐν διαίταις αὐτοῦ· περιπατήσασαν ἐπ' αὐτῷ φόβοι,
Ιωβ. 20,25 Το βέλος θα διατρύπηση το σῶμα του ἀπὸ το ἓνα ἄκρον ἕως το ἄλλο. Θα του ἐπιφέρῃ τραῦμα διαμπερές. Ἀστραπαὶ και κεραυνοὶ θα πέσουν εις την ἰδιοκτησίαν του. Φοβοὶ ἀλλεπάλληλοι θα χορεύουν μέσα του και θα τον τυραννοῦν.
- Ιωβ. 20,26 πᾶν δὲ σκότος αὐτῷ ὑπομείναι· κατέδεται αὐτὸν πῦρ ἄκαυστον, κακῶσαι δὲ αὐτοῦ ἐπήλυτος τὸν οἶκον.
Ιωβ. 20,26 Ολο το σκοτάδι θα κατοικήση ἐντὸς αὐτοῦ. Μεγάλῃ παντοτεινῇ ἀσβεστη φωτιά θα τον κατακαίῃ. Θα καταστρέψῃ το σπίτι του ἐπιδρομεύς, που θα ἔχη ἔλθει αὐτὸ ξένην περιοχὴν.
- Ιωβ. 20,27 ἀνακαλύψαι δὲ αὐτοῦ ὁ οὐρανὸς τὰς ἀνομίας, γῆ δὲ ἐπανασταίῃ αὐτῷ.
Ιωβ. 20,27 Θα ἀποκαλύψῃ δε και θα κάμη ολοφάνερες ο ουρανὸς τας ἕως τώρα ἀποκρύφους μεγάλας ἀνομίας του. Η δε γη θα ἐπαναστάτῃ ἐναντίον του ἐξ αἰτίας των ἀνομιῶν του.
- Ιωβ. 20,28 ἐλκύσαι τὸν οἶκον αὐτοῦ ἀπώλεια εἰς τέλος, ἡμέρα ὀργῆς ἐπέλθοι αὐτῷ.
Ιωβ. 20,28 Η ολοκληρωτικὴ καταστροφὴ, σαν ἄλλος μαγνήτης, θα τραβήξῃ και θα ἐξολοθρεύσῃ τον οἶκον του. Θα ἐπέλθῃ ἐναντίον του η ἡμέρα της ὀργῆς του Κυρίου.
- Ιωβ. 20,29 αὕτη ἡ μερίς ἀνθρώπου ἀσεβοῦς παρὰ Κυρίου, καὶ κτῆμα ὑπαρχόντων αὐτῷ παρὰ τοῦ ἐπισκόπου.
Ιωβ. 20,29 Αὐτὸ θα εἶναι το μερίδιον, που θα πάρῃ ο ἀσεβῆς ἀπὸ τον Κυριον. Αὐτὸ θα εἶναι το κατάντημα των ὑπαρχόντων του ἀπὸ Εκείνον, ο οποίος ἐπιβλέπει και παρακολουθεῖ τα πάντα, ἀπὸ τον Παντεπόπτην Θεόν.

ΙΩΒ 21

- Ιωβ. 21,1 Ὑπολαβῶν δὲ Ἰώβ λέγει·
Ιωβ. 21,1 Ἐλαβε τον λόγον ο Ἰώβ και εἶπεν·
Ιωβ. 21,2 ἀκούσατε ἀκούσατέ μου τῶν λόγων, ἵνα μὴ ᾗ μοι παρ' ὑμῶν αὕτη ἡ παράκλησις.
Ιωβ. 21,2 “ἀκούσατε, ἀκούσατε τα λόγια μου με προσοχὴν, δια να μη εἶναι τέτοια, τόσοσ δηλαδὴ πικρά και καυστικὴ ἡ παρηγορία μου ἐκ μέρους σας.

- Ιωβ. 21,3 ἄρατέ με, ἐγὼ δὲ λαλήσω, εἴτ' οὐ καταγελάσετέ μου.
Ιωβ. 21,3 Βαστάξατέ με, υπομεινατέ με και ἐγὼ θα ομιλήσω. Κατόπιν δε εἶμαι βέβαιος, ὅτι δεν θα με περιγελάσετε πλέον.
- Ιωβ. 21,4 τί γάρ; μὴ ἀνθρώπου μου ἢ ἔλεγκς; ἢ διατί οὐ θυμωθήσομαι;
Ιωβ. 21,4 Μηπως, τάχα, ἀπὸ ἀνθρώπου υποφέρω και πρὸς ἀνθρώπου απευθύνω τα παράπονά μου; Η ἀφοῦ τόσον πολὺ ταλαιπωροῦμαι και πάσχω, διατί δεν θα δυσφορήσω και δεν θα αγανακτήσω;
- Ιωβ. 21,5 εἰσβλέψαντες εἰς ἐμὲ θαυμάσετε χεῖρα θέντες ἐπὶ σιαγόνι·
Ιωβ. 21,5 Ἐάν με παρατηρήσετε με προσοχήν και κατανόησιν, θα καταληφθήτε ἀπὸ τρομερὰν κατάπληξιν, ἀναυδοι και ἀμιλητοι θα στηρίξετε την σιαγὸνα σας ἐπάνω στο χέρι σας.
- Ιωβ. 21,6 ἐάν τε γὰρ μνησθῶ, ἔσπουδακα, ἔχουσι δὲ μου τὰς σάρκας ὀδύναι.
Ιωβ. 21,6 Διότι, ἐάν και ἐγὼ ενθυμηθῶ τι ἤμouνα, και λάβω υπ' ὄφιν μου που κατήνησα, κυριεύομαι ἀπὸ τρόμον. Πονοι δε δυνατοὶ καταλαμβάνουν τας σάρκας μου και συγκλονίζουν το σῶμα μου.
- Ιωβ. 21,7 διατί ἀσεβεῖς ζῶσι, πεπαλαίωνται δὲ καὶ ἐν πλούτῳ;
Ιωβ. 21,7 Μου ἐρχονται δε αὶ σκέψεις· Διατί οὖν ἀσεβεῖς, ἀντὶ να τιμωρηθοῦν ἀπὸ τον Θεὸν δια τας ἀσεβείας των, τουναντίον ζουν κατὰ κανὸνα μακρὰν ζωῆν, φθάνουν εἰς βαθὺ γῆρας και ἀπολαμβάνουν τα ἀγαθὰ του πλοῦτου των;
- Ιωβ. 21,8 ὁ σπόρος αὐτῶν κατὰ ψυχὴν, τὰ δὲ τέκνα αὐτῶν ἐν ὀφθαλμοῖς.
Ιωβ. 21,8 Οὖν ἀπόγονοι των προοδεοῦν ὅπως θέλει ἡ ψυχὴ των, βλέπουν δε τα τέκνα των ολόγυρά των και χαίρονται τα μάτια των.
- Ιωβ. 21,9 οἱ οἴκοι αὐτῶν εὐθηνοῦσι, φόβος δὲ οὐδαμοῦ, μάλιστα δὲ παρὰ Κυρίου οὐκ ἔστιν ἐπ' αὐτοῖς.
Ιωβ. 21,9 Τα σπίτια των εἶναι γεμάτα ἀπὸ ἀγαθὰ. Δεν ὑπάρχει κανένας φόβος πουθενά δι' αὐτοῦς. Οὔτε και καμμία τιμωρία στέλλεται εκ μέρους του Κυρίου ἐναντίον των.
- Ιωβ. 21,10 ἡ βοῦς αὐτῶν οὐκ ὠμοτόκησε, διεσώθη δὲ αὐτῶν ἐν γαστρὶ ἔχουσα καὶ οὐκ ἔσφαλε.
Ιωβ. 21,10 Καμμία ἀπὸ τις ἀγελάδες των δεν ἀποβάλλει. Ἐγκυος διασώζεται κατὰ κανὸνα ἀπὸ κάθε κίνδυνον, γεννὰ ὁμαλως και δεν ἀποτυγχάνει.
- Ιωβ. 21,11 μένουσι δὲ ὡς πρόβατα αἰῶνια, τὰ δὲ παιδία αὐτῶν προσπαίζουσι
Ιωβ. 21,11 Ἡ οἰκογένειά των με τα παιδιὰ των, ὡσάν πρόβατα, ζῆ και ἀνανεώνεται. Τα δε παιδιὰ των χαροῦμενα παίζουν ολόγυρά των.
- Ιωβ. 21,12 ἀναλαμβάνοντες ψαλτήριον και κιθάραν και εὐφραίνονται φωνῇ ψαλμοῦ.
Ιωβ. 21,12 Αὐτοὶ δε ἀφοῦ πάρουν μουσικὰ ὄργανα, ψαλτήριον και κιθάραν, διασκεδάζουν και γλεντοῦν με τα χαροῦμενα τραγούδια των τη συνοδεία των μουσικῶν ὀργάνων.
- Ιωβ. 21,13 συνετέλεσαν δὲ ἐν ἀγαθοῖς τὸν βίον αὐτῶν, ἐν δὲ ἀναπαύσει ἄδου ἐκοιμήθησαν.
Ιωβ. 21,13 Ἐτσι διέρχονται την ζωὴν των, φθάνουν στο τέλος του βίου των βυθισμένοι μέσα εἰς τα ἀγαθὰ, και ἀναπαυμένοι κοιμῶνται τον ὕπνον του θανάτου και κατέρχονται στον ἄδην.
- Ιωβ. 21,14 λέγει δὲ Κυρίῳ· ἀπόστα ἀπ' ἐμοῦ, ὁδοὺς σου εἰδέναι οὐ βούλομαι·
Ιωβ. 21,14 Ἀσεβεῖς δε καθὼς εἶναι, λέγει οὖν καθένας ἀπὸ αὐτοῦς πρὸς τον Θεόν· Φυγε μακρὰν ἀπὸ ἐμὲ. Δεν θέλω να γνωρίσω τα θελήματά σου και τας ἐντολάς σου.
- Ιωβ. 21,15 τί ἰκανός, ὅτι δουλεύσομεν αὐτῷ; καὶ τίς ὠφέλεια, ὅτι ἀπαντήσομεν αὐτῷ;
Ιωβ. 21,15 Ποῖαν ὠφέλειαν εἶναι ἰκανός να μας δώση οὖν Θεός, ὥστε να γίνωμεν δούλοι εἰς αὐτόν; Ποῖαν ὠφέλειαν ἔχομεν να ἀποκομίσωμεν, ἐάν σπεύσωμεν εἰς ἀπάντησιν και ὑποταγὴν πρὸς αὐτόν;
- Ιωβ. 21,16 ἐν χερσὶ γὰρ ἦν αὐτῶν τὰ ἀγαθὰ, ἔργα δὲ ἀσεβῶν οὐκ ἐφορᾷ.
Ιωβ. 21,16 Αὐτὰ σκέπτονται και λέγουν οὖν ἀσεβεῖς, διότι ἔχουν εἰς τα χέρια των ἀφθονα τα υλικά ἀγαθὰ και διότι φρονοῦν, ὅτι οὖν Θεός δεν ἐπιβλέπει εἰς τα ἀνομα ἔργα των και δεν τιμωρεῖ τους ἀσεβεῖς δι' αὐτὰ.
- Ιωβ. 21,17 οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ και ἀσεβῶν λύχνος σβεσθήσεται, ἐπελεύσεται δὲ αὐτοῖς ἡ καταστροφή, ὠδῖνες δὲ αὐτοῦς ἔξουσιν ἀπὸ ὀργῆς.
Ιωβ. 21,17 Δεν θα μείνουν ὁμως αἰώνιοι και ἀτιμώρητοι. Ἀσφαλὼς και ἀνυπερθέτως οὖν λύχνος της ζωῆς των, ἡ εὐτυχία και ἡ χαρὰ των, θα σβῆσουν και θα ἐκλείψουν. Θα ἐτέλθη δε ἐναντίον αὐτῶν ἡ καταστροφή. Θα τους κυριεύσουν ἰσχυροὶ πόνοι και ὠδῖνες ἀπὸ την ἐπερχομένην ἐναντίον των θείαν ὀργὴν.
- Ιωβ. 21,18 ἔσονται δὲ ὡσπερ ἄχυρα ὑπ' ἀνέμου ἢ ὡσπερ κονιορτός, ὃν ὑφέιλετο λαῖλαψ.
Ιωβ. 21,18 Θα γίνουν ὡσάν τα ἀχυρα, τα ὁποῖα ἀφαρπάζει και διασκορπίζει οὖν ἀνεμος, ἡ ὡσάν κονιορτός, που τον ἀφήρησε και τον διεσκόρπισεν ἡ καταιγίς.
- Ιωβ. 21,19 ἐκλίποι υἱοὺς τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, ἀνταποδώσει πρὸς αὐτόν και γνώσεται.
Ιωβ. 21,19 Θα ἐξανεμισθοῦν και θα χαθοῦν τα ὑπάρχοντά των. Τίποτε δεν θα ἀπολειφθῆ δια τα παιδιὰ των. Διότι οὖν Κυριος θα τιμωρήσῃ τον ἀσεβῆ εἰς την παρούσαν και εἰς την μέλλουσαν ζωὴν. Και θα γνωρίσῃ αὐτὸς την δριμύτητα της θείας ὀργῆς.
- Ιωβ. 21,20 ἴδοισαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ τὴν ἑαυτοῦ σφαγὴν, ἀπὸ δὲ Κυρίου μὴ διασωθεῖ·
Ιωβ. 21,20 Τα μάτια του ἴδιου του ἀσεβοῦς πρέπει να ἴδουν και θα ἴδουν την φοβεράν εκ μέρους του Κυρίου τιμωρίαν και δεν θα διασωθῆ αὐτὸς ἀπὸ την μάλιστα της ὀργῆς του Κυρίου.

- Ιωβ. 21,21 ὅτι τὸ θέλημα αὐτοῦ ἐν οἴκῳ αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ, καὶ ἀριθμοὶ μηνῶν αὐτοῦ διηρέθησαν.
 Ιωβ. 21,21 Αἱ συνέπειαι τοῦ παρανόμου θελήματός του καὶ τῆς ασεβοῦς ζωῆς του θα ἐπιπέσουν ἐπάνω εἰς αὐτὸν καὶ στον οἶκον του. Θα ἀπολαύσῃ αὐτά, που εἰργάσθη. Καὶ οἱ ἀριθμοὶ τῶν μηνῶν τῆς ζωῆς του θα διχοτομηθοῦν· δεν θα ολοκληρωθῇ ἡ ζωὴ του.
- Ιωβ. 21,22 πότερον οὐχὶ ὁ Κύριός ἐστιν ὁ διδάσκων σύνεσιν καὶ ἐπιστήμην; αὐτὸς δὲ φόνους διακρινεῖ;
 Ιωβ. 21,22 Λοιπὸν ὁ Κύριος δεν εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖός μας διδάσκει σύνεσιν καὶ ἐπιστήμην καὶ δικαιοσύνην; Αὐτός, λοιπὸν, δεν εἶναι Ἐκεῖνος, που κρίνει δικαίως τὰ ἐγκλήματα τῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς φόνους, που διαπράττουν αὐτοί;
- Ιωβ. 21,23 οὗτος ἀποθανεῖται ἐν κράτει ἀπλοσύνης αὐτοῦ, ὅλος δὲ εὐπαθῶν καὶ εὐθηνῶν·
 Ιωβ. 21,23 Καὶ ὁμῶς αὐτὸς ὁ ασεβὴς συμβαίνει νὰ κρατῇ μέχρι τέλους τὴν δύναμιν καὶ τὰ πλούτη του, νὰ ἀποθνήσκῃ δε ἐν μέσω ἀπολαύσεων καὶ τῆς ἀφθονίας τῶν αγαθῶν του.
- Ιωβ. 21,24 τὰ δὲ ἔγκατα αὐτοῦ πλήρη στέατος, μυελὸς δὲ αὐτοῦ διαχεῖται.
 Ιωβ. 21,24 Τὰ σπλάγχνα του εἶναι υγιῆ καὶ γεμάτα ἀπὸ πάχους. Ὁ μυελὸς τῶν οστέων του ἐκχειλίζει, χύνεται πρὸς τὰ ἔξω καὶ λιπαίνει τὸ ἐσωτερικόν του.
- Ιωβ. 21,25 ὁ δὲ τελευτᾷ ὑπὸ πικρίας ψυχῆς, οὐ φαγῶν οὐδὲν ἀγαθόν.
 Ιωβ. 21,25 Ὁ ἄλλος ὁμῶς, ὁ ευσεβὴς, συμβαίνει νὰ ἀποθνήσκῃ με τὴν πικρίαν εἰς τὴν ψυχὴν, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀπολαύσῃ τίποτε καλόν, κανένα ἀγαθόν τῆς ζωῆς.
- Ιωβ. 21,26 ὁμοθυμαδὸν δὲ ἐπὶ γῆς κοιμῶνται, σαπρία δὲ αὐτοῦ ἐκάλυψεν.
 Ιωβ. 21,26 Ἀλλὰ, μαζὴ κοιμῶνται καὶ οἱ δύο τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου, ἡ ἀποσύνθεσις δε καὶ ἡ σαπίλα τοῦ τάφου ἐκάλυψε καὶ τοὺς δύο.
- Ιωβ. 21,27 ὥστε οἶδα ὑμᾶς ὅτι τόλμη ἐπίκεισθέ μοι·
 Ιωβ. 21,27 Το συμπέρασμα εἶναι, ὅτι γνωρίζω καλὰ σας καὶ τὰς ιδέας σας καὶ ὅτι ἐπιτίθεσθε ἐναντίον μου με θρασύτητα
 Ιωβ. 21,28 ὥστε ἐρεῖτε· ποῦ ἐστὶν οἶκος ἄρχοντος; καὶ ποῦ ἐστὶν ἡ σκέπη τῶν σκηνωμάτων τῶν ἀσεβῶν;
 Ιωβ. 21,28 καὶ λέγετε· Που εἶναι ὁ οἶκος τοῦ ασεβοῦς ἀρχοντος; Που εἶναι αἱ στέγασι τῶν πολυαρίθμων κατοικίων, που εἶχαν οἱ ασεβεῖς;
- Ιωβ. 21,29 ἐρωτήσατε παραπορευομένους ὁδόν, καὶ τὰ σημεῖα αὐτῶν οὐκ ἀπαλλοτριώσετε·
 Ιωβ. 21,29 Ἐρωτήσατε σχετικῶς τοὺς ταξιδιώτας, αὐτοὺς που διέρχονται διαφόρους δρόμους πόλεων καὶ χωρίων, καὶ τὰς ἀξιοσημειώτους πληροφορίας που θα σας δώσουν μὴ τὰς ἀπορρίψετε.
- Ιωβ. 21,30 ὅτι εἰς ἡμέραν ἀπωλείας κουφιζεταὶ ὁ πονηρός, εἰς ἡμέραν ὀργῆς αὐτοῦ ἀπαχθήσονται.
 Ιωβ. 21,30 Αὐτοὶ θα σας πουν, ὅτι ὁ πονηρὸς μένει ἀνάλαφρος καὶ ἀναπαυμένος μέχρι τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν θα ἐκσπάσῃ ἐναντίον του ἡ καταστροφή. Θα ἔλθῃ ἡ ἡμέρα τῆς ὀργῆς τοῦ Κυρίου, κατὰ τὴν ὁποίαν θα ἀπαχθοῦν εἰς καταστροφήν οἱ ασεβεῖς.
- Ιωβ. 21,31 τίς ἀπαγγελεῖ ἐπὶ προσώπου αὐτοῦ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ; καὶ αὐτὸς ἐποίησε, τίς ἀνταποδώσει αὐτῷ;
 Ιωβ. 21,31 Ἐφ' ὅσον ὁμῶς ζῆ ὁ ασεβὴς καὶ κρατεῖ τὴν δύναμίν του, ποῖός θὰ τολμήσῃ νὰ τον ἐλέγξῃ κατὰ πρόσωπον καὶ νὰ του ἀναφέρῃ τὰ κακά, τὰ ὁποῖα αὐτὸς ἐπραγματοποίησεν εἰς τὴν ζωὴν του; Ποιὸς εἶναι ἰκανὸς νὰ ἀνταποδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν δικαίαν τιμωρίαν δι' αὐτά;
- Ιωβ. 21,32 καὶ αὐτὸς εἰς τάφους ἀπηνέχθη καὶ ἐπὶ σωρῶν ἠγρύπνησεν.
 Ιωβ. 21,32 Καὶ ὅταν ἀποθάνῃ, θα ὀδηγηθῇ εἰς τὸν τάφον με πομπὴν καὶ δόξαν καὶ ἀπὸ τὸ ἀγαλμα, τὸ ὁποῖόν θὰ του στήσουν, θα φαίνεται, ὡς εἰς ἀγρυπνίαν καὶ ἐπιβλέπῃ εἰς πλῆθος σκηνωμάτων νεκρῶν.
- Ιωβ. 21,33 ἐγλυκάνθησαν αὐτῷ χάλικες χεμιάρρου, καὶ ὀπίσω αὐτοῦ πᾶς ἄνθρωπος ἀπελεύσεται, καὶ ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἀναριθμητοί.
 Ιωβ. 21,33 Καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἄδην θα φαίνεται, ὅτι καὶ τὰ χάλικα τοῦ χεμιάρρου τοῦ χαμογελοῦν. Ὑστερα βέβαια ἀπὸ αὐτὸν καὶ κάθε ἄνθρωπος θα κατεβῇ ἐκεῖ εἰς τὸν ἄδην, ὅπως καὶ πρὸ αὐτοῦ ἔχουν κατεβῇ πολυάριθμοι.
- Ιωβ. 21,34 πῶς δὲ παρακαλεῖτέ με κενά; τὸ δὲ ἐμὲ καταπαύσασθαι ἀφ' ὑμῶν οὐδὲν.
 Ιωβ. 21,34 Πῶς λοιπὸν σεις με παρηγορεῖτε με κούφια λόγια; Καμμίαν παρηγορίαν, καμμίαν ἀνάπαυσιν δεν μου φέρουν τὰ λόγια σας”.

ΙΩΒ 22

- Ιωβ. 22,1 Ὑπολαβῶν δὲ Ἐλιφάξ ὁ Θαιμανίτης λέγει·
 Ιωβ. 22,1 Ἐλαβε τὸν λόγον τότε ὁ Ἐλιφάξ ὁ Θαιμανίτης καὶ εἶπε·
 Ιωβ. 22,2 πότερον οὐχὶ ὁ Κύριός ἐστιν ὁ διδάσκων σύνεσιν καὶ ἐπιστήμην;
 Ιωβ. 22,2 “Λοιπὸν, ὁ Κύριος δεν εἶναι αὐτός, που μας διδάσκει τὴν σύνεσιν, τὴν σοφίαν καὶ τὴν δικαιοσύνην;
 Ιωβ. 22,3 τί γὰρ μέλει τῷ Κυρίῳ, ἐὰν σὺ ἦσθα τοῖς ἔργοις ἄμεμπτος; ἢ ὠφέλεια, ὅτι ἀπλώσεις τὴν ὁδὸν σου;
 Ιωβ. 22,3 Διότι ἐπιτέλους τι ἐνδιαφέρον καὶ τι συμφέρον ἔχει ὁ Κύριος, ἐὰν σὺ υπῆρξες ἄμεμπτος εἰς τὰ ἔργα σου; Ἡ ποῖαν

- ωφέλειαν έχει αυτός να αποκομίση, εάν συ ἔζησες με απλότητα και ακεραιότητα την ζωὴν σου; Καμμίαν.
- Ιωβ. 22,4 ἢ λόγον σου ποιούμενος ἐλέγξει σε, καὶ συνεισελεύσεται σοι εἰς κρίσιν;
- Ιωβ. 22,4 Ἡ μήπως, διότι σε υπολογίζει, θα σε ἐλέγξει και θα σε τιμωρήσῃ, και θα ἔλθῃ τρόπον τινά εἰς κρίσιν και ἀντιδικίαν μαζὴ σου;
- Ιωβ. 22,5 πότερον οὐχ ἡ κακία σου ἐστὶ πολλή, ἀναρίθμητοι δὲ σου εἰσὶν αἱ ἁμαρτίαι;
- Ιωβ. 22,5 Σκέψου δεν εἶναι μεγάλη ἡ κακία σου και ἀνυπολόγιστοι αἱ ἁμαρτίαι σου;
- Ιωβ. 22,6 ἡνεχύραζες δὲ τοὺς ἀδελφούς σου διακενήσῃς, ἀμφίβασιν δὲ γυμνῶν ἀφείλου·
- Ιωβ. 22,6 Συ, δια το τίποτε, ἐζητούσες και ἐπαίρνες ἐνέχυρα ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς σου. Επαίρνες δε το μοναδικὸν ἔνδυμα ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δεν εἶχον ἄλλο να καλύψουν την γύμνωσιν των.
- Ιωβ. 22,7 οὐδὲ ὕδωρ διψῶντας ἐπότισας, ἀλλὰ πεινῶντων ἐστέρησας ψωμόν·
- Ιωβ. 22,7 Δεν ἔδωκες ποτέ νερό στους διψῶντας, και ἀπὸ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς πεινῶντας ἀφαιρούσες το ψωμί.
- Ιωβ. 22,8 ἐθαύμασας δὲ τινων πρόσωπον, ᾤκισας δὲ τοὺς ἐπὶ τῆς γῆς.
- Ιωβ. 22,8 Εθαύμασες δε και ἐτίμησες μερικοὺς ἀνθρώπους, που κατεῖχαν ἀξιώματα και θέσεις, μολονότι ἦσαν ἀσεβεῖς, και παρεχώρησες εἰς αὐτοὺς τόπον να κατοικήσουν εἰς την χώραν σου. Ἐνῶ τοὺς πτωχοὺς εἰς οὐδέν τοὺς υπελόγιζες.
- Ιωβ. 22,9 χήρας δὲ ἐξάπεστειλας κενάς, ὀρφανούς δὲ ἐκάκωσας.
- Ιωβ. 22,9 Ἐδιώξες τας χήρας με ἀδειανά τα χέρια, χωρὶς να δώσης καμμίαν εἰς αὐτάς βοήθειαν, και κατέθλιψες τα ὀρφανά.
- Ιωβ. 22,10 τοιγαροῦν ἐκύκλωσάν σε παγίδες, καὶ ἐσπούδασέ σε πόλεμος ἐξαισίος.
- Ιωβ. 22,10 Ἐξ αἰτίας, λοιπόν, αὐτῶν, τα ὁποῖα ἐπραξες, σε περικύκλωσαν πολλαὶ παγίδες θλίψεων και καταστροφῶν, ἐξέσπασε δε ἐναντίον σου ἀπροσδόκητος μέγας και φοβερός πόλεμος ἐκ μέρους των ἀνθρώπων.
- Ιωβ. 22,11 τὸ φῶς σοι σκότος ἀπέβη, κοιμηθέντα δὲ ὕδωρ σε ἐκάλυψε.
- Ιωβ. 22,11 Το φως της χαρούμενης ζωῆς σου ἐγένε σκοτάδι δυστυχίας και θλίψεως, και σε ἐσκέπασε το νερό της πλημμύρας, ἐνῶ ἐκοιμάσο ἡσυχος και ἀμέριμνος.
- Ιωβ. 22,12 μὴ οὐχὶ ὁ τὰ ὑψηλὰ ναίων ἐφορᾷ; τοὺς δὲ ὕβρει φερομένους ἐταπείνωσε;
- Ιωβ. 22,12 Μήπως ὁ Θεός, που κατοικεῖ εἰς τα ὑψη τῶν οὐρανῶν, δεν ἐπιβλέπει τα ὅσα συμβαίνουν εἰς την γην; Μήπως αὐτός δεν ἐταπείνωσεν ἐκείνους, που φέρονται με ἀλαζονείαν και θρασύτητα;
- Ιωβ. 22,13 καὶ εἶπας· τί ἔγνω ὁ ἰσχυρός; ἢ κατὰ τοῦ γνώφου κρινεῖ;
- Ιωβ. 22,13 Ἀλλὰ συ εἶπες· τι γνωρίζει ὁ παντοδύναμος; Μήπως εἶναι δυνατόν να διακρίνῃ δια μέσου των σκοτεινῶν νεφῶν ὅσα συμβαίνουν εἰς την γην και να ἀποδώσῃ δικαιοσύνην;
- Ιωβ. 22,14 νεφέλη ἀποκρυφὴ αὐτοῦ, καὶ οὐχ ὄραθήσεται καὶ γῆρον οὐρανοῦ διαπορεύεται.
- Ιωβ. 22,14 Νεφέλη τον κρύπτει και ἔτσι οὔτε κανεὶς θα τον ἴδῃ οὔτε αὐτός βλέπει και ἐνδιαφέρεται δια κανένα. Αὐτός ἀπλῶς και μόνον κάμνει τον περίπατόν του στον γῆρον του οὐρανοῦ.
- Ιωβ. 22,15 μὴ τρίβον αἰώνιον φυλάξεις, ἦν ἐπάτησαν ἄνδρες δίκαιοι,
- Ιωβ. 22,15 Μήπως και συ θα βαδίσης τον παλαιὸν δρόμον, τον ὁποῖον ἐπάτησαν και ἐβάδισαν ἄνθρωποι φαινομενικῶς δίκαιοι, εἰς την πραγματικότητά δε ἀμαρτωλοῖ,
- Ιωβ. 22,16 οἱ συνελήφθησαν ἄωροι; ποταμὸς ἐπιρρέων οἱ θεμέλιοι αὐτῶν,
- Ιωβ. 22,16 οἱ ὁποῖοι πρόωρα και εἰς νεαράν ηλικίαν περιέπεσαν εἰς ὄλεθρον και καταστροφὴν; Τα θεμέλια της ζωῆς των και της νομιζομένης ευτυχίας των εἶναι ἀσταθῆ, ὡσάν τα ρέοντα ὕδατα του ποταμοῦ.
- Ιωβ. 22,17 οἱ λέγοντες· Κύριος τί ποιήσει ἡμῖν; ἢ τί ἐπάξεται ἡμῖν ὁ Παντοκράτωρ;
- Ιωβ. 22,17 Ἀλαζονικῶς δε αὐτοὶ λέγουν· Τι θα μας κάμῃ ὁ Κύριος; Ἡ ποῖαν τιμωρίαν θα ἐπιφέρῃ ἐναντίον μας ὁ Παντοκράτωρ;
- Ιωβ. 22,18 ὃς δὲ ἐνέπλησε τοὺς οἴκους αὐτῶν ἀγαθῶν, βουλή δὲ ἀσεβῶν πόρρω ἀπ' αὐτοῦ.
- Ιωβ. 22,18 Ἐν τούτοις αὐτός ὁ καταφρονούμενος Θεός ἐγέμισε τα σπίτια των με ἀγαθά. Ἀλλ' αἱ σκέψεις και αἱ ἀποφάσεις των ἀσεβῶν εἶναι μακράν ἀπὸ αὐτόν.
- Ιωβ. 22,19 ἰδόντες δίκαιοι ἐγέλασαν, ἄμεμπτος δὲ ἐμυκτήρισεν.
- Ιωβ. 22,19 Οἱ δίκαιοι ὁμως, ὅταν εἶδαν την ἐπερχομένην καταστροφὴν των ἀσεβῶν, εὐχαριστήθησαν. Και ὁ ἀμεμπτος και ἀκέραιος εἰς την ζωὴν και τα ἔργα του τοὺς ἐλεεινολόγησε.
- Ιωβ. 22,20 εἰ μὴ ἠφανίσθη ἡ ὑπόστασις αὐτῶν, καὶ τὸ κατάλειμμα αὐτῶν καταφάγεται πῦρ.
- Ιωβ. 22,20 Διότι πράγματι ἐξηφανίσθησαν ὅλα τα υπάρχοντα των ἀσεβῶν και ὁ,τι ἀπὸ αὐτὰ ἀπέμεινε θα τα φάγῃ ἡ φωτιά.
- Ιωβ. 22,21 γενοῦ δὴ σκληρός, ἐάν ὑπομείνης· εἶπα ὁ καρπός σου ἔσται ἐν ἀγαθοῖς.
- Ιωβ. 22,21 Σφίξε, λοιπόν, με σκληρότητα τον εαυτόν σου. Δεῖξε ἀκλόνητον καρτερίαν και υπομονήν. Καρπός δε αὐτῶν των προσπαθειῶν σου και της ἀκεραίας ζωῆς σου θα εἶναι τα πολυάριθμα ἀγαθά.
- Ιωβ. 22,22 ἔκλαβε δὲ ἐκ στόματος αὐτοῦ ἐξηγορίαν και ἀνάλαβε τὰ ῥήματα αὐτοῦ ἐν καρδίᾳ σου.
- Ιωβ. 22,22 Δέξου, λοιπόν, και βάλε μέσα σου ὅλα ὅσα το στόμα του Θεοῦ διακηρύττει. Βαλε τα λόγια του Κυρίου μέσα εἰς την καρδίαν σου.
- Ιωβ. 22,23 ἐάν δὲ ἐπιστραφῆς και ταπεινώσης σεαυτὸν ἔναντι Κυρίου, πόρρω ἐποίησας ἀπὸ διαίτης σου ἄδικον.

- Ιωβ. 22,23 Εάν δε επιστρέψης προς τον Κυριον με ειλικρινή μετάνοιαν και ταπεινώσης τον εαυτόν σου ενώπιον αυτού, τότε έδιωξες πλέον από την ζωήν σου κάθε αδικίαν και δυστυχίαν.
- Ιωβ. 22,24 **Θήση επί χώματι έν πέτρα και ώς πέτρα χειμάρρου Σωφίρ.**
- Ιωβ. 22,24 Τότε θα στηρίξεις την ζωήν και το σπίτι σου επάνω εις χώμα, που ευρίσκεται επί την πέτραν, και η πέτρα αυτή θα είναι χρυσή ωσάν τον χρυσόν, που κατεβάζει ο χειμαρρος της χώρας Σωφίρ.
- Ιωβ. 22,25 **Έσται ούν σου ό Παντοκράτωρ βοηθός από έχθρών, καθαρόν δέ άποδώσει σε ώσπερ άργύριον πεπυρωμένον.**
- Ιωβ. 22,25 Τότε ο Θεός ο Παντοκράτωρ θα είναι βοηθός σου εναντίον των εχθρών σου και θα σε καταστήση καθαρόν, όπως γίνεται ο άργυρος που καθαρίζεται δια του πυρός.
- Ιωβ. 22,26 **Είτα παρήρσιασθήση έναντίον Κυρίου άναβλέψας εις τόν ουρανόν ήλαρώς;**
- Ιωβ. 22,26 Επειτα θα έχης το θάρρος και την παρηρσίαν ενώπιον του Κυρίου και θα σηκώνης τα βλέμματά σου στον ουρανόν, με ειρηνικόν και ήλαρόν το πρόσωπον.
- Ιωβ. 22,27 **Εύξαμένου δέ σου πρός αύτόν είσακούσεται σου, δώσει δέ σοι άποδοϋνα τας εύχάς;**
- Ιωβ. 22,27 Όταν δε προσεύχεται και κάνης τάματα εις αυτόν, θα ακούση την προσευχήν σου και θα σου δώση τα αγαθά, δια να εκπληρώσης το τάμα σου προς αυτόν.
- Ιωβ. 22,28 **άποκαταστήσει δέ σοι δίαπαν δικαιοσύνης, επί δέ όδοίς σου έσται φέγγος.**
- Ιωβ. 22,28 Θα σε αποκαταστήση δε στερεόν και ακλόνητον ο Κυριος εις οικήματα δικαιοσύνης, εις ζωήν χαράς. Εις τους δρόμους δε της ζωής σου θα υπάρχη φως θείας καθοδηγήσεως και αγαλλιάσεως.
- Ιωβ. 22,29 **ότι έταπεινώσας σεαυτόν, και έρείς; ύπερηφανεύσατο, και κύφοντα όφθαλμοίς σώσει.**
- Ιωβ. 22,29 Αυτά θα πραγματοποιηθούν, διότι συ εταπεινώσες τον εαυτόν σου ενώπιον του Θεού και θα είπης· ότι όπως εκείνον που υπερηφανεύθη τον επιμήρησεν ο Θεός, έτσι και εκείνον, που με ταπεινώσων κύπτει τους οφθαλμούς και κεφαλήν κάτω, θα τον σώση και τον ανυψώση.
- Ιωβ. 22,30 **ρύσεται άθϱον, και διασώθητι έν καθαράίς χειρά σου.**
- Ιωβ. 22,30 Θα προφυλάξη ο Θεός τον αθών από κινδύνους και θλίψεις. Και συ θα διασωθής, εάν έχης καθαρά τα χέρια σου από κάθε αδικίαν.

ΙΩΒ 23

- Ιωβ. 23,1 **Ύπολαβών δέ Ίώβ λέγει·**
- Ιωβ. 23,1 Ο Ιώβ έλαβε τον λόγον και ειπε·
- Ιωβ. 23,2 **και δη οίδα ότι έκ χειρός μου ή έλεγξις έστι, και ή χειρ αύτοϋ βαρεία γέγονεν επί' έμϱ στεναγμϱ.**
- Ιωβ. 23,2 “λοιπόν γνωρίζω καλά το φρόνημά σας επί του προκειμένου. Νομίζετε, δηλαδή, ότι ασεβώς κατά του Θεού απευθύνω ελέγχον με υψωμένον το χέρι μου εις ένδειξιν διαμαρτυρίας και δι' αυτό βαρεία η χειρ του Θεού έχει πέσει επάνω μου ένεκα του στεναγμού και των παραπόνων μου.
- Ιωβ. 23,3 **τίς δ' άρα γνοιή ότι εύροιμι αύτόν και έλθοιμι εις τέλος;**
- Ιωβ. 23,3 Ποιός όμως γνωρίζει, αν θα μπορέσω να συναντήσω τον Κυριον και αν η πορεία μου προς αυτόν θα κατευοδωθή στο τέλος.
- Ιωβ. 23,4 **είποιμι δέ έμαυτοϋ κρίμα, τδ δέ στόμα μου έμπλήσαι έλέγχων·**
- Ιωβ. 23,4 Εάν τον εύρισκα, θα εξέθετα προς αυτόν την υπόθεσίν μου. Το δε στόμα μου θα εγεμιζεν από λόγους, που θα απεδείκνυαν την αθωότητά μου.
- Ιωβ. 23,5 **γνοιήν δέ ίάματα, ά μοι έρεί, αισθοίμην δέ τίνα μοι άπαγγελεί.**
- Ιωβ. 23,5 Θα εγνωρίζα δε και θα εδεχόμην την θεραπείαν, την οποίαν εκείνος θα μου έλεγε. Θα αισθανόμουν δε και θα εννοούσα καλώς εκείνα, που θα μου έλεγεν ο Κυριος.
- Ιωβ. 23,6 **και έν πολλή ίσχύϊ έπελεύσεται μοι, είτα έν άπειλή μοι οϋ χρήσεται·**
- Ιωβ. 23,6 Θα εμφανισθή εις εμέ ως Θεός με άπειρον δύναμιν. Δεν θα κάμη όμως χρήσιν της απειλής εναντίον μου, δια να με αφήση έτσι να ομιλήσω ελεύθερα.
- Ιωβ. 23,7 **άλήθεια γάρ και έλεγχος παρ' αύτοϋ, εξαγάγοι δέ εις τέλος τδ κρίμα μου·**
- Ιωβ. 23,7 Διότι από αυτόν πηγάζει και προέρχεται η αλήθεια και ο δικαιος έλεγχος. Είθε δε αυτός εν τη δικαιοσύνη και αλήθεια του να φέρη εις πέρας το δικαίόν μου.
- Ιωβ. 23,8 **εις γάρ πρϱτα πορεύσομαι και οϋκέτι είμι· τδ δέ επί' έσχάτοις τί οίδα;**
- Ιωβ. 23,8 Που, λοιπόν, θα τον συναντήσω; Θα πορευθώ κατ' ευθειαν εμπρός, αλλ' όσον και αν προχωρήσω, δεν θα ευρεθώ πλησίον του. Εάν πάλιν βαδίσω προς τα οπίσω, τι θα γνωρίζω δι' αυτόν;
- Ιωβ. 23,9 **άριστερά ποιήσαντος αύτοϋ και οϋ κατέσχον· περιβαλεί δεξιά, και οϋκ όψεται.**
- Ιωβ. 23,9 Όταν αυτός έκαμε κάτι προς τα αριστερά, εγώ δεν το επρόλαβα. Θα γυρίση προς τα δεξιά, και πάλιν δεν θα τον

- ιδω. Οπου και αν στραφώ, όπου και αν βαδίσω, δεν θα ιδω τον Θεόν.
Ιωβ. 23,10 είδε γάρ ἤδη ὁδόν μου, διέκρινε δέ με ὥσπερ τὸ χρυσίον.
Ιωβ. 23,10 Εκείνος ὁμως εἶδε και γνωρίζει την πορείαν της ζωῆς μου και με εκαθάρισεν, ὅπως τον χρυσὸν καθαρίζει το πυρ της καμίνου.
- Ιωβ. 23,11 ἐξελεύσομαι δὲ ἐν ἐντάλμασιν αὐτοῦ, ὁδοὺς γὰρ αὐτοῦ ἐφύλαξα καὶ οὐ μὴ ἐκκλίνω
Ιωβ. 23,11 Θα ἐξέλθω προς αὐτὸν βαδίζων και συμπεριφερόμενος σύμφωνα με τας εντολάς και τα προστάγματά του. Διότι ἐγὼ και στο παρελθὸν ἐφύλαξα τον δρόμον των εντολῶν του. Αλλά και στο μέλλον δεν θα παρεκκλίνω ἀπὸ αὐτὸν.
- Ιωβ. 23,12 ἀπὸ ἐνταλμάτων αὐτοῦ καὶ οὐ μὴ παρέλθω, ἐν δὲ κόλπῳ μου ἔκρυψα ῥήματα αὐτοῦ.
Ιωβ. 23,12 Δεν θα αντιπαρέλθω με αδιαφορίαν τα προστάγματά του. Εἰς το βάθος δε του εσωτερικοῦ μου ἔκρυψα ως πολῦτιμον θησαυρὸν τους λόγους του.
- Ιωβ. 23,13 εἰ δὲ καὶ αὐτὸς ἔκρινεν οὕτως, τίς ἐστὶν ὁ ἀντειπὼν αὐτῷ; ὁ γὰρ αὐτὸς ἠθέλησε, καὶ ἐποίησε.
Ιωβ. 23,13 Εφ' ὅσον ὁμως αὐτὸς ἔκρινε καλὸν να ενεργήσῃ ἐτσι προς ἐμὲ, ποιὸς ημπορεῖ να του ἀντειπῆ; Διότι ἐκεῖνο που αὐτὸς ηθέλησε, αὐτὸ και ἐπραξε.
- Ιωβ. 23,14 διὰ τοῦτο ἐπ' αὐτῷ ἐσπούδακα, νουθετούμενος δὲ ἐφρόντισα αὐτοῦ.
Ιωβ. 23,14 Δια τοῦτο και ἐγὼ με πολλήν σπουδὴν και ενδιαφέρον ἤκουσα αὐτὸν. Οταν δὲ με το θέλημά του η με την παιδαγωγίαν του με ενουθετούσε, ἐφρόντιζα να πορευῶμαι σύμφωνα με το θέλημά του.
- Ιωβ. 23,15 ἐπὶ τούτῳ ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ κατασπουδασθῶ· κατανοήσω καὶ πτοηθήσομαι ἐξ αὐτοῦ.
Ιωβ. 23,15 Δια τοῦτο και θα τρέμω ἐνώπιον της παρουσίας του. Και ἐάν τον ιδω και τον κατανοήσω, θα καταληφθῶ και θα συγκλονισθῶ ἀπὸ φόβον μεγάλον ἐξ αιτίας του.
- Ιωβ. 23,16 Κύριος δὲ ἐμαλάκυνε τὴν καρδίαν μου, ὁ δὲ Παντοκράτωρ ἐσπούδασέ με·
Ιωβ. 23,16 Ο Κυριος παρέλυσεν την καρδίαν μου με την παρουσίαν του. Ο Παντοκράτωρ με κατετρόμαξε με τον αἰφνιδιασμὸν του.
- Ιωβ. 23,17 οὐ γὰρ ἤδριν ὅτι ἐπελεύσεται μοι σκότος, πρὸ προσώπου δὲ μου ἐκάλυψε γνόφος.
Ιωβ. 23,17 Διότι δεν ἐγνώριζα, οὔτε μου ἐπερασεν ἀπὸ τον νουν, ὅτι θα ἐπέλθῃ ἐναντίον μου τόσον σκοτάδι οδύνης και πόνου. Τωρα ὁμως με ἔχει σκεπάσει πυκνὸ και ἀδιαπέραστο σκοτάδι.

ΙΩΒ 24

- Ιωβ. 24,1 Διατί δὲ Κύριον ἔλαθον ὦραι,
Ιωβ. 24,1 Διατί φαίνεται σαν να ἐξέφυγαν ἀπὸ την προσοχὴν του Κυρίου αἱ ημέραι δικαιοσύνης και ανταποδόσεως;
Ιωβ. 24,2 ἀσεβεῖς δὲ ὄριον ὑπερέβησαν ποιμνιον σὺν ποιμένι ἀρπάσαντες;
Ιωβ. 24,2 Δια τοῦτο και οἱ ἀσεβεῖς κατεπάτησαν τα ὅρια της ποιμνης και ἀπεθρασύνησαν, ὥστε να αρπάσουν ποιμνιον ολόκληρον μαζί με τον ποιμένα;
- Ιωβ. 24,3 ὑποζύγιον ὀρφανῶν ἀπήγαγον καὶ βοῦν χήρας ἠνεχύρασαν.
Ιωβ. 24,3 Ελήστευσαν και ἐπήραν τα υποζύγια των ὀρφανῶν τέκνων. Και ἄλλοι ἐπήραν το βόιδι της χήρας ως ἐνέχυρον δια το χρέος της.
- Ιωβ. 24,4 ἐξέκλιναν ἀδυνάτους ἐξ ὁδοῦ δικαίας, ὁμοθυμαδὸν δὲ ἐκρύβησαν πρᾶεῖς γῆς.
Ιωβ. 24,4 Εξηνάγκασαν με τας πέσεις και τας ἀπειλάς των πολλοὺς ἀδυνάτους να ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τον δρόμον του καθήκοντος και της δικαιοσύνης. Ἄλλοι δε φιλήσυχοι και πρᾶοι ἐνεκα του τρόμου, που αυτοὶ τους ἐνεπνεαν, ἐκρύβησαν ὅλοι μαζί.
- Ιωβ. 24,5 ἀπέβησαν δὲ ὥσπερ ὄνοι ἐν ἀγρῷ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐξεληθόντες τὴν ἑαυτῶν τάξιν· ἠδύνθη αὐτῷ ἄρτος εἰς νεωτέρους.
Ιωβ. 24,5 Ὡσάν ἀγριοι ἀτίθασοι ὄνοι εἰσώρμησαν στους αγροὺς μου ἀντὶ ἐμοῦ, δια να ἐπιδοθοῦν στο ληστρικὸν και καταστρεπτικὸν ἔργον των. Δοκιμάζουσαν ηδονὴν και ικανοποίησιν ἀπὸ τον ἄρτον και τα αγαθά, που ἀποκοτῶν και τα οποιᾶ διδοῦν και εἰς τα τέκνα των.
- Ιωβ. 24,6 ἀγρὸν πρὸ ὥρας οὐκ αὐτῶν ὄντα ἐθέρισαν· ἀδύνατοι ἀμπελῶνας ἀσεβῶν ἀμισθὶ καὶ ἀσιτὶ εἰργάσαντο.
Ιωβ. 24,6 Ἀγρὸν, που δεν ἦτο ἰδικὸς των ἐθέρισαν προ της ὥρας, δια να αρπάσουν τον σίτον. Ἀδύνατοι και ἀπροστάτευτοι ἄνθρωποι, κάτω ἀπὸ την ἀπειλὴν και την βίαν, εἰργάσθησαν χωρὶς μισθὸν και χωρὶς φαγητὸν στους ἀμπελῶνας των ἀσεβῶν.
- Ιωβ. 24,7 γυμνοὺς πολλοὺς ἐκοίμησαν ἄνευ ἱματίων, ἀμφίαισιν δὲ ψυχῆς αὐτῶν ἀφείλαντο.
Ιωβ. 24,7 Ἀπληστοι και ἀρπαγες ηνάγκασαν πολλοὺς να κοιμηθοῦν γυμνοί, χωρὶς ἐνδύματα, διότι ἀφήρεσαν ἀπὸ αυτοὺς και το μοναδικὸν των ἐνδυμα, με το οποιὸν ἐπροστάτευαν την ζωὴν των.
- Ιωβ. 24,8 ἀπὸ ψεκάδων ὀρέων ὑγραίνονται, παρὰ τὰ μὴ ἔχειν ἑαυτοὺς σκέπην, πέτραν περιεβάλλοντο.
Ιωβ. 24,8 Ἀπὸ τα παγωμένα σταλάγματα των βουνῶν και ἀπὸ την συνεχὴ βροχὴν μουσκεῦουσαν αυτοὶ, διότι δεν ἔχουσαν πλέον

- ρούχο να σκεπασθούν. Και αντί ενδυμάτων χρησιμοποιούν τα σπήλαια των βράχων.
- Ιωβ. 24,9 ἤρπασαν ὀρφανὸν ἀπὸ μαστοῦ, ἐκπεπτωκότα δὲ ἐταπείνωσαν.
- Ιωβ. 24,9 Παιδί ὀρφανὸν ἀπὸ πατέρα το ἤρπασαν ἀπὸ τον μητρικὸν μαστόν, ξεπεσμένον δε και πτωχὸν τον εξηυτέλισαν ἀκόμη περισσότερον.
- Ιωβ. 24,10 γυμνοὺς δὲ ἐκοίμησαν ἀδίκως, πεινῶντων δὲ τὸν ψωμὸν ἀφείλαντο.
- Ιωβ. 24,10 Ἀδίστακτοι εἰς τας ἀδικίας των, ηνάγκασαν πολλοὺς να κοιμηθῶν γυμνοί. Ἡρπασαν το ψωμί ἀπὸ τους πεινασμένους.
- Ιωβ. 24,11 ἐν στενοῖς ἀδίκως ἐνήδρευσαν, ὄδον δὲ δικαίαν οὐκ ἤδισαν.
- Ιωβ. 24,11 Ἔστησαν ἐνέδρας εἰς στενάς διαβάσεις, δια να επιτεθοῦν ἀδίκως ἐναντίον των ἄλλων. Δεν ἐγνώρισαν και δεν ηθέλησαν να γνωρίσουν τον δίκαιον δρόμον.
- Ιωβ. 24,12 οἱ ἐκ πόλεως καὶ οἶκον ἰδίων ἐξεβάλλοντο, ψυχὴ δὲ νηπίων ἐστέναξε μέγα.
- Ιωβ. 24,12 Οἱ πτωχοὶ και ἀδύνατοι ἐξεδιώκοντο ἀπὸ τας πόλεις και τα σπίτια των. Ἐνεκα δε τούτου και αὐτὰ ἀκόμη τα νήπια, τέκνα των θυμάτων, ἀνελύοντο εἰς θρήνους και ἐξέβαλλαν μεγάλους στεναγμούς.
- Ιωβ. 24,13 αὐτὸς δὲ διατὶ τούτων ἐπισκοπήν οὐ πεποιήται; ἐπὶ γῆς ὄντων αὐτῶν καὶ οὐκ ἐπέγνωσαν, ὄδον δὲ δικαιοσύνης οὐκ ἤδισαν, οὐδὲ ἀτραποὺς αὐτῶν ἐπορεύθησαν.
- Ιωβ. 24,13 Αὐτὸς δε ο Κυριος, διατὶ δεν ἐπρόσεξε τα ἐγκλήματα αὐτῶν των ἀσεβῶν και δεν ἀνταπέδωσε κατὰ τα ἔργα των εἰς αὐτούς; Ζουν ἐδῶ εἰς την γην και δεν ἐρχονται εἰς καμίαν ἐπίγνωσιν και συναίσθησιν των ἐγκλημάτων των. Ποτέ δεν ἐγνώρισαν τους δρόμους της ἀρετῆς και της δικαιοσύνης. Οὔτε δε εἰς τα στενά και δύσκολα δι' αὐτοὺς μονοπάτια της δικαιοσύνης ἐβάδισαν.
- Ιωβ. 24,14 γνοὺς δὲ αὐτῶν τὰ ἔργα παρέδωκεν αὐτοὺς εἰς σκότος, καὶ νυκτὸς ἔσται ὡς κλέπτῃς.
- Ιωβ. 24,14 Ἐγνώρισεν ὁμως ο Κυριος τας διαθέσεις και την ποιότητα αὐτῶν και παρεχώρησεν, ὡστε να ἐργάζονται στο σκότος, ὅπως κάθε κλέπτῃς ἐργάζεται εἰς καιρὸν νυκτός.
- Ιωβ. 24,15 καὶ ὀφθαλμὸς μοιχοῦ ἐφύλαξε σκότος λέγων· οὐ προνοήσει με ὀφθαλμὸς, καὶ ἀποκρυβὴν προσώπου ἔθετο.
- Ιωβ. 24,15 Ο πονηρὸς ὀφθαλμὸς του μοιχοῦ περιμένει και παραφυλάττει να ἐλθῃ το σκοτάδι και λέγει· Δεν θα με ἰδῇ, οὔτε θα με παρακολουθήσῃ κανένα μάτι. Ὑπὸ το προσωλεῖον της υποκρισίας και ἀθωότητος κρύπτει τον πραγματικὸν εαυτὸν του.
- Ιωβ. 24,16 διώρυξεν ἐν σκότει οἰκίας· ἡμέρας ἐσφράγισαν ἑαυτοὺς, οὐκ ἐπέγνωσαν φῶς.
- Ιωβ. 24,16 Οἱ ἀπληστοι και ἀρπαγες, ὅταν το σκότος εἶχε πέσει, ἐτρύπησαν και διέρρηξαν οἰκίας, δια να τας λεηλατήσουν. Κατὰ δε την ἡμέραν ἐκρύβησαν, ἐκλείσθησαν κάπου και δεν ἐγνώρισαν το φως.
- Ιωβ. 24,17 ὅτι ὁμοθυμαδὸν αὐτοῖς τὸ πρῶτ' σκιά θανάτου, ὅτι ἐπιγνώσεται τάραχος σκιάς θανάτου.
- Ιωβ. 24,17 Διότι ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς το πρῶτὸν φως θεωρεῖται σκία θανατηφόρος. Διότι τους ἐργάτας αὐτοὺς του σκότους τους καταλαμβάνει μεγάλη ταραχὴ, ὡς τρομερὰ σκία θανάτου, το φως της ἡμέρας.
- Ιωβ. 24,18 ἔλαφρός ἐστιν ἐπὶ πρόσωπον ὕδατος, καταραθειῆ ἢ μερίς αὐτῶν ἐπὶ γῆς, ἀναφανείῃ δὲ τὰ φυτὰ αὐτῶν
- Ιωβ. 24,18 Κατορθώνει βέβαια ο ἀσεβῆς να ἐπιπλῆ, σαν φελλὸς ἐπάνω εἰς την ἐπιφάνειαν του ὕδατος. Εἶθε να εἶναι κατηραμένον το μερίδιόν του στους αγροὺς. Ἀγρια δε φυτὰ και ἀκαρπα να βλαστάνουν
- Ιωβ. 24,19 ἐπὶ γῆς ξηρά· ἀγκαλίδα γὰρ ὀρφανῶν ἤρπασαν.
- Ιωβ. 24,19 και να ξηραίνονται εἰς τα χωράφια των. Διότι ἤρπασαν δεμάτια σίτου και κριθῆς ἀπὸ τα χέρια των ὀρφανῶν.
- Ιωβ. 24,20 εἶτ' ἀνεμνήσθη αὐτοῦ ἡ ἀμαρτία, ὡσπερ δὲ ὁμίχλη δρόσου ἀφανῆς ἐγένετο· ἀποδοθειῆ δὲ αὐτῷ ἃ ἔπραξε, συντριβείῃ δὲ πᾶς ἄδικος ἴσα ξύλω ἀνιάτω.
- Ιωβ. 24,20 Ἐπειτα ὁμως ἀπὸ τα ἐγκλήματα και τας ἀρπαγὰς αὐτῶν, ἡ ἀμαρτία των ἦλθεν ἐνώπιον του Θεοῦ. Και ο ἀμαρτωλὸς ἐξηφανίσθη σαν την ὁμίχλην, ἡ οποία ὑπὸ τας ἀκτίνες του ἡλίου διαλύεται εἰς δρόσον. Θα ἀνταποδοθῶν εἰς αὐτὸν τα κακά, τα οποία διέπραξε, και κάθε ἀδικος θα καταστραφῇ, σαν ἕνα δένδρον ἀκαρπον και σάπιον.
- Ιωβ. 24,21 στείραν δὲ οὐκ εἶ ἐποίησε καὶ γυναῖον οὐκ ἠλέησε,
- Ιωβ. 24,21 Αὐτὸς οὔτε εἰς στείραν και ἀπροστάτευτον γυναῖκα δεν ἔκαμε ποτέ καλὸν και κάθε ἄλλην γυναῖκα ἐγκαταλελειμμένην και πτωχὴν δεν ἐσπλαγχνίσθη.
- Ιωβ. 24,22 θυμῷ δὲ κατέστρεψεν ἀδυνάτους, ἀναστάς τοιγαροῦν οὐ μὴ πιστεύσῃ κατὰ τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς.
- Ιωβ. 24,22 Ἐπάνω στον σκληρὸν και ἀδίστακτον θυμὸν του κατέστρεψεν ἀδυνάτους. Λοιπὸν, και ὅταν ἀκόμη εἶναι ὀρθιος και υγιῆς και θριαμβευτῆς, ἀς μη ἔχῃ πεποιθήσῃν δια την ἀσφάλειαν της ζωῆς του.
- Ιωβ. 24,23 μαλακισθεῖς μὴ ἐλπίζετω ὑγιασθῆναι, ἀλλὰ πεσεῖται νόσφ·
- Ιωβ. 24,23 Ὅταν δε ἀσθενήσῃ, ἀς μη ἐλπίζῃ ὅτι θα θεραπευθῇ και θα ἀποκτήσῃ πάλιν την υγείαν του. Διότι ἡ ἀσθένειά του θα τον ρίψῃ κάτω και θα τον οδηγήσῃ στον θάνατον.
- Ιωβ. 24,24 πολλοὺς γὰρ ἐκάκωσε τὸ ὕψωμα αὐτοῦ, ἐμαράνθη δὲ ὡσπερ μολόχη ἐν καύματι ἢ ὡσπερ στάχυς ἀπὸ καλάμης αὐτόματος ἀποπεσῶν.

Ιωβ. 24,24 Επειδή πολλούς κατέθλιψε και εβασάνισέ με την σκληρότητα και αλαζονείαν του, θα μαρανθή, όπως μαραίνεται η μολόχα από την πολλήν θερμότητα, και θα πέση, όπως μερικές φορές πέφτει μόνον του το αποξηραμμένο στάχυ.
Ιωβ. 24,25 **εἰ δὲ μή, τίς ἐστὶν ὁ φάμενος ψευδῆ με λέγειν καὶ θήσει εἰς οὐδὲν τὰ ῥήματά μου;**
Ιωβ. 24,25 Εάν αυτά δεν είναι έτσι, όπως τα λέγω, ποιός είναι αυτός, που θα ισχυρισθῆ ὅτι λέγω ψεύματα και εις ουδέν θα υπολογισῆ τα λόγια μου αυτά;

ΙΩΒ 25

Ιωβ. 25,1 **Ἵπολαβῶν δὲ Βαλδὰδ ὁ Σαυχίτης λέγει·**
Ιωβ. 25,1 **Ελαβε τον λόγον ο Βαλδάδ ο Σαυχίτης και εἶπε·**
Ιωβ. 25,2 **τί γὰρ προοίμιον ἢ φόβος παρ' αὐτοῦ ὁ ποιῶν τὴν σύμπασαν ἐν ὑψίστῳ;**
Ιωβ. 25,2 “ποιόν ἄλλο προοίμιον της απαντήσεώς μου ταιριάζει εμῆ μόνον ο φόβος τον οποίον εμπνέει Εκείνος, ο οποίος εδημιούργησεν, εξακολουθεῖ δε να κυβερνά και να συγκρατῆ την εν τοις υψίστοις δημιουργίαν;
Ιωβ. 25,3 **μη γὰρ τις ὑπολάβοι ὅτι ἐστὶ παρέκκλισις πειραταῖς, ἐπὶ τίνας δὲ οὐκ ἐπελεύσεται ἔνεδρα παρ' αὐτοῦ;**
Ιωβ. 25,3 Μηπως, τάχα, και νομίζει κανεῖς ὅτι θα βραδύνη και θα ματαιωθῆ η τιμωρός ἐνέργεια του Θεοῦ και ἐναντίον αὐτῶν ἀκόμη των ἀγρίων πειρατῶν, που λυμαινονται τας θαλάσσας; Ἐναντίον δε ποιῶν, οσονδήποτε ισχυροί και αν εἶναι, δεν θα ἐπέλθουν ολέθριοι ἐνέδρα από αὐτόν τον Θεόν;
Ιωβ. 25,4 **πῶς γὰρ ἔσται δίκαιος βροτὸς ἔναντι Κυρίου; ἢ τίς ἂν ἀποκαθαρίσαι αὐτόν γεννητὸς γυναικός;**
Ιωβ. 25,4 Ολοι εἶναι υπεύθυνοι ἀπέναντι αὐτοῦ, διότι πως εἶναι δυνατόν να δικαιωθῆ θνητός ἀνθρώπος ἐνώπιον του Κυρίου; Η ποιός, γεννηθεῖς από γυναίκα και το βάρος του προπατορικοῦ ἀμαρτήματος ἔχων, εἶναι δυνατόν να καθάρισῆ τον εαυτόν του;
Ιωβ. 25,5 **εἰ σελήνη συντάσσει, καὶ οὐκ ἐπιφαύσκει, ἄστρα δὲ οὐ καθαρὰ ἐναντίον αὐτοῦ.**
Ιωβ. 25,5 Εάν ο Θεός ἀντιπαρθέσῃ τον εαυτόν του με την πανσέληνον, παύει αὐτῆ να φωτίζη. Τα δε ολόλαμπρα ἄστρα δεν εἶναι καθαρὰ και φωτεινὰ ἐνώπιον του.
Ιωβ. 25,6 **ἔα δὲ, ἄνθρωπος σαπρία καὶ υἱὸς ἀνθρώπου σκώληξ.**
Ιωβ. 25,6 Ποσο μάλλον ο ἀνθρώπος, ο οποίος εἶναι σαπίλα και αποσύνθεσις, και ο ἀπόγονος ἀνθρώπου, που εἶναι ἕνας σκώληξ;

ΙΩΒ 26

Ιωβ. 26,1 **Ἵπολαβῶν δὲ Ἰώβ λέγει·**
Ιωβ. 26,1 **Ἀπαντῶν κατόπιν ο Ἰώβ εἶπε·**
Ιωβ. 26,2 **τίνι πρόσκεισαι ἢ τίνι μέλλεις βοηθεῖν; πότερον, οὐχ ᾧ πολλὴ ἰσχὺς καὶ ᾧ βραχίων κραταιός ἐστι;**
Ιωβ. 26,2 “τίνος παίρνεις το μέρος; Η ποιόν θέλεις να βοηθήσῃς; Μηπως τον Θεόν, ο οποίος ἔχει ἀπεριόριστον την δύναμιν και του οποίου ο βραχίων εἶναι δυνατός και ἀκατανίκητος;
Ιωβ. 26,3 **τίνι συμβεβούλευσαι; οὐχ ᾧ πᾶσα σοφία; τίνι ἐπακολουθήσεις; οὐχ ᾧ μεγίστη δύναμις;**
Ιωβ. 26,3 Τίνος θέλεις συ να γίνης σύμβουλος; Μηπως εις αὐτόν, εν τῷ οποίῳ ὑπάρχει η ἅπασα σοφία; Με το μέρος τίνος συντάσσεσαι και ποιόν ακολουθεῖς, δια να τον βοηθήσῃς; Ουχὶ Εκείνον, ο οποίος ἔχει την μεγίστην δύναμιν;
Ιωβ. 26,4 **τίνι ἀνήγγειλας ῥήματα; πνοὴ δὲ τίνος ἐστὶν ἢ ἐξεληθοῦσα ἐκ σοῦ;**
Ιωβ. 26,4 Εἰς ποιόν ἀπηύθυνες τους λόγους αὐτοῦς; Αὐτῆ δε η πνοη, που ἐβγήκε από το στόμα σου και ἐγινε λόγος, εις ποιόν ἀνήκει;
Ιωβ. 26,5 **μη γίγαντες μαιωθήσονται ὑποκάτωθεν ὕδατος καὶ τῶν γειτόνων αὐτοῦ;**
Ιωβ. 26,5 Μηπως γιγάντια θηρία γεννῶνται με περιποίησιν από τας μαίας εις τα βάθη των ὠκεανῶν, και των γειτονικῶν προς αὐτὰ περιοχῶν του ἄδου;
Ιωβ. 26,6 **γυμνός ὁ ἄδης ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔστι περιβόλαιον τῆ ἀπωλεία.**
Ιωβ. 26,6 Γυμνός εἶναι ο ἄδης ἐνώπιόν του και εις την ἀβυσσον της ἀπωλείας δεν ὑπάρχει κάλυμμα. Παντα εἶναι ολοφάνερα στο θεῖον του βλέμμα.
Ιωβ. 26,7 **ἐκτείνων βορέαν ἐπ' οὐδὲν, κρεμάζων γῆν ἐπὶ οὐδενός·**
Ιωβ. 26,7 Αὐτός ἀπλώνει το βόρειον ημισφαίριον του ουρανοῦ με τα ἀμέτρητα πλήθη των ἀστέρων του και τα στηρίζει στο κενόν. Αὐτός κρεμά την γην αιωρουμένην στο κενόν, χωρίς να την στηρίξῃ εις τίποτε.
Ιωβ. 26,8 **δεσμεύων ὕδωρ ἐν νεφέλαις αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἐρράγη νέφος ὑποκάτω αὐτοῦ·**
Ιωβ. 26,8 Αὐτός συγκρατεῖ το νερο ἐπάνω εις τα νέφη του και κανένα υδροφόρον νέφος δεν σπάζει κάτω από τον ουρανον και δεν ἐκχύνει τα ὕδατα του, χωρίς την θέλησιν του.

- Ιωβ. 26,9 ὁ κρατῶν πρόσωπον θρόνου, ἐκπετάζων ἐπ' αὐτὸν νέφος αὐτοῦ.
- Ιωβ. 26,9 Ὁ Κυριος σκεπάζει και κρατεῖ ἀόρατον τον ἐνδοξον θρόνον του, ἀπλώνων ἐπάνω ἀπό αὐτόν τα νέφη του.
- Ιωβ. 26,10 πρόσταγμα ἐγύρωσεν ἐπὶ πρόσωπον ὕδατος μέχρι συντελείας φωτὸς μετὰ σκότους.
- Ιωβ. 26,10 Αὐτὸς δια του προστάγματός του ἔθεσεν ὄριον γύρω ἀπὸ την ἐπιφάνειάν του ὕδατος των θαλασσῶν, μέχρις ὅτου καταπαύση ἐναλλαγὴ φωτὸς και σκότους, μέχρι της συντελείας του κόσμου.
- Ιωβ. 26,11 στῦλοι οὐρανοῦ ἐπετάσθησαν καὶ ἐξέστησαν ἀπὸ τῆς ἐπιτιμήσεως αὐτοῦ.
- Ιωβ. 26,11 Τα υψηλά ὄρη, που φαίνονται σαν στῦλοι υποβαστάζοντες τον ουρανό, ἀπὸ την οργὴν και την ἐπιτίμησιν αὐτοῦ ἀνεπήδησαν και μετεκινήθησαν.
- Ιωβ. 26,12 ἰσχυὶ κατέπαυσε τὴν θάλασσαν, ἐπιστήμη δὲ ἔστρωσε τὸ κῆτος·
- Ιωβ. 26,12 Με την παντοδυναμίαν του κατέπαυσε την τρικυμίαν της θαλάσσης, κατεπράυνε δε και ἔστρωσε κάτω καταπτοημένον το κῆτος, που κατατρομάζει τους πάντας.
- Ιωβ. 26,13 κλειῖθρα δὲ οὐρανοῦ δεδοίκασιν αὐτόν, προστάγματι δὲ ἐθανάτωσε δράκοντα ἀποστάτην.
- Ιωβ. 26,13 Οἱ ασφαλισμένοι με ἀπαραβίαστα κλειῖθρα ουρανοὶ τον φοβούνται. Με ἓνα δε ἀπλοῦν πρόσταγμά του ἐθανάτωσε τον φοβερὸν και τρομοκρατοῦντα τους πάντας δράκοντα.
- Ιωβ. 26,14 ἰδοὺ ταῦτα μέρη ὁδοῦ αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ ἰκμάδα λόγου ἀκουσόμεθα ἐν αὐτῷ· σθένος δὲ βροντῆς αὐτοῦ τίς οἶδεν ὁπότε ποιήσει;
- Ιωβ. 26,14 Αὐτὰ δε ὅλα εἶναι ἓνα ἐλάχιστον μέρος των ενεργειῶν και των ἔργων του Θεοῦ· και κάτι το ἐλάχιστον ημεῖς οἱ ἀσθενεῖς ἀνθρωποὶ ηκούσαμεν ἀπὸ την φωνὴν του. Την παντοδύναμον ὁμως βροντὴν της θείας του φωνῆς, ποιὸς θα ἠμπορέση ποτέ να την ἀκούση, ὅταν την κάμη να ἀντηχήση;».

ΙΩΒ 27

- Ιωβ. 27,1 Ἔτι δὲ προσθεῖς Ἰώβ εἶπε τῷ προοιμίῳ·
- Ιωβ. 27,1 Ὁ Ἰώβ προσέθεσεν ἀκόμη εἰς τα προηγουμένως λεχθέντα και τα ἐξῆς·
- Ιωβ. 27,2 ζῆ ὁ Θεός, ὃς οὕτω με κέκρικε, καὶ ὁ Παντοκράτωρ ὁ πικράνας μου τὴν ψυχὴν.
- Ιωβ. 27,2 “Ὀρκίζομαι στον ζῶντα θεόν, ο ὁποῖος ἔκρινε καλὸν ἔτσι να με θλίψη και να με παιδαγωγῆση, στον Παντοκράτορα ο ὁποῖος τόσον πολὺ ἐπύκρυνε την ζωὴν μου,
- Ιωβ. 27,3 ἢ μὴν ἔτι τῆς πνοῆς μου ἐνοῦσης, πνεῦμα δὲ θεῖον τὸ περιόν μοι ἐν ῥίνι,
- Ιωβ. 27,3 ὅτι ἐφ' ὅσον ὑπάρχει μέσα μου ἀναπνοή, ἐφ' ὅσον το θεῖον αὐτὸ ἐμφύσημα, η ἀναπνοή μου, εἰσέρχεται και ἐξέρχεται ἀπὸ τους ῥῶθονάς μου,
- Ιωβ. 27,4 μὴ λαλήσιν τὰ χεῖλη μου ἄνομα, οὐδὲ ἡ ψυχὴ μου μελετήσῃ ἄδικα
- Ιωβ. 27,4 δεν πρόκειται τα χεῖλη μου να λαλήσουν παράνομα πράγματα, οὔτε η ψυχὴ μου να μελετήσῃ και ἀποδεχθῆ σκέψεις και ἀποφάσεις ἀδίκους.
- Ιωβ. 27,5 μὴ μοι εἶη δικαίους ὑμᾶς ἀποφῆναι, ἕως ἂν ἀποθάνω, οὐ γὰρ ἀπαλλάξω μου τὴν ἀκακίαν μου.
- Ιωβ. 27,5 Μὴ γένοιτο δε να παραδεχθῶ και να εἶπω, ὅτι σεις δικαίως με κατηγορεῖτε ὅτι τάχα ὑποφέρω ὡς ἐξ ἀμαρτιῶν μου. Αὐτὸ δεν θα το δεχθῶ, ἕως ὅτου ἀποθάνω. Μέχρι της τελευταίας μου ἀναπνοῆς θα κρατῶ και δεν θα ἀποβάλω την ἀκακίαν και ἀθωότητά μου.
- Ιωβ. 27,6 δικαιοσύνη δὲ προσέχων οὐ μὴν προῶμαι, οὐ γὰρ σύννοδα ἐμαυτῷ ἄτοπα πράξας.
- Ιωβ. 27,6 Δεν θα εγκαταλείψω οὔτε θα ἀπαρνηθῶ ποτέ την δικαιοσύνην μου, ἀλλὰ θα την κρατῶ στερεά κοντά μου. Και οὔτε θα παύσω να διακηρύττω την ἀθωότητά μου, διότι ἔχω την συνείδησιν ὅτι τίποτε το ἀτοπον δεν ἐπραξα.
- Ιωβ. 27,7 οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ εἶψαν οἱ ἐχθροὶ μου ὥσπερ ἡ καταστροφή τῶν ἀσεβῶν, καὶ οἱ ἐπ' ἐμὲ ἐπανιστάμενοι, ὥσπερ ἡ ἀπώλεια τῶν παρανόμων.
- Ιωβ. 27,7 Ὁχι δε μόνον τούτο ἀλλὰ και εὐχομαι, ὅπως οἱ ἀμαρτωλοὶ ἐχθροὶ μου, που με κατακρίνουν ἀδίκως, καταστραφούν. Και ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐξανίστανται ἐναντίον μου, να ἀπολεσθῶν, ὅπως οἱ παράνομοι.
- Ιωβ. 27,8 καὶ τίς γὰρ ἐστὶν ἐλπίς ἀσεβεῖ ὅτι ἐπέχει; πεποιθὼς ἐπὶ Κύριον ἄρα σωθήσεται;
- Ιωβ. 27,8 Διότι, ποῖα ἄλλη ἐλπίς ὑπάρχει στον ἀσεβῆ ἔκτος ἀπὸ τα πλοῦτη, τα ὁποῖα παρανόμως ἀπέκτησε και κατακρατεῖ; Ἐάν επικαλεσθῆ με κάποιαν πίστιν και ἐλπίδα τον Κυριον, τάχα θα σωθῆ;
- Ιωβ. 27,9 ἢ τὴν δέησιν αὐτοῦ εἰσακούσεται ὁ Θεός; ἢ ἐπελθούσης αὐτῷ ἀνάγκης
- Ιωβ. 27,9 Ἡ μήπως ο Θεὸς θα ἀκούση και θα κάμη δεκτὴν την δέησίν του; Ἡ ὅταν ἐπέλθῃ ἐναντίον του θλίψις και περιπέτεια,
- Ιωβ. 27,10 μὴ ἔχει τινὰ παρρησίαν ἐναντι αὐτοῦ; ἢ ὡς ἐπικαλεσαμένου αὐτοῦ εἰσακούσεται αὐτοῦ,
- Ιωβ. 27,10 μήπως θα ἔχῃ αὐτὸς παρρησίαν ἐνώπιον του Θεοῦ; Ἡ μήπως ο Θεὸς θα ἀκούση και θα κάμη δεκτὴν την προσευχὴν του, ὅταν τον επικαλεσθῆ;
- Ιωβ. 27,11 ἀλλὰ δὴ ἀναγγελῶ ὑμῖν τί ἐστὶν ἐν χειρὶ Κυρίου, ἃ ἐστὶ παρὰ Παντοκράτορι, οὐ ψεύσομαι.

- Ιωβ. 27,11 Αλλά θα αναγγείλω και θα καταστήσω γνωστόν εις σας, τι υπάρχει στο παντοδύναμον χέρι του Κυρίου· όσα είναι εις την πανσθενή εξουσίαν του Παντοκράτορας. Οχι ψεύδη, αλλά την καθαράν αλήθειαν θα είπω. Εγώ θα σας ομιλήσω την αλήθειαν του Θεού,
- Ιωβ. 27,12 ίδου πάντες οΐδατε ότι κενά κενοΐς έπιβάλλετε.
- Ιωβ. 27,12 διότι ιδού, σεις με όσα λέγετε, προσθέτετε αδειανά και κούφια λόγια επάνω εις τα κούφια.
- Ιωβ. 27,13 αύτη ή μερίς άνθρώπου άσεβοΐς παρά Κυρίου, κτήμα δέ δυναστών έλεύσεται παρά Παντοκράτορος έπί αυτούς.
- Ιωβ. 27,13 Ιδού ποΐον είναι το μερίδιον και το κατάνθημα του ασεβούς ανθρώπου εκ μέρους του Κυρίου. Αυτό είναι το απόκτημα, που από τον Παντοκράτορα θα έλθη στους εκβιαστές και τυράννους.
- Ιωβ. 27,14 έάν δέ πολλοί γένωνται οΐ υιοΐ αυτού, εις σφαγήν ξσονται· έάν δέ και άνδρωθώσι, προσαιτήσουσιν·
- Ιωβ. 27,14 Εάν γίνουν πολλά και πληθυνθούν τα τέκνα των ασεβών, θα είναι προορισμένα δια την σφαγήν. Εάν δε και γίνουν άνδρες, θα κατακτήσουν εις πτωχείαν, ώστε να πλαιτούν δια να ζήσουν.
- Ιωβ. 27,15 οΐ δέ περιόντες αυτού έν θανάτω τελευτήσουσι, χήρας δέ αύτών ουδεις έλεήσει.
- Ιωβ. 27,15 Οσοι δε διαφύγουν τον βίαιον θάνατον του ασεβούς πατρός των, θα αποθάνουν από σκληράν και οδυνηράν ασθένειαν. Τας χήρας των δε κανεις δεν θα τας ευσπλαγχνισθή.
- Ιωβ. 27,16 έάν συναγάγη ώσπερ γήν άργύριον, ίσα δέ πηλΰ έτοιμάση χρυσιον,
- Ιωβ. 27,16 Εάν κανεις από αυτούς συγκεντρώση πολύ αργύριον ωσάν το χώμα της γης και συσσωρεύση χρυσόν ωσάν την λάσπην,
- Ιωβ. 27,17 ταΰτα πάντα δίκαιοι περιποιήσονται, τὰ δέ χρήματα αυτού άληθινοΐ καθέξουσιν.
- Ιωβ. 27,17 όλα αυτά θα περιέλθουν εις την κυριότητα των δικαίων. Τα χρήματά του θα γίνουν κτήμα των ειλικρινών και εντίμων ανθρώπων.
- Ιωβ. 27,18 άπέβη δέ οΐ οΐκος αυτού ώσπερ σήτες και ώσπερ άράχνη.
- Ιωβ. 27,18 Θα κατακτήση δε το σπίτι του ασεβούς σαν τον σκόρον και σαν τον ιστόν της αράχνης.
- Ιωβ. 27,19 πλούσιος κοιμηθήσεται και ου προσθήσει, όφθαλμούς αυτού διήνοιξε, και ουκ έστι.
- Ιωβ. 27,19 Ο ασεβής θα πέση να κοιμηθή πλούσιος την εσπέραν, και το πρωΐ θα εξυπνήση πτωχός. Δεν θα επανΐδη τα πλούτη του. Καθώς θα ανοΐξη το πρωΐ τα μάτια του, θα τα αναζήτηση και δεν θα υπάρχουν πλέον.
- Ιωβ. 27,20 συνήνητησαν αύτΰ ώσπερ υΰδωρ αί όδύναι, νυκτι δέ ύφείλετο αύτόν γνόφος·
- Ιωβ. 27,20 Τον συνήνητησαν και τον περιέβαλαν θλίψεις και πόνοι σαν πλημμύρα ύδατος. Κατά το διάστημα δε της νυκτός έξαφνα τον κατέλαβε και τον αφήρηασε σύννεφον σκοτεινόν.
- Ιωβ. 27,21 άναλήψεται δέ αύτόν καύσων και άπελεύσεται, και λικμήσει αύτόν έκ τοΰ τόπου αυτού.
- Ιωβ. 27,21 Θα τον πάρη και θα τον σηκώση καυστικός άνεμος, θα φύγη από τον τόπον, θα τον σηκώση και θα τον λυχνΐση σαν άχυρον μακράν από την κατοικΐαν του.
- Ιωβ. 27,22 και έπιρρίψει έπί αύτόν και ου φείσεται, έκ χειρός αυτού φυγΐ φεύξεται.
- Ιωβ. 27,22 Ο Θεός θα ρΐψη επάνω στον ασεβή τιμωρίας και πόνους, δεν θα τον λυπηθή. Αυτός δε θα καταβάλη κάθε προσπάθειαν να διαφύγη από την τιμωρόν χείρα του Θεού, αλλά ματαΐως.
- Ιωβ. 27,23 κροτήσει έπί αυτούς χείρας αυτού και συριεί αύτόν έκ τοΰ τόπου αυτού.
- Ιωβ. 27,23 Θα επιδοκιμάση και θα χειροκρότηση ο Κυριος την τιμωριαν των ασεβών. Με συριγμούς χλευασμού θα εκδιώξη τον ασεβή από τον τόπον στον οποιον εζούσεν ασφαλΐς.

ΙΩΒ 28

- Ιωβ. 28,1 ΄Εστι γάρ άργυριΰ τόπος, όθεν γίνεται, τόπος δέ χρυσιού, όθεν διηθεΐται.
- Ιωβ. 28,1 Υπάρχει ο τόπος, από όπου εξαγεται ο άργυρος, όπως επίσης και ο τόπος, από όπου εξαγεται και καθαριζεται ο χρυσός.
- Ιωβ. 28,2 σΐδηρος μέν γάρ έκ γΐς γίνεται, χαλκός δέ ίσα λίθω λατομεΐται.
- Ιωβ. 28,2 Επίσης είναι γνωστόν ότι ο σΐδηρος εξαγεται από ωρισμένες περιοχάς της γης, ο δε χαλκός εξαγεται από τα λατομεία, όπως ο λίθος.
- Ιωβ. 28,3 τάξιν έθετο σκότει, και πᾶν πέρας αύτός εξακριβάζεται, λίθος σκοτία και σκια θανάτου.
- Ιωβ. 28,3 Με το φως της λυχνΐας έθεσεν ο ανθρωπος τάξιν στο σκοτάδι των μεταλλωρυχείων και κάθε μέρος το διερευνά και εξακριβώνει, που εις τα σκότη κρύπτεται ο πολύτιμος λίθος και που η θανατηφόρος σκια.
- Ιωβ. 28,4 διακοπή χειμάρρου από κονίας, οΐ δέ έπιλανθανόμενοι όδόν δικαίαν ήσθήνησαν, έκ βροτών έσαλεύθησαν.
- Ιωβ. 28,4 Εις τα μέρη της γης τα διανοιχθέντα από τα ύδατα των χειμάρρων και εις την άμμον ερευνοΐν οι χρυσοθήραι. Λησμονοΐν και αντιπαρέρχονται με αοιαφοριαν τους συνηθισμένους δρόμους των ανθρώπων. Εκεί εις τα βάθη των μεταλλείων ταλαιπωροΐνται και κατεξαντλοΐνται. Μετακινοΐνται και χωρίζονται από τους άλλους

ανθρώπους.

- Ιωβ. 28,5 γῆ, ἐξ αὐτῆς ἐξελεύσεται ἄρτος, ὑποκάτω αὐτῆς ἐστράφη ὡσεὶ πῦρ.
Ιωβ. 28,5 Ἡ γη, ἀπὸ τὴν καλλιεργουμένην ἐπιφάνειαν τῆς ὁποίας παίρνομεν τὸν ἄρτον, ἀνασκάπτεται ἀπὸ ἡμᾶς στὸ βάθος τῆς σαν νὰ καίεται ἀπὸ πυρ ἠφαιστείου.
- Ιωβ. 28,6 τόπος σαπφείρου οἱ λίθοι αὐτῆς, καὶ χῶμα χρυσιῶν αὐτῶ.
Ιωβ. 28,6 Τα λιθάρια τῆς εἶναι τόπος, ὅπου εὐρίσκονται οἱ πολῦτιμοι λίθοι τοῦ σαπφείρου καὶ τὸ χῶμα τῆς, ὅπου ὑπάρχει ὁ χρυσός.
- Ιωβ. 28,7 τρίβος, οὐκ ἔγνω αὐτὴν πετεινόν, καὶ οὐ παρέβλεψεν αὐτὴν ὀφθαλμὸς γυπός·
Ιωβ. 28,7 Τους δρόμους τοὺς υπογείους, ποὺ ὑπάρχουν εἰς τὰ μεταλλεῖα, δὲν τοὺς ἐγνώρισε κανένα πτηνόν καὶ τὸ οὐδερεκὲς μάτι τοῦ γυπὸς δὲν τοὺς εἶδε.
- Ιωβ. 28,8 καὶ οὐκ ἐπάτησαν αὐτὸν υἱοὶ ἀλαζόνων, οὐ παρῆλθεν ἐπ' αὐτῆς λέων.
Ιωβ. 28,8 Τολμηρὰ τέκνα ατιθᾶσων καὶ ἀγρίων θηρίων δὲν ἐπάτησαν τοὺς τόπους αὐτοῦ, οὔτε ὁ λέων ὁ βασιλεὺς τῶν ἡμπόρεσε νὰ περάσῃ ἀπὸ ἐκεῖ.
- Ιωβ. 28,9 ἐν ἀκροτόμῳ ἐξέτεινε χεῖρα αὐτοῦ, κατέστρεψε δὲ ἐκ ριζῶν ὄρη·
Ιωβ. 28,9 Ὁ ἄνθρωπος ὁμῶς ἀπλώνει τὰ χεῖρα τοῦ εἰς ἀποκρήμους βράχους καὶ τοὺς κόπτει, ἀνασκάπτει δὲ καὶ ἀνατρέπει ἐκ θεμελίων ὄρη.
- Ιωβ. 28,10 δῖνας δὲ ποταμῶν διέρρηξε, πᾶν δὲ ἔντιμον εἶδε μου ὁ ὀφθαλμὸς.
Ιωβ. 28,10 Διερύπησε βράχους, δια νὰ ἀφήσῃ διόδον εἰς συστροφᾶς ποταμῶν. Πολλὰ δὲ πολῦτιμα πράγματα ἀνευρεθέντα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους εἶδε τὸ μάτι μου.
- Ιωβ. 28,11 βάθη δὲ ποταμῶν ἀνεκάλυψεν, ἔδειξε δὲ αὐτοῦ δύναμιν εἰς φῶς.
Ιωβ. 28,11 Ἀπεκάλυψε καὶ ἠρεῦνησε τοὺς βαθεῖς πυθμένας τῶν ποταμῶν καὶ γενικὰ ἔφερον εἰς φῶς καὶ κατέστησεν αἰσθητὴν τὴν δύναμίν του.
- Ιωβ. 28,12 ἡ δὲ σοφία πόθεν εὐρέθη; ποῖος δὲ τόπος ἐστὶ τῆς ἐπιστήμης;
Ιωβ. 28,12 Ἡ πραγματικὴ ὁμῶς καὶ ἀληθινὴ σοφία ἀπὸ ποῖον μέρος τῆς γῆς εὐρέθη; Ποῖος δὲ εἶναι ὁ τόπος, ὅπου πηγάζει καὶ ἐδράζεται ἡ ἀληθινὴ ἐπιστήμη;
- Ιωβ. 28,13 οὐκ οἶδε βροτὸς ὁδὸν αὐτῆς, οὐδὲ μὴ εὐρέθη ἔν ἀνθρώποις.
Ιωβ. 28,13 Κανεὶς ἀπὸ τοὺς θνητοὺς δὲν γνωρίζει τὸν δρόμον, ποὺ ὁδηγεῖ εἰς αὐτὴν, οὔτε καὶ αὐτὴ εὐρέθη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ποὺ κατοικοῦν τὴν γῆν.
- Ιωβ. 28,14 ἄβυσσος εἶπεν· οὐκ ἔνεστιν ἐν ἐμοί· καὶ ἡ θάλασσα εἶπεν· οὐκ ἔνεστι μετ' ἐμοῦ.
Ιωβ. 28,14 Αἱ ἄβυσσοι τῶν ὠκεανῶν λέγουσιν· Δὲν εἶναι μέσα εἰς ἡμᾶς ἡ σοφία. Ἡ θάλασσα λέγει· Δὲν εἶναι μαζὴ μου ἡ σοφία.
- Ιωβ. 28,15 οὐ δώσει συγκλεισμὸν ἀντ' αὐτῆς, καὶ οὐ σταθήσεται ἀργύριον ἀντάλλαγμα αὐτῆς·
Ιωβ. 28,15 Τίποτε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δοθῇ εἰς ἀντιστάθμισμα αὐτῆς. Οὔτε εἶναι δυνατόν νὰ ζυγισθῇ καὶ δοθῇ χρυσός καὶ ἀργυρὸς εἰς ἀντάλλαγμα καὶ πληρωμὴν αὐτῆς.
- Ιωβ. 28,16 καὶ οὐ συμβασταχθήσεται χρυσιῶ Ὠφίρ, ἐν ὄνυχι τιμίῳ καὶ σαπφείρῳ·
Ιωβ. 28,16 Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συγκριθῇ πρὸς τὸ χρυσιῶν Ὠφίρ, πρὸς τοὺς πολυτίμους λίθους ὄνυχος καὶ σαπφείρου.
- Ιωβ. 28,17 οὐκ ἰσωθήσεται αὐτῆ χρυσιῶν καὶ ὕαλος καὶ τὸ ἄλλαγμα αὐτῆς σκευὴ χρυσαῖ·
Ιωβ. 28,17 Ἡ ἀληθινὴ σοφία δὲν ἐξισώνεται κατὰ τὴν ἀξίαν πρὸς τὸν χρυσόν, πρὸς τὸ διαμάντι. Καὶ τὰ πολῦτιμα ἐκ χρυσοῦ σκευὴ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δοθοῦν ὡς ἀντάλλαγμα δι' αὐτὴν.
- Ιωβ. 28,18 μετέωρα καὶ γαβίς οὐ μνησθήσεται, καὶ ἔλκυσσον σοφίαν ὑπὲρ τὰ ἐσώτατα·
Ιωβ. 28,18 Τα ἐκτιμώμενα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πολῦτιμα μέταλλα καὶ τὰ κρυστάλλα οὔτε καν καὶ ἡμποροῦν νὰ μνημονευθοῦν ἐνώπιον αὐτῆς. Τὴν σοφίαν ἐλκυσέ τὴν ἀπὸ τὰς πλέον βαθεῖας πηγᾶς.
- Ιωβ. 28,19 οὐκ ἰσωθήσεται αὐτῆ τοπάζιον Αἰθιοπίας, χρυσιῶ καθαρῶ οὐ συμβασταχθήσεται.
Ιωβ. 28,19 Πρὸς αὐτὴν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξισωθῇ οὔτε ὁ πολῦτιμος λίθος τῆς Αἰθιοπίας, τὸ τοπάζιον. Δὲν ἰσοσταθμίζεται αὐτὴ καὶ δὲν συγκρίνεται με τὸν καθαρὸν χρυσόν.
- Ιωβ. 28,20 ἡ δὲ σοφία πόθεν εὐρέθη; ποῖος δὲ τόπος ἐστὶ τῆς συνέσεως;
Ιωβ. 28,20 Ποὺ λοιπὸν εὐρίσκεται ἡ σοφία; Ποῖος δὲ εἶναι ὁ τόπος τῆς συνέσεως καὶ τῆς ἀληθοῦς γνώσεως;
- Ιωβ. 28,21 λέληθε πάντα ἄνθρωπον καὶ ἀπὸ πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ ἐκρύβη·
Ιωβ. 28,21 Αὐτὸ διαφεύγει τὴν γνώσιν παντὸς ἀνθρώπου. Ἐχει ἀποκρυβῆ καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ πετεινά, ποὺ διασχίζουν τοὺς οὐρανοὺς.
- Ιωβ. 28,22 ἡ ἀπώλεια καὶ ὁ θάνατος εἶπαν· ἀκηκόαμεν δὲ αὐτῆς τὸ κλέος.
Ιωβ. 28,22 Ἡ ἀπώλεια καὶ ὁ θάνατος, αὐτὸς οὗτος ὁ ἀδης, εἶπαν· Ἠκούσαμεν μόνον τὴν δόξαν τῆς σοφίας, ἀλλὰ δὲν γνωρίζομεν, ποὺ ὑπάρχει.
- Ιωβ. 28,23 ὁ Θεὸς εἶ συνέστησεν αὐτῆς τὴν ὁδόν, αὐτὸς δὲ οἶδε τὸν τόπον αὐτῆς·
Ιωβ. 28,23 Ὁ Θεὸς εἶναι ἡ πηγὴ πάσης σοφίας. Αὐτὸς κατεσκεύασε καλῶς τὸν δρόμον, δια τοῦ ὁποίου αὐτὴ ξεχύνεται πρὸς τὰ δημιουργήματά του. Αὐτὸς γνωρίζει τὸν τόπον καὶ τὴν πηγὴν τῆς.

- Ιωβ. 28,24
 Ιωβ. 28,24
 αὐτός γὰρ τὴν ὑπὲρ οὐρανὸν πασαν ἐφορᾷ εἰδὼς τὰ ἐν τῇ γῆ πάντα, ἃ ἐποίησεν,
 Διότι αὐτός ἐπιβλέπει καὶ κυβερνᾷ ολόκληρον τὴν οἰκουμένην τὴν ὑπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ γνωρίζει ἀρίστα καὶ
 κάλλιστα ὅλα ὅσα ὑπάρχουν εἰς τὴν γῆν, τὰ ὁποῖα αὐτός ἐδημιούργησεν.
- Ιωβ. 28,25
 Ιωβ. 28,25
 Ιωβ. 28,26
 Ιωβ. 28,26
 ἀνέμων σταθμὸν ὕδατος μέτρα·
 Αὐτός ζυγίζει τοὺς ἀνέμους καὶ μέτρα τὰ ὕδατα.
 ὅτι ἐποίησεν οὕτως, ἰδὼν ἠρίθμησε καὶ ὁδὸν ἐν τινάγματι φωνᾶς·
 Ὄταν ὁ Κύριος ἐδημιούργησεν ἔτσι αὐτὰ, τὰ εἶδε καὶ ἐρρῆθιμισε τὰ μέτρα τῆς πτώσεως τῶν βροχῶν, τῆς
 κατευθύνσεως τῶν ἀνέμων καὶ ἔθεσεν στὸν δρόμον, ποὺ πρέπει, τὰς ἐκτινασσομένας ἀστραπὰς με τὰς βροντὰς.
 τότε εἶδεν αὐτὴν καὶ ἐξηγήσατο αὐτὴν, ἐτοιμάσας ἐξιχνίασεν.
 Τότε ὁ Θεὸς εἶδε τὴν δημιουργίαν τοῦ καὶ προέβαλεν εἰς ἡμᾶς φανεράν τὴν σοφίαν τοῦ, ἐνὸς προτέρου ἢ τοῦ
 ἀποκεκρυμμένου.
- Ιωβ. 28,27
 Ιωβ. 28,27
 εἶπε δὲ ἀνθρώπων· ἰδοὺ ἡ θεοσέβειά ἐστὶ σοφία, τὸ δὲ ἀπέχεσθαι ἀπὸ κακῶν ἐστὶν ἐπιστήμη.
 Εἶπε δε ὁ Κύριος στὸν ἄνθρωπον· Ἰδοὺ πραγματικὴ σοφία εἶναι τὸ νὰ σέβεται ὁ ἄνθρωπος τὸν Θεόν. Καὶ ἐπιστήμη
 εἶναι τὸ νὰ ἀπέχη κανεὶς ἀπὸ τὰς κακὰς πράξεις”.

ΙΩΒ 29

- Ιωβ. 29,1
 Ιωβ. 29,1
 Ιωβ. 29,2
 Ιωβ. 29,2
 Ἔτι δὲ προσθεὶς Ἰώβ εἶπε τῷ προοιμίῳ·
 Εἶπεν ἀκόμη ὁ Ἰώβ, προσθέτων εἰς ὅσα προηγουμένως εἶχεν εἶπει·
 τίς ἂν με θείῃ κατὰ μῆνα ἔμπροσθεν ἡμερῶν, ὧν με ὁ Θεὸς ἐφύλαξεν;
 “ποιὸς ἡμπορεῖ νὰ με φέρῃ εἰς τὰς περασμένας εὐτυχημένας ἡμέρας κάποιου μηνός, κατὰ τὰς ὁποῖας ὁ Θεὸς με
 προεφύλαττεν ἀπὸ θλίβειν καὶ συμφορᾶς;
- Ιωβ. 29,3
 Ιωβ. 29,3
 Ιωβ. 29,4
 Ιωβ. 29,4
 ὡς ὅτε ἤγυγι ὁ λύχνος αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς μου, ὅτε τῷ φωτὶ αὐτοῦ ἐπορευόμην ἐν σκότει·
 Τότε ὁ λύχνος τοῦ Θεοῦ ἔλαμπεν ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν σου, ὁπότε με τὸ φῶς τοῦ ἐβάδιζα καὶ εἰς αὐτὰ τὰ σκότη·
 ὅτε ἤμην ἐπιβρίθων ὁδοῦς, ὅτε ὁ Θεὸς ἐπισκοπὴν ἐποιεῖτο τοῦ οἴκου μου·
 ὅταν ἔτρεχα στὸς δρόμους με νεανικὴν δύναντα καὶ σφρίγγος, ὁ δε Θεὸς με στοργὴν ἐπόπτει καὶ ἐπρονοοῦσε τὰ
 τοῦ οἴκου μου·
- Ιωβ. 29,5
 Ιωβ. 29,5
 Ιωβ. 29,6
 Ιωβ. 29,6
 ὅτε ἤμην ὑλώδης λίαν, κύκλω δὲ μου οἱ παῖδες·
 ὅταν ἤμην γεμάτος ἀπὸ υλικά ἀγαθὰ καὶ γύρω μου εὐτυχημένα ἦσαν τὰ παιδιά μου.
 ὅτε ἐχέοντο αἱ ὁδοὶ μου βουτύρω, τὰ δὲ ὄρη μου ἐχέοντο γάλακτι·
 Ὄταν τὸ βούτυρον ἐχύνετο καὶ ἔτρεχεν στὸς δρόμους, ποὺ ἐπερνοῦσα, τὰ δε βουνὰ ἐβρέχοντο καὶ ἐλούζοντο μέσα
 στὸ γάλα.
- Ιωβ. 29,7
 Ιωβ. 29,7
 ὅτε ἐξεπορευόμην ὄρθριος ἐν πόλει, ἐν δὲ πλατείαις ἐτίθετό μου ὁ δίφρος.
 Ὄταν λίαν πρωὶ ἠγειρόμην καὶ μετέβαινα εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τὰς πλατείας τῆς πόλεως, ἐστήνετο ἡ τιμητικὴ δι’
 ἐμὲ καθέδρα.
- Ιωβ. 29,8
 Ιωβ. 29,8
 ἰδόντες με νεανίσκοι ἐκρύβησαν, πρεσβῦται δὲ πάντες ἔστησαν·
 Ὄταν με ἐβλεπαν οἱ νέοι ἀπὸ μακρὰν καὶ δια λόγους συστολῆς ἐκρύπτοντο, οἱ δε πρεσβύτεροι κατὰ τὴν ἡλικίαν
 ὅλοι ἴσταντο ὄρθιοι, μέχρις ὅτου καθῆσω ἐγώ.
- Ιωβ. 29,9
 Ιωβ. 29,9
 ἄδρῳ δὲ ἐπαύσαντο λαλοῦντες, δάκτυλον ἐπιθέντες ἐπὶ στόματι.
 Οἱ ἐπίσημοι δε καὶ πρόκριτοι τῆς πόλεως, ὅταν ἐγὼ ἐφαινόμην, ἔπαυαν νὰ συνομιλοῦν, φέροντες τὸν δάκτυλόν
 τῶν στὸ στόμα τῶν καὶ ἐπιβάλλοντες σιγὴν στὸν εαυτὸν τῶν.
- Ιωβ. 29,10
 Ιωβ. 29,10
 οἱ δὲ ἀκούσαντες ἐμακάρισάν με, καὶ γλώσσα αὐτῶν τῷ λάρυγγι αὐτῶν ἐκολλήθη·
 Ὅσοι δε με ἤκουαν με ἐπεδοκίμαζαν, με ἐμακάριζαν δια τὰς σοφὰς συμβουλὰς καὶ γνώμας μου καὶ ἐκολλοῦσε ἡ
 γλώσσα τῶν στὸν λάρυγγα τῶν, ὥστε νὰ μὴ δύνανται, δια λόγους συστολῆς, νὰ ἀρθρώσουν λέξιν.
- Ιωβ. 29,11
 Ιωβ. 29,11
 ὅτι οὐκ ἤκουσε καὶ ἐμακάρισέ με, ὀφθαλμὸς δὲ ἰδὼν με ἐξέκλινε·
 Καθένας ποὺ με ἤκουε, με ἐμακάριζε, καὶ καθένας ποὺ με ἐβλεπε παρεμέριζε.
- Ιωβ. 29,12
 Ιωβ. 29,12
 διέσωσα γὰρ πτωχὸν ἐκ χειρὸς δυνάστου καὶ ὀρφανῶν, ὧν οὐκ ἦν βοηθός, ἐβοήθησα.
 Καὶ τοῦτο, διότι ἐγὼ ἐσωζα τὸν πτωχὸν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ καταδυναστεύοντος αὐτὸν καὶ ἐβοηθοῦσα κάθε ὀρφανόν,
 δια τὸ ὁποῖον κανεὶς ἄλλος δὲν υπῆρχε νὰ το βοηθήσῃ.
- Ιωβ. 29,13
 Ιωβ. 29,13
 εὐλογία ἀπολλυμένου ἐπ’ ἐμὲ ἔλθοι, στόμα δὲ χήρας με εὐλόγησε.
 Αἱ εὐχαὶ τοῦ κινδυνεύοντος καὶ τὸν ὁποῖον ἐγὼ περιέσωζα, ἤρχοντο πρὸς ἐμὲ. Τὸ δε στόμα τῆς χήρας ἠύχετο
 πολλὰς εὐχὰς δι’ ἐμὲ.
- Ιωβ. 29,14
 Ιωβ. 29,14
 δικαιοσύνην δὲ ἐνδεδύκειν, ἡμφιασάμην δὲ κρίμα ἴσα διπλοῖδι.
 Εἶχα ἐνδυθῆ τὴν δικαιοσύνην ὡσάν ἐνδυμα καὶ ὡσάν μανδύαν διπλοτυλισσόμενον στὸ σῶμα μου ἐφοροῦσα τὴν

- δικαίαν κρίσιν και απονομήν της δικαιοσύνης.
Ιωβ. 29,15 ὀφθαλμὸς ἤμην τυφλῶν, ποὺς δὲ χωλῶν.
Ιωβ. 29,15 Ἡμουνα ο οφθαλμὸς των τυφλῶν και το πόδι των χωλῶν.
Ιωβ. 29,16 ἐγὼ ἤμην πατὴρ ἀδυνάτων, δίκην δὲ ἦν οὐκ ἦδειν ἐξιχνίασα·
Ιωβ. 29,16 Ἐγὼ ἤμουν ο πατὴρ των αδυνάτων ανθρωπων, αγνώστους δε υποθέσεις ξένων ανθρωπων εξήταζα με πολὺ ενδιαφέρον, δια να αποδώσω δικαιοσύνην.
Ιωβ. 29,17 συνέτριψα δὲ μύλας ἀδίκων, ἐκ μέσου τῶν ὀδόντων αὐτῶν ἄρπαγμα ἐξήρπασα.
Ιωβ. 29,17 Συνέτριψα τας ισχυράς σιαγόνας των αδικων και από τα δόντια των ήρπασα, ὅσα εκείνοι είχαν αρπάσει αδικούντες τους άλλους.
Ιωβ. 29,18 εἶπα δὲ· ἡ ἡλικία μου γηράσει ὡσπερ στέλεχος φοίνικος, πολὺν χρόνον βιώσω·
Ιωβ. 29,18 Κατὰ τας ευτυχισμένας δε εκείνας ημέρας εἶπα· Η ηλικία μου θα προχωρήση εις γήρας ὡσάν τον κορμὸν της χουρμαδιάς, θα ζήσω ἐπὶ πολὺν χρόνον ἡρεμος και ειρηνικός.
Ιωβ. 29,19 ἡ ρίζα διήνοικται ἐπὶ ὕδατος, καὶ δρόσος ἀύλισθήσεται ἐν τῷ θερισμῷ μου·
Ιωβ. 29,19 Η ρίζα του δένδρου της ζωῆς μου εἶναι υγιῆς, καλοθρεμμένη και ισχυρά μέσα στο ὕδωρ, και δρόσος θα υπάρχη κατὰ τους θερμοὺς μήνας του θερισμοῦ των σιτηρῶν.
Ιωβ. 29,20 ἡ δόξα μου κενὴ μετ' ἐμοῦ, καὶ τὸ τόξον μου ἐν χειρὶ αὐτοῦ πορεύεται.
Ιωβ. 29,20 Η δόξα μου δεν θα μειώνεται, ἀλλὰ θα ανανεώνεται και θα αυξάνη πάντοτε. Και το τόξον μου δια της χειρὸς του προστατεῦόντός με Θεοῦ θα επιτυγχάνη πάντοτε τον στόχον του.
Ιωβ. 29,21 ἐμοῦ ἀκούσαντες προσέσχον, ἐσιώπησαν δὲ ἐπὶ τῇ ἐμῇ βουλή·
Ιωβ. 29,21 Οταν με ἤκουαν να ομιλῶ, ἐπρόσεχαν τους λόγους μου. Εσιωποῦσαν δὲ, ὅταν ἐξέφερα τας σκέψεις μου και την ἀπόφασίν μου.
Ιωβ. 29,22 ἐπὶ τῷ ἐμῷ ῥήματι οὐ προσέθεντο, περιχαρεῖς δὲ ἐγίνοντο ὁπόταν αὐτοῖς ἐλάλουν·
Ιωβ. 29,22 Εἰς ὅσα ἐγὼ ελεγα, δεν είχαν τίποτε να προσθέσουν εκείνοι. Εγέμιζαν δε ἀπὸ χαράν, ὅταν ὠμιλοῦσα προς αὐτοὺς προσωπικῶς.
Ιωβ. 29,23 ὡσπερ γῆ διψῶσα προσδεχομένη τὸν ὑετόν, οὕτως οὔτοι τὴν ἐμὴν λαλίαν.
Ιωβ. 29,23 Ὡσάν την γην, η οποῖα λόγω ξηρασίας διψᾷ και περιμένει την ζωογόνον βροχήν, ετσι και εκείνοι ἐπερίμεναν και ἤκουαν την ομιλίαν μου.
Ιωβ. 29,24 ἐὰν γελᾶσω πρὸς αὐτούς, οὐ μὴ πιστεύσωσι, καὶ φῶς τοῦ προσώπου μου οὐκ ἀπέπιπτεν·
Ιωβ. 29,24 Οταν εμειδιούσα προς αὐτοὺς και ἐγελοῦσα, δεν το ἐπίστευαν, διότι δεν εθεωροῦσαν τους εαυτοὺς των αξίους τέτοιας τιμῆς. Η αγαθότης δε και η ευμενεία του προσώπου μου δεν ἐπιπτε ποτέ στο κενόν, ἀλλὰ τας ἐδέχοντό με μεγάλην ευχαρίστησιν.
Ιωβ. 29,25 ἐξελεξάμην ὁδὸν αὐτῶν καὶ ἐκάθισα ἄρχων και κατεσκήνουν ὡσεὶ βασιλεὺς ἐν μονοζώνοις ὄν τρόπον παθινοῦς παρακαλῶν.
Ιωβ. 29,25 Ἐξέλεξα και εταῦπσα τον δρόμον της ζωῆς μου με την ζωὴν των, ἐκάθισα μεταξύ των ὡσάν ἀρχων. Κατεσκήνωσα και παρέμεινα ανάμεσα των βασιλεὺς περιστοιχιζόμενος και φρουρούμενος ἀπὸ τους ελαφρῶς ὠπλισμένους στρατιώτας του. Ἐκάθισα, ὅπως κάθετῃ κανεῖς και παρηγορεῖ τους πάσχοντας και θλιβομένους.

ΙΩΒ 30

Ιωβ. 30,1 Νυνὶ δὲ κατεγέλασάν μου ἐλάχιστοι, νῦν νουθετοῦσί με ἐν μέρει ὧν ἐξουδένουν τοὺς πατέρας αὐτῶν, οὐς οὐχ ἠγήσάμην ἀξίους κυνῶν τῶν ἐμῶν νομάδων.
Ιωβ. 30,1 Τωρα ὁμως με περιγελοῦν και οι νέοι ἀκόμη, ἀνθρωποὶ χωρὶς κοινωνικὴν αξίαν. Με νουθετοῦν ἐν τινὶ μέτρῳ εκείνοι, τους πατέρας των οποιῶν ἐγὼ καταφρονούσα και δεν τους εθεωροῦσα αξίους να συγκρίνω οὔτε με τους κύνας των ποιμνίων μου.
Ιωβ. 30,2 καὶ γε ἰσχύς χειρῶν αὐτῶν ἵνατί μοι; ἐπ' αὐτοὺς ἀπώλετο συντέλεια.
Ιωβ. 30,2 Και πράγματι, εις τι θα μου ἦτο χρήσιμος η δύναμις των χειρῶν των; Εἰς τίποτε. Διότι εἶχε χαθὴ και δεν υπήρχε πλέον εις αὐτοὺς η σύνεσις και η δύναμις εις ἐπιτέλεσιν και ολοκλήρωσιν καλοῦ ἔργου.
Ιωβ. 30,3 ἐν ἐνδείᾳ καὶ λιμῷ ἄγονος· οὐ φεύγοντες ἄνυδρον ἐχθὲς συνοχήν καὶ ταλαιπωρίαν,
Ιωβ. 30,3 Ξηροὶ και ἀγονοὶ κατήνησαν, λόγω της πτωχείας και της πείνης των. Αὐτοὶ ἐφυγαν προς χώραν προ πολλοῦ καιροῦ ἀνυδρον και ξηράν και συνήνησαν εις αὐτὴν στενοχωρίαν και ταλαιπωρίαν·
Ιωβ. 30,4 οὐ περικυκλοῦντες ἄλιμα ἐπὶ ἠχοῦντι, οἴτινες ἄλιμα ἦν αὐτῶν τὰ σῖτα, ἄτιμοι δὲ καὶ πεφαιλισμένοι, ἐνδεεῖς παντὸς ἀγαθοῦ, οἱ καὶ ρίζας ξύλων ἐμασσῶντο ὑπὸ λιμοῦ μεγάλου.
Ιωβ. 30,4 οι περιπλανώμενοι εις αλμυροὺς παραλίους τόπους, ὅπου βοῖζουν τα κύματα της θαλάσσης και οι οποῖοι ὡς μόνη των τροφὴν είχαν τα αλμυρὰ ἐκεῖ χόρτα. Ασημοὶ δε και ἐξευτελισμένοι και εις αγρίαν κατάστασιν, στερούμενοι

- κάθε αγαθόν, και οι οποίοι ένεκα της μεγάλης πείνης των εμασσούσαν και αυτάς ακόμη τας ρίζας των δένδρων·
επανέστησάν μοι κλέπται,
αυτοί επανεστάτησαν εναντίον μου, δια να με κλέπτουν.
- Ιωβ. 30,5
Ιωβ. 30,5
Ιωβ. 30,6
Ιωβ. 30,6
Ιωβ. 30,7
Ιωβ. 30,7
Αυτοί των οποίων τα σπίτια ήσαν τρώγλαι εις τα σπήλαια των βράχων.
ἀνά μέσον εὐήχων βοήσονται· οἱ ὑπὸ φρύγανα ἄγρια διητῶντο,
Ανάμεσα στους αντηχούντας βράχους εφώναζαν ο ένας τον άλλον. Κατω από ξηρούς αγρίους θάμνους χώνονται και κατοικούν.
- Ιωβ. 30,8
Ιωβ. 30,8
ἀφρόνων υἱοὶ καὶ ἀτίμων, ὄνομα καὶ κλέος ἐσβεσμένον ἀπὸ γῆς.
Εἶναι παιδιά ανθρώπων, που δεν έχουν φρόνησιν και δεν απολαμβάνουν τιμὴν· με σβησμένον εντελῶς το ὄνομα και την δόξαν των ἀπὸ την γην.
- Ιωβ. 30,9
Ιωβ. 30,9
νυνὶ δὲ κιθάρα ἐγὼ εἰμι αὐτῶν, καὶ ἐμὲ θρύλλημα ἔχουσιν·
Τώρα ὁμως ἐγὼ ἐγίνα κιθάρα, με την ὁποίαν παίζουν και διασκεδάζουν. Με ἔχουν ὡς διασκεδαστικὸν μολόγημα εις τας συζητήσεις των.
- Ιωβ. 30,10
Ιωβ. 30,10
ἐβδελύξαντο δὲ με ἀποστάντες μακρὰν ἀπὸ δὲ τοῦ προσώπου μου οὐκ ἐφείσαντο πτύελον.
Με εσχάθησαν και απεμακρύνθησαν ἀπὸ ἐμένα. Δεν ἐδίστασαν δε να με πτύσουν κατὰ πρόσωπον με το σάλιο των εις ἐκφρασιν της καταφρονήσεως των.
- Ιωβ. 30,11
Ιωβ. 30,11
ἀνοίξας γὰρ φαρέτραν αὐτοῦ ἐκάκωσέ με, καὶ χαλινὸν τοῦ προσώπου μου ἐξαπέστειλαν.
Ὅλα δε αυτὰ, διότι ο Θεὸς ἠνοιξε την φαρέτραν του, που περιείχε ταλαιπωρίας και πόνους δι' ἐμὲ, και με εβασάνισε. Αυτοὶ δε οι ἄνθρωποι ἀπέβαλαν κάθε χαλινὸν και ἐγιναν θρασεὶς εναντίον μου.
- Ιωβ. 30,12
Ιωβ. 30,12
ἐπὶ δεξιῶν βλαστοῦ ἐξανέστησαν, πόδα αὐτῶν ἐξέτειναν καὶ ὠδοποίησαν ἐπ' ἐμὲ τρίβους ἀπωλείας αὐτῶν.
Ἰστανται αυτοὶ οι ευτελεὶς πλαγίως ἀπὸ ἐμὲ εις τα δεξιὰ, ἀπλώνουν τα πόδια των, δια να σκοντάψω, και με ὠθοῦν προς δρόμους ολέθρου και καταστροφῆς.
- Ιωβ. 30,13
Ιωβ. 30,13
ἐξετρίβησαν τρίβοι μου, ἐξέδυσαν γὰρ μου τὴν στολήν· βέλεσιν αὐτοῦ κατηκόντισέ με,
Κατεστράφησαν οι δρόμοι μου, ἀπὸ τους ὁποίους θα ἠμπορούσα να διαφύγω τον ὄλεθρον. Διότι αυτοὶ με ἀεγύμνωσαν ἀπὸ τα ἀρχοντικά μου ἐνδύματα και ἀπὸ την δύναμίν μου. Ὁ δε Θεὸς με ἠκόντισε και με ἐπληγωσε με τα βέλη του.
- Ιωβ. 30,14
Ιωβ. 30,14
κέχρηται δὲ μοι ὡς βούλεται, ἐν ὀδύναϊς πέφυρμαι.
Με ἐχρησιμοποίησεν, ὅπως αὐτὸς ἠθέλησεν, ὡστε να εἶμαι ζυμωμένος με τας ὀδύνας και τας ταλαιπωρίας.
- Ιωβ. 30,15
Ιωβ. 30,15
ἐπιστρέφονται μοι αἱ ὀδύνη, ὥχρητό μου ἡ ἐλπίς ὡσπερ πνεῦμα καὶ ὡσπερ νέφος ἡ σωτηρία μου.
Οι πόννοι μου διαρκῶς επανέρχονται και εφορμῶν εναντίον μου. Ἐχει χαθῆ κάθε ἐλπίς σωτηρίας, ὡσάν τον ἄνεμον ο ὁποῖος ἐρχεται και φεύγει. Ἡ σωτηρία μου ἐχάθη ὡσάν το παροδικὸν νέφος.
- Ιωβ. 30,16
Ιωβ. 30,16
καὶ νῦν ἐπ' ἐμὲ ἐκχυθήσεται ἡ ψυχὴ μου, ἔχουσι δὲ με ἡμέραι ὀδυνῶν·
Και τώρα ἐχει πλέον ατονήσει ἡ ψυχὴ μου, ὡστε ὑπάρχει φόβος να χυθῆ προς τα ἐξω και να σβῆση. Ἡμέραι δε δυστυχίας και ὀδύνης με ἔχουν στενῶς περικυκλώσει.
- Ιωβ. 30,17
Ιωβ. 30,17
νυκτὶ δὲ μοι τὰ ὀσθᾶ συγκέχυται, τὰ δὲ νεῦρά μου διαλέλυται.
Κατὰ την νύκτα τα κόκκαλά μου, ἐξ αἰτίας των πόνων, φαίνονται ὅτι ἔχουν ἐξαρθρωθῆ και ἀνακατεῦνται τα νευρά μου ἀπὸ την πολλὴν ἐξάντλησιν, σαν να ἔχουν διαλυθῆ.
- Ιωβ. 30,18
Ιωβ. 30,18
ἐν πολλῇ ἰσχυί ἐπελάβετό μου τῆς στολῆς, ὡσπερ τὸ περιστόμιον τοῦ χιτῶνός μου περιέσχε με.
Ἐνεκα της δριμύτητος και της ἐκτάσεως της ασθενείας μου, το ἐνδυμά μου με ἔχει ἰσχυρῶς περισφίξει. Κολλὰ ἐπάνω στο πληγωμένο σῶμα μου και με σφίγγει, ὅπως το περιλαίμιον του χιτῶνος μου.
- Ιωβ. 30,19
Ιωβ. 30,19
ἤγησαι δὲ με ἴσα πηλῶ, ἐν γῆ καὶ σποδῶ μου ἡ μερίς·
Ὡ Κυριε, με την ασθένειαν αὐτὴν με ἐφερες εις τέτοιαν θέσιν, ὡστε να φαίνωμαι σαν λάσπη. Το χῶμα και ἡ στάχτη εἶναι ο τόπος μου.
- Ιωβ. 30,20
Ιωβ. 30,20
κέκραγα δὲ πρὸς σε καὶ οὐκ ἀκούεις μου, ἔστησαν δὲ καὶ κατενόησάν με·
Εφώναξα και φωνάζω, Κυριε, προς σέ. Δεν με ἠκουσες και οὔτε με ἀκούεις. Οι ἐχθροὶ μου ἐστάθησαν και κατενόησαν την καταφρόνησίν σου προς ἐμὲ.
- Ιωβ. 30,21
Ιωβ. 30,21
ἐπέβης δὲ μοι ἀνελεημόνως, χεῖρὶ κραταιᾷ με ἐμαστίγωσας·
Ἐπέπεσες ἐπάνω μου ἀσπλάγχως, και με χεῖρα δυνατὴν με ἐμαστίγωσας.
- Ιωβ. 30,22
Ιωβ. 30,22
ἔταξας δὲ με ἐν ὀδύναϊς, καὶ ἀπέρριψάς με ἀπὸ σωτηρίας.
Με κατέταξες και με ἀφησες να ζῶ ἐν μέσῳ ἀδιηγήτων βασάνων. Με ἐπεταξες μακρὰ ἀπὸ την σωτηρίαν.
- Ιωβ. 30,23
Ιωβ. 30,23
οἶδα γὰρ ὅτι θάνατός με ἐκτρίψει, οἰκία γὰρ παντὶ θνητῷ γῆ.
Γνωρίζω, βέβαια, ὅτι ο θάνατος θα με κατασυντρίψη και θα με ἀφανίση. Διότι ὀριστικὴ κατοικία δια κάθε ἄνθρωπον εἶναι ἡ γη με τους τάφους της.
- Ιωβ. 30,24
Ιωβ. 30,24
εἰ γὰρ ὄφελον δυνάϊμην ἐμαυτὸν χερῶσασθαι, ἢ δεηθεὶς γε ἐτέρου, καὶ ποιήσει μοι τοῦτο.

- Ιωβ. 30,24 Μηπως, τάχα, έτσι που κατήντησα, πρέπει με τα ίδια μου τα χέρια να θέσω τέρμα εις την ζωήν μου, η να παρακαλέσω κάποιον άλλον να με θανατώση;
- Ιωβ. 30,25 **ἐγὼ δὲ ἐπὶ παντὶ ἀδυνάτω ἔκλαυσα, ἐστέναξα ἰδὼν ἄνδρα ἐν ἀνάγκαις.**
- Ιωβ. 30,25 Εγὼ δέ, ο οποίος ασπλάγχχνως σήμερα ἔχω εγκαταλειφθῆ ἀπὸ ὅλους, ὅταν ἐβλεπα βασανιζόμενον ἀδύνατον ἄνθρωπον, ἔκλαια και ἐστέναζα δια την δυστυχίαν του.
- Ιωβ. 30,26 **ἐγὼ δὲ ἐπέχων ἀγαθοῖς, ἰδοὺ συνήντησάν μοι μᾶλλον ἡμέραι κακῶν.**
- Ιωβ. 30,26 Ἐνῶ λοιπὸν ἐγὼ, ὡς εκ της αγαθότητάς μου και της συμπαραστάσεως προς τους ἄλλους, ἐπερίμενα ὡς ἀμοιβήν μου ἀγαθὰ, ἀπροσδοκῆτως εἶδα να ἔρχονται ἐναντίον μου ἡμέραι συμφορῶν.
- Ιωβ. 30,27 **ἡ κοιλία μου ἐξέξεσε καὶ οὐ σιωπήσεται, προέφθασάν με ἡμέραι πτωχείας.**
- Ιωβ. 30,27 Ἡ κοιλία μου βράζει και δεν θα σταματήση τον βρασμόν και την φλεγμονήν της. Με κατέλαβαν ἡμέραι στερήσεως και δυστυχίας.
- Ιωβ. 30,28 **στένων πεπόρευμαι ἄνευ φιμοῦ, ἔστηκα δὲ ἐν ἐκκλησίᾳ κερραγῶς.**
- Ιωβ. 30,28 Στενάζω, περιπατῶ, πηγαίνω ἔδω και ἐκεῖ χωρὶς φίμωτρον στο στόμα μου, δια να ἐμποδίσῃ τους στεναγμούς μου. Πηγαίνω εις τας συνάξτου λαοῦ, φωνάζω δυνατὰ και ζητῶ βοήθειαν.
- Ιωβ. 30,29 **ἀδελφὸς γέγονα σειρήνων, ἐταῖρος δὲ στρουθῶν.**
- Ιωβ. 30,29 Ἐγὼ ἀδελφὸς νυκτοβίων ὠρυομένων ζῶων. Συντροφος στρουθοκαμήλων, που ἐκβάλλουν ἀγρίας κραυγὰς.
- Ιωβ. 30,30 **τὸ δὲ δέρμα μου ἐσκότῳται μεγάλως, τὰ δὲ ὀστέ μου ἀπὸ καύματος.**
- Ιωβ. 30,30 Το δέρμα μου ἔχει μαυρίσει ἀπὸ τας πληγὰς και τα αἵματα. Τα δε κόκκαλά μου ἐκάησαν ἀπὸ τον πυρετόν της ἀσθενείας μου.
- Ιωβ. 30,31 **ἀπέβη δὲ εἰς πένθος μου ἡ κιθάρα, ὃ δὲ ψαλμὸς μου εἰς κλαυθμὸν ἐμοί.**
- Ιωβ. 30,31 Ἡ κιθάρα ἐγίνε δι' ἐμέ ὄργανον, που παίζονται πένθημα μοιρολόγια. Το τραγοῦδι μου θρήνος και κλαυθμὸς μου.

ΙΩΒ 31

- Ιωβ. 31,1 **Διαθήκην ἐθέμην τοῖς ὀφθαλμοῖς μου καὶ οὐ συνήσω ἐπὶ παρθένον.**
- Ιωβ. 31,1 Συμβόλαιον ἐκάμα και νόμον ἐθεσα εις τα μάτια μου, ὥστε ποτέ να μη παρατηρῶ με πονηράν ἐπιθυμίαν τας παρθέτους.
- Ιωβ. 31,2 **καὶ τί ἐμέρισεν ὁ Θεὸς ἄνωθεν καὶ κληρονομία ἱκανοῦ ἐξ ὑψίστων;**
- Ιωβ. 31,2 Τι ἐξεχώρισεν ὡς μερίδιον ὁ Θεὸς ἀπὸ τον ουρανόν και ποία η κληροδοσία προς τους ἀμαρτωλούς εκ μέρους του δυνατοῦ Κυρίου, που κατοικεῖ ἐν υψίστοις;
- Ιωβ. 31,3 **οὐχὶ ἀπώλεια τῷ ἀδίκῳ καὶ ἀπαλλοτρίωσις τοῖς ποιοῦσιν ἀνομίαν;**
- Ιωβ. 31,3 Καταστροφή και ὄλεθρος δεν ἐπιφυλάσσεται στους ἀμαρτωλούς αὐτούς και ἀποξένωσις ἀπὸ τον Θεόν στους διαπράττοντας παρανόμους πράξεις;
- Ιωβ. 31,4 **οὐχὶ αὐτὸς ὄψεται ὁδὸν μου καὶ πάντα τὰ διαβήματά μου ἐξαριθμῆσεται;**
- Ιωβ. 31,4 Αὐτὸς ὁμως ὁ δίκαιος μισθαποδότης, ὁ Κύριος, δεν θα ἴδῃ τους δρόμους της ζωῆς μου, την καλήν συμπεριφορὰν μου, και δεν θα λογαριάσῃ τα διαβήματά μου;
- Ιωβ. 31,5 **εἰ δὲ ἤμην πεπορευμένος μετὰ γελοιαστῶν, εἰ δὲ καὶ ἐσπούδασεν ὁ πούς μου εἰς δόλον·**
- Ιωβ. 31,5 Ἐάν ἐγὼ ἐπορεύθην και συνεταυτίσθην με ἀσώτους και με ἀγύρτας, εἴ τα βήματά μου ἐπάτησαν ποτέ εις δολίους δρόμους
- Ιωβ. 31,6 **ἔσταμαι γὰρ ἐν ζυγῷ δικαίῳ, οἶδε δὲ ὁ Κύριος τὴν ἀκακίαν μου.**
- Ιωβ. 31,6 -ὁ ζυγὸς μου ἦτο πάντοτε δίκαιος και γνωρίζει ὁ Κύριος την ἀθωότητά μου.
- Ιωβ. 31,7 **εἰ ἐξέκλινεν ὁ πούς μου ἐκ τῆς ὁδοῦ, εἰ δὲ καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ἐπηκολούθησεν ἡ καρδία μου, εἰ δὲ καὶ ταῖς χερσὶ μου ἠψάμην δῶρων,**
- Ιωβ. 31,7 Ἐάν οἱ πόδες μου παρεξέκλιναν ἀπὸ την θείαν ὁδόν, εἴ η καρδία μου ἠκολούθησε και ἐπραξε σύμφωνα με ὅσα πονηρὰ δύναται να ἴδῃ ὁ ὀφθαλμὸς μου, εἴ και με τα χέρια μου ἀπλῶς και μόνον ἐθίξα δῶρα, δια να δεῖξω προσωποληψίαν κατὰ την ἀπονομήν της δικαιοσύνης,
- Ιωβ. 31,8 **σπεύροιμι ἄρα καὶ ἄλλοι φάγοισαν, ἄρριζος δὲ γενοίμην ἐπὶ γῆς.**
- Ιωβ. 31,8 εἴθε ἐγὼ μεν να σπεύρω πάντοτε, ἄλλοι δε να τρώγουν ὅσα ἐγὼ ἔχω σπεύρει. Εἴθε να μη ριζώσω ποτέ εις την γην.
- Ιωβ. 31,9 **εἰ ἐξηκολούθησεν ἡ καρδία μου γυναικὶ ἄνδρὸς ἑτέρου, εἰ καὶ ἐγκάθετος ἐγενόμην ἐπὶ θύραις αὐτῆς,**
- Ιωβ. 31,9 Ἐάν ἐδελεάσθῃ και εἰλκύσθῃ η καρδία μου ἀπὸ την γυναῖκα ξένου ἀνδρὸς, εἴ εις κατὰλληλον θέσιν τοποθετημένος παρεμόνευσα εις τας θύρας της ζητῶν να εὕρω ευκαιρίαν να εἰσέλθω στο σπίτι της,
- Ιωβ. 31,10 **ἀρέσαι ἄρα καὶ ἡ γυνὴ μου ἑτέρῳ, τὰ δὲ νήπιά μου ταπεινωθεῖν·**
- Ιωβ. 31,10 τότε ἀς ἀρέσῃ και ἀς ἐλκυσθῇ η γυναῖκα μου εις ἄλλον ἄνδρα, ὥστε να πάθω και ἐγὼ τα ἴδια και τα μικρὰ μου τα παιδιὰ να ἐξευτελισθῶν με την διαγωγὴν αὐτῆν της μητρὸς των.

- Ιωβ. 31,11 **Θυμός γάρ ὀργῆς ἀκατάσχετος τὸ μῖναι ἀνδρὸς γυναῖκα·**
Ιωβ. 31,11 Τα λέγω αὐτά, διότι ἀσυγκράτητος ἐπέρχεται ἀπὸ τον Θεόν η ὀργή, ὅταν κανεῖς μολύνῃ την γυναῖκα ξένου ἀνδρὸς.
- Ιωβ. 31,12 **πῦρ γάρ ἐστι καιόμενον ἐπὶ πάντων τῶν μερῶν, οὗ δ' ἂν ἐπέλθῃ ἐκ ριζῶν ἀπώλεσεν.**
Ιωβ. 31,12 Το αμαρτημα τοῦτο εἶναι ἀσβεστη φωτιά, που κατακαίει ἐπάνω εἰς ὅλα τα μέρη· που δε θα ἐπιτέση, ἐξολοθρεῖ ἐκ θεμελίων.
- Ιωβ. 31,13 **εἰ δὲ καὶ ἐφάυλισα κρίμα θεράποντός μου ἢ θεραπαίνης, κρινομένων αὐτῶν πρὸς με,**
Ιωβ. 31,13 Ἐάν δε κατεφρόνησα και κατεπάτησα το δίκαιον των υπηρετῶν η υπηρετριῶν μου, ὅταν εἶχον διαφορὰς μαζί μου,
- Ιωβ. 31,14 **τί γάρ ποιήσω, ἐὰν ἔτασίν μου ποιῆται ὁ Κύριος; ἐὰν δὲ καὶ ἐπισκοπήν, τίνα ἀπόκρισιν ποιήσομαι;**
Ιωβ. 31,14 τότε τι θα κάμω ἐγώ, ὅταν ο Κυριος με δικάσῃ; Ὄταν με ἐπισκεφθῆ, δια να με κρίνῃ, ποῖαν ἀπόκρισιν και ἀπολογίαν ἔχω να δώσω;
- Ιωβ. 31,15 **πότερον οὐχ ὡς καὶ ἐγὼ ἐγενόμην ἐν γαστρὶ, καὶ ἐκεῖνοι γεγόνασι; γεγόναμεν δὲ ἐν τῇ αὐτῇ κοιλίᾳ.**
Ιωβ. 31,15 Τι λοιπόν; Δεν ἔλαβα και ἐγὼ ὑπαρξιν εἰς την κοιλίαν της μητρός μου, ὅπως και ἐκεῖνοι; Ἐχομεν λάβει ὑπαρξιν εἰς την αὐτὴν κοιλίαν και ἐγεννήθημεν κατὰ τον ἴδιον τρόπον.
- Ιωβ. 31,16 **ἀδύνατοι δὲ χρεῖαν, ἦν ποτε εἶχον, οὐκ ἀπέτυχον, χήρας δὲ τὸν ὀφθαλμὸν οὐκ ἐξέτηξα.**
Ιωβ. 31,16 Ἀδύνατοι δε και πτωχοὶ ἄνθρωποι, ὅταν ευρέθησαν εἰς κάποιαν ἀνάγκην, δεν εστερήθησαν ἀπὸ την βοήθειάν μου. Τους οφθαλμοὺς της χήρας δεν τους ἀφήκα να μαραθοῦν και να λυώσουν, ὅταν ἰκετευτικοὶ ἀπηυθύνοντο πρὸς ἐμέ.
- Ιωβ. 31,17 **εἰ δὲ καὶ τὸν ψωμὸν μου ἔφαγον μόνος καὶ οὐχὶ ὄρφανῶ μετέδωκα·**
Ιωβ. 31,17 Ἐάν ἐφαγα το ψωμὶ μόνος μου και δεν ἔδωκα ἀπὸ αὐτὸ στο ὄρφανόν, ας με τιμωρήσῃ ο Θεός.
- Ιωβ. 31,18 **ὄτι ἐκ νεότητός μου ἐξέτρεφον ὡς πατήρ, καὶ ἐκ γαστρὸς μητρός μου ὠδήγησα·**
Ιωβ. 31,18 Διότι ἀπὸ την νεαράν μου ἀκόμη ἠλικίαν ἔτρεφα τον πεινῶντα και το ὄρφανόν, ὡσάν πατήρ. Και ἐκ γενετῆς ἔχων την αγαθὴν διάθεσιν ὠδηγοῦσα αὐτοῦς.
- Ιωβ. 31,19 **εἰ δὲ καὶ ὑπερεῖδον γυμνὸν ἀπολλύμενον καὶ οὐκ ἠμφίασα αὐτόν,**
Ιωβ. 31,19 Ἐάν δε και ἐγύρισα ἀλλοῦ τα μάτια μου, δια να μη ἴδω κάποιον γυμνόν, ο ὁποῖος λόγω της γυμνότητός του εἰκινδύνευε να ἀποθάνῃ, και δεν τον ἐνεδυσά,
- Ιωβ. 31,20 **ἀδύνατοι δὲ εἰ μὴ εὐλόγησάν με, ἀπὸ δὲ κουρᾶς ἀμνῶν μου ἐθερμάνθησαν οἱ ὦμοι αὐτῶν·**
Ιωβ. 31,20 ἀδύνατοι δε και πτωχοὶ ἐάν δεν με ἠυλόγησαν, διότι δεν τους ἐβοήθησα, και δεν ἐθερμάνθησαν οἱ ὦμοι των ἀπὸ τα ἐνδύματα που υφάνθησαν ἀπὸ την κουράν των προβάτων μου,
- Ιωβ. 31,21 **εἰ ἐπήρα ὄρφανῶ χεῖρα, πεποιθῶς ὄτι πολλή μοι βοήθεια περιέστιν,**
Ιωβ. 31,21 ἐάν ἐσηκώσα ἀπειλητικὴν και ἀρπακτικὴν την χεῖρα μου ἐναντίον του ὄρφανού, διότι εἶχα την πεποιθήσιν ὅτι πολλή προσωποληπτικὴ βοήθεια ἐκ μέρους των κριτῶν θα μου παρείχετο, ἐάν ἐδικαζόμεν, ἐάν εἰς ὅλα αὐτὰ εἶμαι ἐνοχος,
- Ιωβ. 31,22 **ἀποσταίῃ ἄρα ὁ ὦμός μου ἀπὸ τῆς κλειδός, ὁ δὲ βραχιῶν μου ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος συντριβεῖν.**
Ιωβ. 31,22 εἶθε να ἐξαρθρωθῆ ο ὦμος μου ἀπὸ τα κόκκαλα της κλειδός, να συντριβῆ δε ἀπὸ τον ἀγκῶνα ο βροχίων μου.
- Ιωβ. 31,23 **φόβος γάρ Κυρίου συνέσχε με, ἀπὸ τοῦ λήμματος αὐτοῦ οὐχ ὑπόισω.**
Ιωβ. 31,23 Δεν διέπραξα τοιαύτας παρανομίας, διότι ο φόβος του Κυρίου με συγκρατοῦσε πάντοτε και διότι δεν ἠμποροῦσα να υποφέρω την καταδικαστικὴν ἀπόφασιν του Θεοῦ.
- Ιωβ. 31,24 **εἰ ἔταξα χρυσίον εἰς χοῦν μου, εἰ δὲ καὶ λίθω πολυτελεῖ ἐπεποιθήσα,**
Ιωβ. 31,24 Ποτὲ δεν ἐκρυσά εἰς ἀποθησαυρισμόν και ἀσφάλειαν ἐντός της γῆς το χρυσίον, ποτὲ δεν ἐστήριξα την ἐλπίδα μου στους πολυτίμους λίθους.
- Ιωβ. 31,25 **εἰ δὲ καὶ εὐφράνθην πολλοῦ πλοῦτου μοι γενομένου, εἰ δὲ καὶ ἐπ' ἀναριθμήτοις ἐθέμην χεῖρά μου·**
Ιωβ. 31,25 Ποτὲ δεν ἐδοκίμασα υλοφρονα χαράν και ἀγαλλίασιν δια τον πλούτον, τον ὁποῖον ἀπέκτησα, ποτὲ δεν ἀπλώσα το χεῖρι μου εἰς ἀπόκτησιν ἀναριθμητοῦ πλοῦτου.
- Ιωβ. 31,26 **ἢ οὐχ ὀρῶ μὲν ἥλιον τὸν ἐπιφάσκοντα ἐκλείποντα, σελήνην δὲ φθίνουσαν; οὐ γὰρ ἐπ' αὐτοῖς ἐστίν.**
Ιωβ. 31,26 Ἡ δεν βλέπω και ἐγὼ τον ἥλιον να ἀνατέλλῃ λαμπρῶς και να δύῃ με τόσην μεγαλοπρέπειαν, την δε σελήνην ὅλονέν να φθίνῃ, μέχρις ὅτου παρουσιασθῆ νέα; Οὔτε και εἰς αὐτὰ τα οὐράνια σώματα δεν ἀξίζει να στηρίζεται κανεῖς.
- Ιωβ. 31,27 **καὶ εἰ ἠπατήθη λάθρα ἡ καρδία μου, εἰ δὲ χεῖρά μου ἐπιθείς ἐπὶ στόματί μου ἐφίλησα,**
Ιωβ. 31,27 Δεν ἐπλανήθη, ἐστὼ και χωρὶς να το θέλω, ποτὲ η καρδία μου, ὡστε ἀφού φέρω το χεῖρι μου στο στόμα μου και το φιλῆσω να ἀποστειλῶ ἔτσι πρὸς αὐτὰ λατρευτικόν φίλημα ὡς πρὸς θεοῦς.
- Ιωβ. 31,28 **καὶ τοῦτό μοι ἄρα ἀνομία ἢ μεγίστη λογισθεῖν, ὅτι ἐψευσάμην ἐναντίον Κυρίου τοῦ Ὑψίστου.**
Ιωβ. 31,28 Ἐάν κάτι τέτοιο ποε ἐπραξα, ας μου καταλογισθῆ ἐνώπιον του Κυρίου ὡς η πλέον μεγάλη παράβασις του θείου νόμου· διότι ἐψεύσθη ἐνώπιον Κυρίου του Ὑψίστου και ἠρνήθη ἐντὸν λατρεύσας εἰδῶλα.
- Ιωβ. 31,29 **εἰ δὲ καὶ ἐπιχαρῆς ἐγενόμην πτώματι ἐχθρῶν μου καὶ εἶπεν ἡ καρδία μου· εὐγε,**

- Ιωβ. 31,29 Ακόμη δε εάν εδοκίμασα χαιρεκακίαν δια την πτώσιν και συντριβήν των εχθρών μου και είπεν η καρδια μου, “εύγε, εύγε, καλά να πάθη”,
- Ιωβ. 31,30 άκούσαι ἄρα τὸ οὔρι μου τὴν κατάραν μου, θρυλληθείην δὲ ἄρα ὑπὸ λαοῦ μου κακούμενος,
- Ιωβ. 31,30 ας ακούση το αυτί μου την ίδια κατάρα, που έκαμα δια τον εχθρόν μου, και ας με εύρουν τόσα κακά, ώστε η δυστυχία μου να γίνη θρύλος και μολόγημα μεταξύ του λαού μου.
- Ιωβ. 31,31 εἰ δὲ καὶ πολλάκις εἶπον αἱ θεράπαιναί μου· τίς ἂν δώῃ ἡμῖν τῶν σαρκῶν αὐτοῦ πλησθῆναι; λίαν μου χρηστοῦ ὄντος·
- Ιωβ. 31,31 Μηπως, τάχα, αι υπηρετριάί μου είπαν και επανέλαβαν, ποιός τάχα θα μας δώση να χορτάσωμεν από το πλούσιον τραπέζι, που παραθέτει αυτός δια τον εαυτόν του; Δεν το είπαν, διότι εγώ ἤμουνα πολύ καλός και ευεργετικός απέναντί των.
- Ιωβ. 31,32 ἔξω δὲ οὐκ ἠύλιζετο ξένος, ἡ δὲ θύρα μου παντὶ ἐλθόντι ἀνέωκτο.
- Ιωβ. 31,32 Ποτέ δεν αφήκα ξένον να κοιμηθῆ ἔξω στο ὑπαιθρον. Η θύρα του σπιτιού μου ἦτο ανοικτή εις κάθε ερχόμενον.
- Ιωβ. 31,33 εἰ δὲ καὶ ἀμαρτῶν ἀκουσίως ἔκρυσα τὴν ἀμαρτίαν μου,
- Ιωβ. 31,33 Εάν δε και μου έτυχε να αμαρτήσω, χωρίς να το θέλω, και έκρυσα την αμαρτίαν μου, ας με τιμωρήση ο Θεός.
- Ιωβ. 31,34 οὐ γὰρ διετράπην πολυοχλίαν πλήθους τοῦ μὴ ἐξαγορευῆσαι ἐνώπιον αὐτῶν· εἰ δὲ καὶ εἶσα ἀδύνατον ἐξελεθῆναι θύραν μου κόλπῳ κενῷ,
- Ιωβ. 31,34 Ποτέ όμως δεν υπεστάλην και δεν εντράπηκα τον πολύν λαόν, ώστε να μη ομολογήσω ενώπιον αυτών το πταίσμα μου. Ποτέ δεν αφήκα κανένα πτωχόν να βγη από το σπίτι μου με αδειανά τα χέρια.
- Ιωβ. 31,35 τίς δώῃ ἀκούοντά μου; χεῖρα δὲ Κυρίου εἰ μὴ ἐδεδοίκειν, συγγραφὴν δὲ, ἣν εἶχον κατὰ τινος,
- Ιωβ. 31,35 Ποιός θα μου δώση, τάχα, άνθρωπον να ακούση αυτά, που λέγω; Θα παρεκάλουν τον Θεόν να με ακούση, εάν δεν εφοβούμην την παντοδύναμον δεξιάν του. Εάν είχα εις τα χέρια μου γραμμάτιον οφειλῆς κάποιου προς εμέ,
- Ιωβ. 31,36 ἐπ’ ὧμοις ἂν περιθέμενος στέφανον ἀνεγίνωσκον,
- Ιωβ. 31,36 το περιέφερα στον ώμόν μου, το έβαζα ως στέφανον στο κεφάλι μου και το ανεγίνωσκον,
- Ιωβ. 31,37 καὶ εἰ μὴ ῥήξας αὐτὴν ἀπέδωκα, οὐθὲν λαβὼν παρὰ χρεωφειλέτου·
- Ιωβ. 31,37 κατόπιν δε το έσχιζα και το έδιδα εις αυτόν, χωρίς να πάρω τίποτε, από όσα μου ώφειλε.
- Ιωβ. 31,38 εἰ ἐπ’ ἐμοὶ ποτε ἡ γῆ ἐστέναξεν, εἰ δὲ καὶ οἱ αὐλάκες αὐτῆς ἔκλαυσαν ὀμοθυμαδόν,
- Ιωβ. 31,38 Εάν η γη και οι καλλιεργούντες αυτήν εστέναξαν εξ αιτίας εμου και των αδικιών μου, εάν τα αυλάκια με τα οποία εποτίζετο και εκείνοι που τα ἤνοιγαν εκλαυσαν από συμφώνου, διότι, τάχα, τους αδικούσα,
- Ιωβ. 31,39 εἰ δὲ καὶ τὴν ἰσχὺν αὐτῆς ἔφαγον μόνος ἄνευ τιμῆς, εἰ δὲ καὶ ψυχὴν κυρίου τῆς γῆς ἐκβαλὼν ἐλύπησα,
- Ιωβ. 31,39 εάν εκράτησα δια τον εαυτόν μου και έφαγα μόνος μου τα διάφορα εισοδήματα της γης, και μάλιστα χωρίς να καταβάλλω τα ημερομίσθια στους εργάτας, εάν δε και ελύπησα οποιονδήποτε κάτοχον της γης εκδιώξας αυτόν από αυτήν, δια να την καταλάβω εγώ,
- Ιωβ. 31,40 ἀντὶ πυροῦ ἄρα ἐξέλθοι μοι κνίδη, ἀντὶ δὲ κριθῆς βάτος. καὶ ἐπαύσατο Ἰώβ ῥήμασιν.
- Ιωβ. 31,40 εἶθε ἀντὶ του σίτου, που έσπειρα, να φυτρώσουν τσουκνίδες, ἀντὶ του κριθαριού να φυτρώσουν βάτοι”. Αυτά είπεν ο Ιώβ και έπαυσε να ομιλῆ.

IQB 32

- Ιωβ. 32,1 Ἠσύχασαν δὲ καὶ οἱ τρεῖς φίλοι αὐτοῦ ἔτι ἀντειπεῖν Ἰώβ, ἦν γὰρ Ἰώβ δίκαιος ἐναντίον αὐτῶν.
- Ιωβ. 32,1 Ησύχασαν, εσιώπησαν οι τρεις φίλοι του Ιώβ και δεν αντεπαν εις αυτόν, διότι ο Ιώβ επέμενε να παρουσιάζεται ενώπιον αυτών ότι ἦτο δίκαιος.
- Ιωβ. 32,2 ὠργίσθη δὲ Ἐλιούς ὁ τοῦ Βαραχιήλ ὁ Βουζίτης ἐκ τῆς συγγενείας Ῥὰμ τῆς Αὐσίτιδος χώρας· ὠργίσθη δὲ τῷ Ἰώβ σφόδρα, διότι ἀπέφηνεν ἑαυτὸν δίκαιον ἐναντίον Κυρίου.
- Ιωβ. 32,2 Εν τούτοις ο Ελιούς, ο υιός του Βαραχιήλ ο Βουζίτης, από την συγγένειαν του Ραμ της Αυσίτιδος χώρας, ωργίσθη. Ωργίσθη πολύ εναντίον του Ιώβ, διότι παρουσίασεν αυτός τον εαυτόν του δίκαιον ενώπιον του Κυρίου.
- Ιωβ. 32,3 καὶ κατὰ τῶν τριῶν δὲ φίλων ὠργίσθη σφόδρα, διότι οὐκ ἠδυνήθησαν ἀποκριθῆναι ἀντίθετα Ἰώβ και ἔθεντο αὐτὸν εἶναι ἀσεβῆ.
- Ιωβ. 32,3 και κατά τών τριών δὲ φίλων ωργίσθη σφόδρα, διότι οὐκ ἠδυνήθησαν αποκριθῆναι αντίθετα Ιώβ και έθεντο αυτόν εἶναι άσεβῆ.
- Ιωβ. 32,3 Ὄργισθη ἐπίσης πολύ και ἐναντίον των τριῶν φίλων του Ἰώβ, διότι δεν ἠμπόρεσαν αυτοί να δώσουν καταλλήλους ἀντιθέτους ἀπαντήσεις στους ἰσχυρισμούς του Ἰώβ και τον εθεώρησαν πάντες ως ἀσεβῆ.
- Ιωβ. 32,4 Ἐλιούς δὲ ὑπέμεινε δοῦναι ἀπόκρισιν Ἰώβ, ὅτι πρεσβύτεροι αὐτοῦ εἰσιν ἡμέραις.
- Ιωβ. 32,4 Ο Ελιούς, προκειμένου να δώση απάντησιν στον Ιώβ, επερίμενε να σιωπήσουν οι άλλοι τρεις, διότι αυτοί ἦσαν μεγαλύτεροί του κατά την ηλικίαν.
- Ιωβ. 32,5 καὶ εἶδεν ὅτι οὐκ ἔστιν ἀπόκρισις ἐν στόματι τῶν τριῶν ἀνδρῶν, καὶ ἐθυμώθη ὀργῆ αὐτοῦ.
- Ιωβ. 32,5 Όταν είδεν ότι οι τρεις αυτοί άνδρες δεν είχαν πλέον απάντησιν να δώσουν προς τον Ιώβ, ωργίσθη πολύ εναντίον

αυτών.

- Ιωβ. 32,6 ὑπολαβὼν δὲ Ἐλιούς ὁ τοῦ Βαραχιήλ ὁ Βουζίτης εἶπε· νεώτερος μὲν εἰμι τῷ χρόνῳ, ὑμεῖς δὲ ἐστε πρεσβύτεροι· διὸ ἡσύχασα φοβηθεὶς τοῦ ὑμῖν ἀναγγεῖλαι τὴν ἑμαυτοῦ ἐπιστήμην.
- Ιωβ. 32,6 Ἐλαβε λοιπὸν τὸν λόγον ὁ Ἐλιούς, ὁ υἱὸς τοῦ Βαραχιήλ ὁ Βουζίτης καὶ εἶπεν· “ἐγὼ εἶμαι νεώτερος ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν, σεις δὲ εἴσθε μεγαλύτεροί μου. Δι’ αὐτὸ καὶ δια λόγους σεβασμοῦ εἰσώπησα καὶ δὲν ἐφανέρωσα εἰς σὰς τὴν γνώμην μου ἐπὶ τῶν ζητημάτων αὐτῶν.
- Ιωβ. 32,7 εἶπα δὲ ὅτι οὐχ ὁ χρόνος ἐστὶν ὁ λαλῶν, ἐν πολλοῖς δὲ ἔτεσι οἶδασι σοφίαν,
- Ιωβ. 32,7 Ἐσκέφθην ὅτι σεις, ὡς μεγαλύτεροί μου, ἔπρεπε νὰ ἔχετε τὸν λόγον. Εἶπα ὁμῶς ὅτι δὲν εἶναι ὁ χρόνος οὔτε καὶ ἡ μεγάλη ἡλικία, ποὺ κάνουν τὸν ἄνθρωπον νὰ ομιλῇ ὀρθῶς. Οὔτε με τὰ πολλὰ χρόνια οἱ ἄνθρωποι γνωρίζουν τὴν ἀληθινὴν σοφίαν.
- Ιωβ. 32,8 ἀλλὰ πνεῦμά ἐστὶν ἐν βροτοῖς, πνοὴ δὲ Παντοκράτορός ἐστὶν ἢ διδάσκουσα·
- Ιωβ. 32,8 Ἀλλὰ ἐκεῖνο, ποὺ κάμνει τὸν ἄνθρωπον σοφόν, εἶναι τὸ πνεῦμα ποὺ ὑπάρχει στους ἀνθρώπους, ἡ λογικὴ ικανότης, ἡ ἐμπνευσις ἐκ μέρους τοῦ Παντοκράτορος. Αὐτὴ εἶναι, ποὺ διδάσκει καὶ φωτίζει τὸν ἄνθρωπον.
- Ιωβ. 32,9 οὐχ οἱ πολυχρόνιοι εἰσι σοφοί, οὐδ’ οἱ γέροντες οἶδασι κρίμα.
- Ιωβ. 32,9 Δὲν εἶναι σοφοὶ ὅσοι ἔχουν ζῆσει πολλὰ χρόνια, οὔτε οἱ γέροντες γνωρίζουν καὶ κρίνουν ὀρθῶς, εἰάν δὲν ἔχουν τὴν ἐμπνευσιν τοῦ Θεοῦ.
- Ιωβ. 32,10 διὸ εἶπα· ἀκούσατέ μου, καὶ ἀναγγελῶ ὑμῖν ἃ οἶδα.
- Ιωβ. 32,10 Δι’ αὐτὸ καὶ σὰς λέγω· ἀκούσατέ με, καὶ θὰ σὰς εἶπω αὐτὰ, τὰ ὁποῖα γνωρίζω.
- Ιωβ. 32,11 ἐνωτίζεσθέ μου τὰ ῥήματα· ἐρῶ γὰρ ὑμῶν ἀκουόντων, ἄχρις οὔ ἑτάσητε λόγους,
- Ιωβ. 32,11 Ἀκούσατε τὰ λόγια μου, διότι θὰ ομιλήσω πρὸς σὰς, ἐφ’ ὅσον θὰ ἔχετε τὴν διάθεσιν νὰ με ἀκούσετε καὶ μέχρις ὅτου ἐρευνήσετε καὶ ἐλέγξετε τοὺς λόγους μου.
- Ιωβ. 32,12 καὶ μέχρι ὑμῶν συνήσω. καὶ ἰδοὺ οὐκ ἦν τῷ Ἰώβ ἐλέγχων ἀνταποκρινόμενος ῥήματα αὐτοῦ ἐξ ὑμῶν,
- Ιωβ. 32,12 Ἐγὼ μέχρι τέλους, ὁπότε σεις ἐπαύσατε νὰ ομιλήτε, παρηκολούθησα καὶ κατενόησα ὅσα εἶπατε. Καὶ φρονῶ, ὅτι κανεὶς ἀπὸ σὰς δὲν ἠλεγξε τὸν Ἰώβ ἀπαντῶν ὀρθῶς καὶ ἀληθινὰ εἰς τὰ λόγια του.
- Ιωβ. 32,13 ἵνα μὴ εἶπητε· εὐρόμεν σοφίαν Κυρίῳ προσθέμενοι·
- Ιωβ. 32,13 Τοῦτο δὲ κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ, διὰ νὰ μὴ εἰπέτε ὅτι ἡμεῖς εὐρήκαμεν σοφίαν καὶ με πολλὴν σοφίαν ἀπηντήσαμεν στὸν Ἰωβ τεθέντες με τὸ μέρος τοῦ Κυρίου.
- Ιωβ. 32,14 ἀνθρώπῳ δὲ ἐπετρέψατε λαλήσαι τοιαῦτα ῥήματα.
- Ιωβ. 32,14 Ἐτσι ὁμῶς ἐδώσατε ευκαιρίαν καὶ ἀφορμὴν εἰς ἄνθρωπον, στὸν Ἰώβ, νὰ εἰπῇ τέτοια λόγια, τὰ ὁποῖα ἐξεστόμισεν”.
- Ιωβ. 32,15 ἐπτοήθησαν, οὐκ ἀπεκρίθησαν ἔτι, ἐπαλαίωσαν ἐξ αὐτῶν λόγους.
- Ιωβ. 32,15 Οἱ τρεῖς φίλοι κατεπλάγησαν, ἀπεγοητεύθησαν καὶ δὲν ἀπήντησαν πλέον. Ἐλείψαν οἱ λόγοι ἀπὸ τὸ στόμα των.
- Ιωβ. 32,16 ὑπέμεινα, οὐ γὰρ ἐλάλησαν· ὅτι ἔστησαν, οὐκ ἀπεκρίθησαν.
- Ιωβ. 32,16 “Ἐπερίμενα σιωπῶν νὰ ομιλήσουν καὶ πάλιν. Δὲν ἐβγάλα ἀπὸ τὸ στόμα μου κανένα λόγον. Τώρα ὁμῶς θὰ ομιλήσω, διότι αὐτοὶ ἐπαυσαν πλέον νὰ ἀπαντοῦν στὸν Ἰώβ”.
- Ιωβ. 32,17 ὑπολαβὼν δὲ Ἐλιούς λέγει· πάλιν λαλήσω·
- Ιωβ. 32,17 Ἐπειτα ἀπὸ μικρὰν διακοπὴν, ὠμίλησε καὶ πάλιν ὁ Ἐλιούς εἰπὼν· “πάλιν θὰ ομιλήσω,
- Ιωβ. 32,18 πλήρης γὰρ εἰμι ῥημάτων, ὀλέκει γὰρ με τὸ πνεῦμα τῆς γαστρὸς·
- Ιωβ. 32,18 διότι εἶμαι γεμάτος ἀπὸ σκέψεις καὶ ἀπόψεις. Με πιέζει μέσα μου τὸ πνεῦμα, διὰ νὰ ομιλήσω.
- Ιωβ. 32,19 ἢ δὲ γαστήρ μου ὥσπερ ἀσκὸς γλεύκους ζέων δεδεμένος ἢ ὥσπερ φυσητὴρ χαλκῆως ἐρρήγῳς.
- Ιωβ. 32,19 Τὸ ἐσωτερικόν μου, ὁ νους καὶ ἡ καρδιά μου, ἀπὸ τὸ πλῆθος αὐτῶν τῶν σκέψεων, ὁμοιάζει με δεμένον ἀσκόν, μέσα στὸν ὁποῖον βράζει ὁ μούστος, ὥστε κινδυνεύει νὰ διαρραγῇ. Ἡ ὁμοιάζει πρὸς φυσερὸ χαλκωματὰ, ποὺ ἀπὸ τὴν πίεσιν τοῦ πολλοῦ ἀέρος ἔχει διαρραγῇ.
- Ιωβ. 32,20 λαλήσω, ἵνα ἀναπαύσωμαι ἀνοίξας τὰ χεῖλη·
- Ιωβ. 32,20 Θὰ ομιλήσω, διὰ νὰ δώσω ἐπιτέλους καὶ κάποιαν ἀνάπαυσιν στὸν εαυτόν μου. Θὰ ἀνοίξω τὸ στόμα μου.
- Ιωβ. 32,21 ἄνθρωπον γὰρ οὐ μὴ αἰσχυρθῶ, ἀλλὰ μὴν οὐδὲ βροτὸν οὐ μὴ ἐντραπῶ·
- Ιωβ. 32,21 Θὰ ομιλήσω ἐλεύθερα χωρὶς νὰ ἐντραπῶ ἄνθρωπον, οὔτε δὲ καὶ ἀπέναντι οἰποιοῦδήποτε θνητοῦ θὰ ὑποσταλῶ ἀπὸ του νὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν.
- Ιωβ. 32,22 οὐ γὰρ ἐπίσταμαι θαυμάσαι πρόσωπα· εἰ δὲ μὴ, καὶ ἐμὲ σῆτες ἔδονται.
- Ιωβ. 32,22 Διότι δὲν ἠξεύρω καὶ δὲν ἐσυνήθισα νὰ καταπλήσσωμαι ἐνώπιον προσώπων καὶ νὰ κολακεύω ἀνθρώπους. Εἰάν δὲ τυχόν καὶ δεῖξω τέτοιαν προσωποληψίαν, εἶθε νὰ με καταφάγουν τὰ σκουλήκια.

ΙΩΒ 33

Ιωβ. 33,1 Οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ ἄκουσον, Ἰώβ, τὰ ῥήματά μου καὶ λαλιὰν ἐνωτίζου μου·

- Ιωβ. 33,1 Ακουσε, λοιπόν, και συ Ιώβ τα λόγια μου. Δώσε προσοχήν εις αυτά, τα οποία θα είπω.
- Ιωβ. 33,2 Ιδού γάρ ἤνοιξα τὸ στόμα μου, καὶ ἐλάλησεν ἡ γλῶσσά μου.
- Ιωβ. 33,2 Ἰδού, ἤνοιξα τὸ στόμα μου καὶ ἡ γλῶσσα πλέον θα ἀρχίσῃ νὰ ομιλή.
- Ιωβ. 33,3 καθαρὰ μου ἢ καρδία ῥήμασι, σύνεσις δὲ χειλέων μου καθαρὰ νοήσει.
- Ιωβ. 33,3 Ἀπὸ καθαρὰν καὶ ἀπροκατάληπτον καρδίαν θὰ ἐξέλθουν τὰ λόγια μου. Τὰ δε συνετὰ λόγια, που θὰ βγουν ἀπὸ τὰ χεῖλη μου, θὰ εἶναι καθαρὰ καὶ ξάστερα, ὥστε εὐκόλα νὰ τὰ κατανοήσῃ κανεὶς.
- Ιωβ. 33,4 πνεῦμα θεῖον τὸ ποιήσάν με, πνοή δὲ Παντοκράτορος ἢ διδάσκουσά με.
- Ιωβ. 33,4 Το Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ με ἐδημιούργησε, ἡ πνοή δε καὶ ἡ ἐμπνευσις Κυρίου τοῦ Παντοκράτορα εἶναι αὐτή, που που με διδάσκει.
- Ιωβ. 33,5 ἐὰν δύνῃ, δὸς μοι ἀπόκρισιν πρὸς ταῦτα· ὑπόμεινον, στήθι κατ' ἐμὲ καὶ ἐγὼ κατὰ σέ.
- Ιωβ. 33,5 Ἐὰν βέβαια ἠμπορήσῃ, δὸς μοι ἐλεύθερα ἀπάντησιν εἰς αὐτά. Μονὸν δεῖξε υπομονὴν καθ' ὃν χρόνον θὰ ομιλῶ. Στάσου σταθερὰ ἀπέναντί μου, ὅπως καὶ ἐγὼ θὰ σταθῶ ἀπέναντί σου.
- Ιωβ. 33,6 ἐκ πηλοῦ διήρτισαι σὺ ὡς καὶ ἐγὼ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ διηρτίσμεθα.
- Ιωβ. 33,6 Εἴμεθα καὶ οἱ δυοῖς ἴσοι. Ἀπὸ πηλὸν ἔχεις πλασθῆ σὺ, ὅπως καὶ ἐγὼ. Ἀπὸ τὴν ἴδια λάσπη ἔχομεν πλασθῆ καὶ ἀπαρτισθῆ καὶ οἱ δυοῖς μας.
- Ιωβ. 33,7 οὐχ ὁ φόβος μου σε στροβήσει, οὐδὲ ἡ χεὶρ μου βαρεῖα ἔσται ἐπὶ σοί.
- Ιωβ. 33,7 Δεν θέλω νὰ σε ταράξῃ ὁ φόβος μου, οὔτε καὶ τὸ χεῖρι μου νὰ πέσῃ βαρὺ ἐπάνω σου.
- Ιωβ. 33,8 πλὴν εἴπας ἐν ὧσί μου, φωνὴν ῥημάτων σου ἀκήκοα,
- Ιωβ. 33,8 Πρέπει ὁμως νὰ ομιλήσω, διότι με τὰ ἴδια μου τὰ αὐτιά ἀκούσα ὅσα εἶπες. Τους λόγους τῆς ἰδικῆς σου φωνῆς ἤκουσα,
- Ιωβ. 33,9 διότι λέγεις· καθαρὸς εἰμι οὐχ ἁμαρτῶν, ἄμεμπτός εἰμι, οὐ γὰρ ἠνόμησα.
- Ιωβ. 33,9 διότι διεκήρυξες· Ἐγὼ εἰμαι καθαρὸς, δεν ἔχω ἁμαρτήσῃ, εἰμαι ἄμεμπτος, δεν παρέβην τὸν νόμον τοῦ Κυρίου.
- Ιωβ. 33,10 μέμψιν δὲ κατ' ἐμοῦ εὔρεν, ἤγηται δὲ με ὡσπερ ὑπεναντίον·
- Ιωβ. 33,10 Ὁ Κυριος ὁμως εὔρεν ἐναντίον μου μομφὴν καὶ κατηγορίαν. Με ἐθεώρησεν ὡς ἐχθρόν του.
- Ιωβ. 33,11 ἔθετο δὲ ἐν ξύλῳ τὸν πόδα μου, ἐφύλαξε δὲ μου πάσας τὰς ὁδοὺς·
- Ιωβ. 33,11 Ἐκλείσεν στο βασιανιστικὸν ξύλον τὰ πόδια μου, ὥστε νὰ μὴ μπορῶ νὰ κινήθῶ. Ἐφρούρησε ὅλους τοὺς δρόμους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους, τυχόν, θὰ διηρχόμην.
- Ιωβ. 33,12 πῶς γὰρ λέγεις· δικαίος εἰμι, καὶ οὐκ ἐπακήκοέ μου; αἰώνιος γὰρ ἐστὶν ὁ ἐπάνω βροτῶν.
- Ιωβ. 33,12 Πως λέγεις· εἰμαι δίκαιος καὶ ὁμως ὁ Κυριος δεν με ἔχει εἰσακούσει; Αἰώνιος εἶναι ὁ Κυριος, ἀνώτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς θνητοὺς τῆς γῆς. Με ἀπεριόριστα δικαιώματα ἐπάνω ὅλων.
- Ιωβ. 33,13 λέγεις δὲ· διατί τῆς δίκης μου οὐκ ἐπακήκοέ μου πᾶν ῥῆμα;
- Ιωβ. 33,13 Σὺ λέγεις· Διατί, ὅταν ὁ Κυριος με ἐδίκασε, δεν εἶχεν ἀκούσει κανένα ἀπὸ τοὺς λόγους ὑπερασπίσεώς μου, που εἶπα;
- Ιωβ. 33,14 ἐν γὰρ τῷ ἅπαξ λαλήσαι ὁ Κύριος, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ
- Ιωβ. 33,14 Ἀβάσιμον τὸ παράπονόν σου, διότι ὁ Κυριος ἀπαντᾷ καὶ πρῶτην καὶ δευτέρον φοράν, κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπον.
- Ιωβ. 33,15 ἐνύπνιον, ἢ ἐν μελέτῃ νυκτερινῇ, ὡς ὅταν ἐπιπίπτῃ δεινὸς φόβος ἐπ' ἀνθρώπους ἐπὶ νυσταγμάτων ἐπὶ κοίτης.
- Ιωβ. 33,15 Παραδειγματος χάριν με ἐνύπνιον ἢ με σκέψεις καὶ μελέτας, που προκαλοῦν στοὺς ἀνθρώπους νυκτερινὰ ὄπτασια, ὅταν κατὰ τὸν ὕπνον τῶν ἐπιπίπτῃ μεγάλος φόβος στοὺς ἀνθρώπους· κατὰ τὰς ὥρας, που νυσταγμένοι ἀπλώνονται εἰς τὴν κλίνην τῶν.
- Ιωβ. 33,16 τότε ἀνακαλύπτει νοῦν ἀνθρώπων, ἐν εἶδεσι φόβου τοιοῦτοῖς αὐτοὺς ἐξεφώβησεν
- Ιωβ. 33,16 Τότε ἀποκαλύπτει καὶ φωτίζει τὸν νοῦν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀφοῦ τοὺς καταπλήξῃ καὶ τοὺς ἐκφοβίση με τέτοια εἶδη φόβων, ἀποκαλύπτει καὶ ἐντυπώνει εἰς αὐτοὺς τὴν ἀλήθειαν·
- Ιωβ. 33,17 ἀποστρέψαι ἄνθρωπον ἀπὸ ἀδικίας, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἀπὸ πτώματος ἐρρύψατο.
- Ιωβ. 33,17 με κύριον σκοπὸν νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, τὸ δε σῶμα του καὶ τὸν ὅλον εαυτὸν του νὰ τὸν γλυτώσῃ ἀπὸ σοβαρὰς καὶ θανασίμους πτώσεις.
- Ιωβ. 33,18 ἐφείσατο δὲ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἀπὸ θανάτου καὶ μὴ πεσεῖν αὐτὸν ἐν πολέμῳ.
- Ιωβ. 33,18 Νὰ λυπηθῆ καὶ προφυλάξῃ τὴν ζωὴν του ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ νὰ τὸν περιφρουρήσῃ, ὥστε νὰ μὴ πέσῃ νεκρὸς κατὰ τὸν πόλεμον.
- Ιωβ. 33,19 πάλιν δὲ ἤλεγξεν αὐτὸν ἐπὶ μαλακίᾳ ἐπὶ κοίτης καὶ πλῆθος ὀστέων αὐτοῦ ἐνάρκησε·
- Ιωβ. 33,19 Ὁ Κυριος, οχι μόνον με ὄνειρα καὶ ὄπτασιες καθοδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ καὶ τὸν θλίβει καὶ τὸν παιδαγωγεῖ δια μέσου τῶν θλίψεων, ἐξαπλώνων αὐτὸν ἀσθενῆ ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην του, ὥστε νὰ ἀδρανοῦν ὅλα τὰ κόκκαλά του.
- Ιωβ. 33,20 πᾶν δὲ βρωτὸν σίτου οὐ μὴ δύνηται προσδεξασθαι καὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ βρῶσιν ἐπιθυμήσει,
- Ιωβ. 33,20 Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας του καὶ ἐξ αἰτίας τῆς ἀσθενείας του, κάθε φαγώσιμον δεν ἠμπορεῖ νὰ τὸ δεχθῆ

- και να το φάγη. Η ψυχή του θα επιθυμή τροφήν, αλλά δεν θα έχη όρεξιν να την φάγη,
Ιωβ. 33,21 ἕως ἂν σαπῶσιν αὐτοῦ αἱ σάρκες καὶ ἀποδείξη τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ κενά·
Ιωβ. 33,21 μέχρις ὅτου ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν καὶ τὴν ἀσιτίαν ἐξαντληθῆ ὁ ἄνθρωπος, πέσουν τὰ πάχη καὶ αἱ πολλαὶ σάρκες καὶ φανέρωση ἡ ἀσθένεια τοῦ τα κόκκαλά του ὀλοφάνερα κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα.
Ιωβ. 33,22 ἤγγισε δὲ εἰς θάνατον ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, ἡ δὲ ζωὴ αὐτοῦ ἐν ἄδη.
Ιωβ. 33,22 Ἐτσι δε ἡ ψυχὴ του πλησιάζει πρὸς τὸν θάνατον καὶ ἡ ζωὴ του ἐγγίζει στὸν ἄδη.
Ιωβ. 33,23 ἐὰν ὧσι χίλιοι ἄγγελοι θανατηφόροι, εἷς αὐτῶν οὐ μὴ τρώσῃ αὐτόν· ἐὰν νοήσῃ τῆ καρδίᾳ ἐπιστραφεῖναι πρὸς Κύριον, ἀναγγεῖλη δὲ ἀνθρώπῳ τὴν ἑαυτοῦ μέμψιν, τὴν δὲ ἄνοιαν αὐτοῦ δεῖξη,
Ιωβ. 33,23 Ἐὰν ὑπάρχουν πάρα τὴν κλίνην τοῦ χίλιοι ἄγγελοι ἀπὸ ἐκείνους, που ἔχουν ὡς ἔργον καὶ ἀποστολὴν νὰ φέρουν τὸν θάνατον, κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν θὰ τὸν πληγώσῃ καὶ δὲν θὰ τὸν θανατώσῃ, ἀρκεῖ μόνον αὐτὸς νὰ συναισθανθῆ μετὰ τὴν καρδίᾳ του καὶ ἐπιστρέψῃ διὰ τῆς μετανοίας πρὸς τὸν Κύριον, ὁμολογήσῃ δε εἰς κάθε ἄνθρωπον τὴν ἀξίαν μομφῆς καὶ καταδίκης συμπεριφορᾶν του, δεῖξη δε φανερά τὴν ἀσύνετον διαγωγὴν του ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ.
Ιωβ. 33,24 ἀνθέξεται τοῦ μὴ πεσεῖν εἰς θάνατον, ἀνανεώσει δὲ αὐτοῦ τὸ σῶμα ὡσπερ ἄλοιφὴν ἐπὶ τοίχου, τὰ δὲ ὀστᾶ αὐτοῦ ἐμπλήσει μυελοῦ·
Ιωβ. 33,24 Τότε ὁ Θεὸς θὰ τὸν βαστάσῃ καὶ θὰ τὸν στήριξῃ, ὥστε νὰ μὴ πέσῃ νεκρὸς. Θὰ ἀνανεώσῃ δε αὐτοῦ τὸ σῶμα, ὅπως ἀνανεώνεται ὁ ἀσπριζόμενος τοίχος. Τα δε ὀστᾶ του θὰ γεμίσουν ἀπὸ μυελόν.
Ιωβ. 33,25 ἀπαλυνεῖ δὲ αὐτοῦ τὰς σάρκας ὡσπερ νηπίου, ἀποκαταστήσει δὲ αὐτόν ἀνδρωθέντα ἐν ἀνθρώποις,
Ιωβ. 33,25 Τὰς ἐξηντλημένας καὶ ἀπεξηραμμένας σάρκας του θὰ τὰς θεραπεύσῃ καὶ θὰ τὰς καταστήσῃ ἀπαλὰς ὁ Κύριος, ὅπως τοῦ μικροῦ παιδιοῦ. Θὰ ἀποκαταστήσῃ δε αὐτόν νέον ἄνδρα μετὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.
Ιωβ. 33,26 εὐξάμενος δὲ πρὸς Κύριον, καὶ δεκτὰ αὐτῷ ἔσται, εἰσελεύσεται προσώπῳ ἰλαρῷ σὺν ἐξηγορίᾳ· ἀποδώσει δὲ ἀνθρώποις δικαιοσύνην.
Ιωβ. 33,26 Ὄταν δε εὐχηθῆ καὶ ἀπευθύνῃ δεήσεις πρὸς τὸν Κύριον, θὰ γίνων δεκτὰ τὰ αἰτήματά του. Θὰ παρουσιασθῆ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου με πρόσωπον ἰλαρόν καὶ χαρωπὸν ἐκφράζων δοξολογίας καὶ εὐχαριστίας πρὸς τὸν Θεόν. Εἰς τοὺς ἀποδεχομένους κατ' αὐτόν τὸν τρόπον τὴν συνετὴν παιδαγωγίαν, θὰ ἀποδώσῃ ὁ Κύριος τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀμοιβὴν τῶν δικαίων.
Ιωβ. 33,27 εἶτα τότε ἀπομέμψεται ἄνθρωπος αὐτὸς ἑαυτῷ λέγων· οἷα συνετέλουν καὶ οὐκ ἄξια ἦτασέ με ὧν ἡμάρτον.
Ιωβ. 33,27 Ἐπειτα, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς δικαιοσύνης, ὁ ἄνθρωπος θὰ κατηγορήσῃ ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτόν του λέγων· Ποία καὶ πόσα ἔργα ἄξια κατακρίσεως δὲν διέπραξα ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, καὶ ὁ Κύριος δὲν με ἐτιμώρησεν ἀνάλογα με τὰς ἀμαρτίας μου!
Ιωβ. 33,28 σῶσον ψυχὴν μου τοῦ μὴ ἐλθεῖν εἰς διαφθοράν, καὶ ἡ ζωὴ μου φῶς ὄψεται.
Ιωβ. 33,28 Σώσε, Κυριε, τὴν ζωὴν μου, διὰ νὰ μὴ κατέλθω εἰς τὴν φθορὰν τοῦ τάφου καὶ τοῦ ἄδου. Διότι με τὴν ἰδικὴν σου χάριν καὶ δύναμιν ἡ ζωὴ μου θὰ ἴδῃ πάλιν τὸ φῶς τῆς χαρᾶς.
Ιωβ. 33,29 ἰδοὺ ταῦτα πάντα ἐργᾶται ὁ ἰσχυρὸς ὁδοὺς τρεῖς μετὰ ἄνδρός.
Ιωβ. 33,29 Ἰδοὺ, ὅλα αὐτὰ ἐργάζεται ὁ παντοδύναμος Κύριος. Πολλὰς μεθόδους πρὸς σωτηρίαν χρησιμοποιοεῖ δι' ἓνα ἕκαστον ἄνθρωπον.
Ιωβ. 33,30 καὶ ἐρρύσατο τὴν ψυχὴν μου ἐκ θανάτου, ἵνα ἡ ζωὴ μου ἐν φωτὶ αἰνῆ αὐτόν.
Ιωβ. 33,30 Καὶ ἔτσι ὁ διὰ μέσου τῶν θλίψεων καὶ τῶν ἄλλων ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ παιδαγωγηθεὶς καὶ σωθεὶς ἄνθρωπος, ἀναφωνεῖ· ἐγλύτωσεν ὁ Θεὸς τὴν ζωὴν μου ἀπὸ τὸν θάνατον, ὥστε ἡ ζωὴ μου στὸ φῶς τοῦ παρόντος βίου νὰ εἶναι γεμάτη ἀπὸ δοξολογίας πρὸς αὐτόν.
Ιωβ. 33,31 ἐνωτιζοῦ, Ἰώβ, καὶ ἄκουέ μου· κώφευσον, καὶ ἐγὼ εἶμι λαλήσω.
Ιωβ. 33,31 Ἀνοίξε τὰ αὐτιά σου, Ἰώβ, καὶ ἀκούσε αὐτὰ, που σου λέγω. Σιώπα ὡς εἰσαι κωφός. Εγὼ εἶμαι ἐκεῖνος, που θὰ ομιλήσω.
Ιωβ. 33,32 εἰ εἰσὶ σοὶ λόγοι, ἀποκρίθητί μοι· λάλησον, θέλω γὰρ δικαιωθῆναι σε.
Ιωβ. 33,32 Ἐὰν ὁμως ἔχῃς λόγους νὰ ἀποκριθῆς, ἀπάντησέ μου. Ομιλήσε, διότι θέλω νὰ ἀκούσω τὰς δικαιολογίας σου καὶ νὰ σου ἀποδώσω τὸ δίκαιον.
Ιωβ. 33,33 εἰ μὴ, σὺ ἄκουσόν μου· κώφευσον καὶ διδάξω σε σοφίαν.
Ιωβ. 33,33 Ἐὰν ὁμως καὶ δὲν ἔχῃς τίποτε νὰ εἴπῃς, ἀκούσέ με, σιώπα καὶ ἐγὼ θὰ διδάξω εἰς σε τὴν ἀληθινὴν σοφίαν”.

ΙΩΒ 34

- Ιωβ. 34,1 Ὑπολαβὼν δὲ Ἐλιοὺς λέγει·
Ιωβ. 34,1 Συνεχίζων τὸν λόγον ὁ Ἐλιοὺς εἶπεν·
Ιωβ. 34,2 ἀκούσατέ μου, σοφοί· ἐπιστάμενοι, ἐνωτιζέσθε τὸ καλόν·
Ιωβ. 34,2 “ἀκούσατε αὐτὰ, που θὰ σας εἴπω, ὅσοι εἰσθε σοφοί. Βαλετε εἰς τὰ αὐτὰ σας τὸ καλόν σεις, που γνωρίζετε πολλὰ.

- Ιωβ. 34,3 **ὅτι οὗς λόγους δοκιμάζει, καὶ λάρυγξ γεύεται βρῶσιν.**
Ιωβ. 34,3 **Ὅτι, ὅπως ακριβῶς ὁ λάρυγξ γεύεται τὸ φαγητόν καὶ μας πληροφορεῖ περὶ αὐτοῦ, ἐτσι καὶ ἡ ἀκοή, ὄργανον τῆς διανοίας, κρίνει καὶ ξεχωρίζει τὸ ὀρθὸν ἀπὸ τὸ πεπλανημένον.**
- Ιωβ. 34,4 **κρίσιν ἐλώμεθα ἑαυτοῖς, γινώμεν ἀνὰ μέσον ἑαυτῶν ὅ,τι καλόν.**
Ιωβ. 34,4 **Ἄς ἐκλέξωμεν, λοιπόν, μαζὴ δια τὸν εαυτὸν μας τὴν δικαίαν κρίσιν καὶ ἄς μάθωμεν νὰ συζητούμεν μεταξὺ μας ὅ,τι εἶναι καλόν καὶ ὀρθόν.**
- Ιωβ. 34,5 **ὅτι εἶρηκεν Ἰώβ· δίκαιός εἰμι, ὁ Κύριος ἀπήλλαξέ μου τὸ κρίμα,**
Ιωβ. 34,5 **Ἄς ἐξετάσωμεν αὐτό, πὺ εἶπεν ὁ Ἰώβ· Εἶμαι δίκαιος, καὶ παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ Κύριος δὲν μου ἀπέδωσε τὸ δίκαιόν μου.**
Ιωβ. 34,6 **ἐψεύσατο δὲ τῷ κρίματι μου, βίαιον τὸ βέλος μου ἄνευ ἀδικίας.**
Ιωβ. 34,6 **Διέψευσε τὴν γνώμην μου περὶ τῆς αθωότητός μου, με ἐκρινεν ὡς ψεύστην. Χωρὶς νὰ πράξω κάτι τὸ ἀδικόν, ἔρριψε με ὀρμὴν τὸ βέλος τῆς ἡθεῖα ὀργῆς του καὶ με ἐπλήγωσε βαθεῖά!**
- Ιωβ. 34,7 **τίς ἀνὴρ ὡσπερ Ἰώβ, πίνων μυκτηρισμὸν ὡσπερ ὕδωρ,**
Ιωβ. 34,7 **Ποῖός, λοιπόν, ἄλλος ἀνθρώπος εὐρίσκεται στοιαύτην ὀδύνῃν καὶ κατάπτωσιν, ὅπως ὁ Ἰώβ, ὁ ὁποῖός καθημερινῶς, σαν με νερό, ποτίζεται με περιφρόνησιν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους,**
- Ιωβ. 34,8 **οὐχ ἁμαρτῶν οὐδὲ ἀσεβήσας ἢ ὁδοῦ κοινωνήσας μετὰ ποιούντων τὰ ἄνομα τοῦ πορευθῆναι μετὰ ἀσεβῶν;**
Ιωβ. 34,8 **χωρὶς νὰ ἔχη ἁμαρτήσῃ οὐτε καὶ ἀσεβήσῃ, ὅπως ὁ ἴδιος βεβαιώνει, χωρὶς νὰ ἔχη συμμετάσχει εἰς πονηρὰ ἔργα, ἢ νὰ ἔχη περιπατήσῃ μαζὴ με ἄλλους στὸν δρόμον τῶν εργαζομένων τας παρανομίας καὶ γενικῶς στὸν δρόμον τῶν ἀσεβῶν;**
- Ιωβ. 34,9 **μὴ γὰρ εἶπης, ὅτι οὐκ ἔσται ἐπισκοπὴ ἀνδρὸς καὶ ἐπισκοπὴ αὐτῷ παρὰ Κυρίου.**
Ιωβ. 34,9 **Ἄς μὴ εἶπης συ, πὺ με ἀκούεις, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐπιβλεψὶς καὶ πρόνοια δια τὸν ἀνθρώπον ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου.**
Ιωβ. 34,10 **διό, συνετοὶ καρδίας ἀκούσατέ μου· μὴ μοι εἴῃ ἔναντι Κυρίου ἀσεβῆσαι καὶ ἔναντι Παντοκράτορος ταραξάι τὸ δίκαιον·**
- Ιωβ. 34,10 **Δια τοῦτο ἀκούσατέ μου σεις, οἱ συνετοὶ καὶ νοήμονες ἄνδρες. Ποτέ νὰ μὴ δώσῃ ὁ Θεός καὶ εἶπω λόγια ἀσεβῆ ἀπέναντι τοῦ Κυρίου καὶ νὰ διαστρέψω ἀπέναντι τοῦ Παντοκράτορος τὸ δίκαιον καὶ τὴν δικαίαν κρίσιν.**
- Ιωβ. 34,11 **ἀλλὰ ἀποδοιδῷ ἀνθρώπῳ καθὰ ποιεῖ ἕκαστος αὐτῶν, καὶ ἐν τριβῷ ἀνδρὸς εὐρήσει αὐτόν.**
Ιωβ. 34,11 **Ἀλλὰ ανταποδίδει καὶ θα ανταποδιδῇ ὁ Κύριος στὸν κάθε ἀνθρώπον ἀνάλογά με τὰ ἔργα, πὺ πράττει αὐτός. Θα συναντήσῃ καὶ θα κρίνῃ αὐτόν σύμφωνα με τὴν πορείαν τῆς ζωῆς του.**
- Ιωβ. 34,12 **οἶει δὲ τὸν Κύριον ἄτοπα ποιήσῃν; ἢ ὁ Παντοκράτωρ ταραξεί κρίσιν, ὃς ἐποίησε τὴν γῆν;**
Ιωβ. 34,12 **Ἐχεις τὴν γνώμην, ὅτι εἶναι δυνατόν ποτέ ὁ Κύριος νὰ πράξῃ κάτι τὸ ἀτοπόν; Ἡ ὁ Παντοκράτωρ, πὺ ἐδημιούργησε καὶ κυβερνά τὸν κόσμον, θα διαταράξῃ τὸ δίκαιον; Ποτέ στὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα.**
- Ιωβ. 34,13 **τίς δὲ ἔστιν ὁ ποιῶν τὴν ὑπ' οὐρανὸν καὶ τὰ ἐνόντα πάντα;**
Ιωβ. 34,13 **Ποῖός εἶναι ἐκεῖνος, πὺ ἐδημιούργησε ὅλην τὴν ὑπ' οὐρανὸν καὶ ὅλα ὅσα ὑπάρχουν εἰς αὐτήν; Ὁ Θεός.**
- Ιωβ. 34,14 **εἰ γὰρ βούλοιο συνέχειν καὶ τὸ πνεῦμα παρ' αὐτῷ κατασχεῖν,**
Ιωβ. 34,14 **Ἐάν ὁ Κύριος ἤθελε νὰ ἀναστείλῃ καὶ νὰ δεσμεύσῃ τὸν ζωογόνον ἀέρα, πὺ ἀναπνέομεν,**
- Ιωβ. 34,15 **τελευτήσῃ πᾶσα σὰρξ ὀμοθυμαδόν, πᾶς δὲ βροτὸς εἰς γῆν ἀπελεύσεται, ὄθεν καὶ ἐπλάσθη.**
Ιωβ. 34,15 **κάθε ζωντανὸς ὀργανισμὸς θα ἀπέθνησκεν ἀμέσως. Ὅλοι δε οἱ θνητοὶ θα κατήρχοντο στὸν τάφον νεκροί, εἰς τὴν γῆν ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐπλάσθησαν.**
- Ιωβ. 34,16 **εἰ δὲ μὴ νουθετῆ, ἄκουε ταῦτα, ἐνωτίζου φωνὴν ῥημάτων.**
Ιωβ. 34,16 **Ἐάν συ, ὦ Ἰώβ, δὲν δέχεσαι νουθεσίας καὶ συμβουλὰς, ἀκούσε τώρα αὐτὰ· Δώσε προσοχὴν στὸν λόγους μου.**
- Ιωβ. 34,17 **ἰδὲ συ τὸν μισοῦντα ἄνομα καὶ τὸν ὀλλύντα τοὺς πονηροὺς ὄντα αἰώνιον δίκαιον.**
Ιωβ. 34,17 **Ἰδὲ συ, πὺ νομίζεις ὅτι ὁ Κύριος σε ἀδικεῖ, καὶ μάθε ὅτι ὁ Θεός μισεῖ τὰ παράνομα πράγματα, καταστρέφει καὶ ἐξολοθρεύει τοὺς πονηροὺς. Εἶναι αἰωνίως ὁ ἀπολύτως δίκαιος.**
- Ιωβ. 34,18 **ἀσεβῆς ὁ λέγων βασιλεῖ· παρανομεῖς, ἀσεβέστατε, τοῖς ἄρχουσιν·**
Ιωβ. 34,18 **Εἶναι κατὰ τὴν γνώμην σου ἀσεβῆς ἐκεῖνος, πὺ ἐλευθῆρα ἠμπορεῖ νὰ πῃ στὸν παραβαίνοντα τὸν νόμον βασιλέα· “Παρανομεῖς” καὶ θα ἀποκαλέσῃ κάθε παρεκτρέπομενον ἄρχοντα, “ἀσεβέστατε”!**
- Ιωβ. 34,19 **ὃς οὐκ ἐπησχύνθη πρόσωπον ἐντίμου, οὐδὲ οἶδε τιμὴν θέσθαι ἀδροῖς θαυμασθῆναι πρόσωπα αὐτῶν.**
Ιωβ. 34,19 **Αὐτός πὺ δὲν ἐπτοήθη καὶ δὲν ὑπεστάλη ἐνώπιον ἐνδόξου καὶ ἰσχυροῦ ἀνθρώπου, οὐτε γνωρίζει νὰ ἀποδίδῃ τιμὰς καὶ κολακείας καὶ νὰ ἐκφράζεται με θαυμασμόν δια τοὺς παρανομοῦντος μεγάλους.**
- Ιωβ. 34,20 **κενὰ δὲ αὐτοῖς ἀποβήσεται τὸ κεκραγένοι καὶ δεῖσθαι ἀνδρός· ἐχρήσαντο γὰρ παρανόμως ἐκκλινομένων ἀδυνάτων.**
- Ιωβ. 34,20 **Ἐξ ἀντιθέτου δὲ, δια μερικοὺς κὸλακας θα ἀποδειχθῇ ὅτι εἶναι μάταιον νὰ κράζουν πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἡμέρας καὶ νὰ ζητοῦν τὴν βοήθειαν ἐκ μέρους αὐτῶν. Διότι ἐφέρθησαν καὶ οἱ ἴδιοι παρανόμως, παρεθεώρησαν τοὺς ἀδυνάτους καὶ κατεπάτησαν τὸ δίκαιόν των.**
- Ιωβ. 34,21 **αὐτὸς γὰρ ὀρατῆς ἔστιν ἔργων ἀνθρώπων, λέληθε δὲ αὐτόν οὐδὲν ὢν πρᾶσσουσιν,**
Ιωβ. 34,21 **Διεψεύσθησαν αἱ προσδοκίαι των, διότι ὁ Θεός ἐπιβλέπει καὶ παρακολουθεῖ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων. Τιποτε δὲν**

- διαφεύγει την προσοχήν του από αυτά, που πράττουν οι άνθρωποι.
- Ιωβ. 34,22 οὐδὲ ἔσται τόπος τοῦ κρυβῆναι τοὺς ποιούντας τὰ ἄνομα·
Ιωβ. 34,22 Ούτε δε και υπάρχει τόπος, δια να κρυβούν αυτοί, που διαπράττουν τας παρανομίας.
Ιωβ. 34,23 ὅτι οὐκ ἂν ἄνδρα θήσῃ ἔτι·
Ιωβ. 34,23 Και δεν ημπορεί ο παράνομος να στηρίζη τας ἐλπίδας του εις την βοήθειαν του οιοδήποτε ανθρώπου.
Ιωβ. 34,24 ὁ γὰρ Κύριος πάντας ἐφορᾷ ὁ καταλαμβάνων ἀνεξιχνίαστα, ἔνδοξά τε καὶ ἐξαισία, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς·
Ιωβ. 34,24 Διότι ο Κυριος επιβλέπει όλους και δεν πλανάται ποτέ. Κατανοεῖ και τα πλέον ανεξιχνίαστα από τους ανθρώπους πράγματα, ἔνδοξα και ἐξαιρέτα, τα οποία δεν εἶναι δυνατόν κανεὶς να εξαιριθμήση.
- Ιωβ. 34,25 ὁ γνωρίζων αὐτῶν τὰ ἔργα καὶ στρέψει νύκτα καὶ ταπεινωθήσονται.
Ιωβ. 34,25 Ο Κυριος γνωρίζει τα ἔργα των. Ανατρέπει αυτούς κατά την νύκτα και τους ταπειώνει.
- Ιωβ. 34,26 ἔσβησε δὲ ἀσεβεῖς, ὁρατοὶ δὲ ἐναντίον αὐτοῦ,
Ιωβ. 34,26 Εσβησε το φως των ασεβῶν ο Κυριος και τους εξηφάνισε, διότι ορατοὶ ἦσαν ενώπιόν του αυτοὶ και τα ἔργα των·
Ιωβ. 34,27 ὅτι ἐξέκλιναν ἐκ νόμου Θεοῦ, δικαιώματα δὲ αὐτοῦ οὐκ ἐπέγνωσαν
Ιωβ. 34,27 διότι παρεξέκλιναν ἀπὸ τον νόμον του Θεοῦ, δεν ανεγνώρισαν και δεν ετήρησαν τας εντολάς του·
Ιωβ. 34,28 τοῦ ἐπαγαγεῖν ἐπ' αὐτὸν κραυγὴν πενήτων, καὶ κραυγὴν πτωχῶν εἰσακούσεται.
Ιωβ. 34,28 και ἐγιναν ἔτσι αιτία και αφορμὴ να φθάση προς αὐτὸν η κραυγὴ των αδικουμένων πενήτων, να εισακουσθῇ η κραυγὴ των πτωχῶν και αδυνάτων.
- Ιωβ. 34,29 καὶ αὐτὸς ἡσυχίαν παρέξει, καὶ τίς καταδικάσεται; καὶ κρύψει πρόσωπον, καὶ τίς ὄψεται αὐτόν; καὶ κατὰ ἔθλους καὶ κατὰ ἀνθρώπου ὁμοῦ
Ιωβ. 34,29 Οταν δε ο Θεός δώση εἰρήνην και δικαίωσιν εις κάποιον, ποιός θα ημπορέση να εκφέρη καταδικαστικὴν ἀπόφασιν; Οταν δε ἀπὸ ἀγανάκτησιν κρύψη και αποστρέψη το πρόσωπόν του, ποιός θα ημπορέση να τον ἴδῃ; Αὐτός εἶναι κριτὴς ολοκληροῦ ἔθνους, ὅπως ἐπίσης και του ἐνός μόνον ἀνθρώπου.
- Ιωβ. 34,30 βασιλεύων ἀνθρωπον ὑποκριτὴν ἀπὸ δυσκολίας λαοῦ.
Ιωβ. 34,30 Αὐτός παραχωρεῖ ως βασιλέα ἀνθρωπον δόλιον και ιδιοτελεῖ, ἔνεκα της κακότητος του λαοῦ.
Ιωβ. 34,31 ὅτι πρὸς τὸν ἰσχυρὸν ὁ λέγων· εἴληφα, οὐκ ἐνεχυράσω·
Ιωβ. 34,31 Αὐτὰ δι' ἐκείνον, που λέγει προς τον ἰσχυρὸν Θεόν· “Ἐχω ἕως τώρα πάρει ἀπὸ σε τιμωρίας. Δεν θα ζητήσω ἐγγύησιν και ἐνέχυρον, που να με ασφαλίζη ἀπὸ ἄλλους.
Ιωβ. 34,32 ἄνευ ἐμαυτοῦ ὄψομαι, σὺ δεῖξόν μοι, εἰ ἀδικίαν εἰργασάμην, οὐ μὴ προσθήσω.
Ιωβ. 34,32 Εἶμαι ἀνίκανος ἀπὸ τον εαυτόν μου να ἴδω το ὀρθόν. Σὺ, ο ἰσχυρός, δεῖξε μου, αν διέπραξα κάποιον ἀδικίαν και ἐγὼ υπιόσχομαι να μη την επαναλάβω στο μέλλον”.
- Ιωβ. 34,33 μὴ παρὰ σοῦ ἀποτίσει αὐτήν; ὅτι ἀπόσῃ, ὅτι σὺ ἐκλέξῃ, καὶ οὐκ ἐγώ· καὶ τί ἐγnows, λάλησον.
Ιωβ. 34,33 Μηπως σύμφωνα με την ἰδικὴν σου ἐκτίμησιν και με την ἰδικὴν σου γνώμην θα κανόνισῃ ο Θεός την τιμωρίαν; Ἀλλὰ συ την τιμωρίαν, που θα επιτρέψη ο Θεός, θα την απωθήσης, διότι ἔχεις την ἀπαιτήσιν να εκλέξης συ, και οχι ἐγὼ ο Θεός. Επάνω εις αὐτὰ τα μεγάλα θέματα τι γνωρίζεις, και τι γνώμην ἔχεις, ω Ιώβ; Ομίλησε.
- Ιωβ. 34,34 διὸ συνετοὶ καρδίας ἐροῦσι ταῦτα, ἀνὴρ δὲ σοφὸς ἀκήκοέ μου τὸ ῥῆμα.
Ιωβ. 34,34 Διότι αὐτὰ, που εἶπαμε, εἶναι ἀληθινὰ και σοφὰ. Ἄνδρες δε συνετοὶ θα εἶπουν τα ἴδια. Καθε σοφὸς ἀνθρωπος θα ἀκούση και θα δεχθῇ τα λόγια μου αὐτὰ.
- Ιωβ. 34,35 Ἰώβ δὲ οὐκ ἐν συνέσει ἐλάλησε, τὰ ῥήματα αὐτοῦ οὐκ ἐν ἐπιστήμῃ.
Ιωβ. 34,35 Το συμπέρασμα, εἶναι, ὅτι ο Ιώβ δεν ὠμίλησε με σύνεσιν. Τα λόγια του δεν ἦσαν λόγια σοφίας και ἐπιστήμης.
Ιωβ. 34,36 οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ μάθε, Ἰώβ, μὴ δῶς ἔτι ἀνταπόκρισιν, ὥσπερ οἱ ἄφρονες,
Ιωβ. 34,36 Δεν ἀρκεῖ ὁμως να παραδεχθῆς αὐτό, που εἶπα. Ἀλλὰ μάθε, ω Ιώβ, ἀκόμη να μη δώσης πλέον ανταπόκρισιν εις τας δοκιμασίας σου, ὅπως οἱ ἄφρονες, αυτοὶ που εἶναι ἐστερημένοι της ἀληθινῆς σοφίας.
- Ιωβ. 34,37 ἵνα μὴ προσθῶμεν ἐφ' ἀμαρτίας ἡμῶν, ἀνομία δὲ ἐφ' ἡμῖν λογισθήσεται, πολλὰ λαλούντων ῥήματα ἐναντίον τοῦ Κυρίου.
Ιωβ. 34,37 Τοῦτο δε και δια να μη προσθέσωμεν με τα ασύνετα λόγια μας και ἄλλας ἀμαρτίας εις τας μέχρι σήμερον διαπραχθεῖσας παρανομίας μας. Ασφαλῶς δε θα καταλογισθῇ εις βάρος μας ως ἀνομία, ὅταν λέγωμεν τέτοια λόγια ἐναντίον του Κυρίου”.

ΙΩΒ 35

- Ιωβ. 35,1 Ὑπολαβῶν δὲ Ἐλιούς λέγει·
Ιωβ. 35,1 Συνέχισε πάλιν τον λόγον ο Ελιούς και εἶπε·
Ιωβ. 35,2 τί τοῦτο ἡγήσω ἐν κρίσει; σὺ τίς εἶ ὅτι εἶπας· δικαίός εἰμι ἐναντι Κυρίου;

- Ιωβ. 35,2 “διατί είχες αυτό το φρόνημα και αντιδικούσες προς τον Θεόν; Ποιός είσαι συ, ο οποίος ετόλμησες να είπης· είμαι δίκαιος απέναντι του Κυρίου;
- Ιωβ. 35,3 ἐγώ σοι δώσω ἀπόκρισιν καί τοῖς τρισὶ φίλοις σου.
- Ιωβ. 35,3 Ἐγώ θα ἀπαντήσω εἰς σε καί στους τρεῖς φίλους σου.
- Ιωβ. 35,4 ἀνάβλεψον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἴδε, κατὰμαθε δὲ νέφη ὡς ὑψηλὰ ἀπὸ σοῦ.
- Ιωβ. 35,4 Σηκωσε τα βλέμματά σου στον ουρανόν, παρατήρησε καὶ πρόσεξε τα νέφη, πόσον υψηλά ἀπὸ σε εἶναι. Ἐπάνω δε ἀπὸ αυτά, εἰς τα ἀπροσμέτρητα ὕψη, ὑπάρχει ο θρόνος του Παντοκράτορας.
- Ιωβ. 35,5 εἰ ἡμαρτες, τί πράξεις; εἰ δὲ καὶ πολλὰ ἠνόμησας, τί δύνασαι ποιῆσαι;
- Ιωβ. 35,5 Ἐάν ἡμάρτησες, τι κακὸν νομίζεις ὅτι ἔκαμες στον Θεόν; Ἐάν δε καὶ πολλές ἀνομίας διέπραξες, τι δύνασαι να κάμνης ἐναντίον του Θεοῦ;
- Ιωβ. 35,7 ἐπεὶ δὲ οὖν δίκαιος εἶ, τί δώσεις αὐτῷ; ἢ τί ἐκ χειρός σου λήψεται;
- Ιωβ. 35,7 Ἐάν δε καὶ εἶσαι δίκαιος, τι, τάχα, ἔχεις να προσφέρης στον Θεόν; Ἡ ἀπὸ τι ἔχει ἀνάγκη καὶ τι ἠμπορεῖ να πάρη ἀπὸ τα χέρια σου ο Θεός;
- Ιωβ. 35,8 ἀνδρὶ τῷ ὁμοίῳ σου ἢ ἀσέβειά σου, καὶ υἱῷ ἀνθρώπου ἢ δικαιοσύνη σου.
- Ιωβ. 35,8 Ἡ ἀσέβειά σου ἠμπορεῖ να ἀποβῆ ἐπιβλαβής εἰς ἀνθρώπον ὅμοιον με σέ. Ὅπως ἐξ ἀντιθέτου καὶ ἡ δικαιοσύνη σου ἠμπορεῖ να ὠφελήσῃ υἱὸν ἀνθρώπου, ὅπως εἶσαι συ.
- Ιωβ. 35,9 ἀπὸ πλήθους συκοφαντούμενοι κεκράζονται, βοήσονται ἀπὸ βραχίονος πολλῶν.
- Ιωβ. 35,9 Ἐὰ κραυγᾶσουν δυνατὰ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι συκοφαντοῦνται καὶ ἀδικοῦνται ἀπὸ πλήθος διαβολέων. Ἐὰ βοήσουν ἐκεῖνοι, που καταπιέζονται ἀπὸ βραχίονας πολλῶν τυράννων.
- Ιωβ. 35,10 καὶ οὐκ εἶπε· ποῦ ἔστιν ὁ Θεός ὁ ποιήσας με, ὁ κατατάσων φυλακὰς νυκτερινάς,
- Ιωβ. 35,10 Καὶ ὁμως κανεῖς ἀπὸ αὐτοὺς δεν εἶπε· που εἶναι ὁ Θεός, ὁ ὁποῖός με ἐδημιούργησε; Ὁ κατανέμων φρουράς κατὰ το διάστημα της νυκτός εἰς ἀσφάλειαν τῶν ἀνθρώπων.
- Ιωβ. 35,11 ὁ διορίζων με ἀπὸ τετραπόδων γῆς, ἀπὸ δὲ πετεινῶν οὐρανοῦ;
- Ιωβ. 35,11 Αὐτός, ὁ ὁποῖός με ἐξεχώρισε τμητικῶς ἀπὸ τα τετράποδα της γῆς καὶ ἀπὸ τα πτηνά του οὐρανοῦ!
- Ιωβ. 35,12 ἐκεῖ κεκράζονται, καὶ οὐ μὴ εἰσακούσῃ καὶ ἀπὸ ὕβρεως πονηρῶν.
- Ιωβ. 35,12 Ἐὰ κράξουν με ὅλην τῶν τῶν δύναμιν οἱ συκοφαντούμενοι καὶ καταπιεζόμενοι. Ὁ Θεός ὁμως δεν θα ἀκούσῃ τας διαμαρτυρίας ἐξ αἰτίας της ἀλαζονείας τῶν πονηρῶν αὐτῶν ἀνθρώπων.
- Ιωβ. 35,13 ἄτοπα γὰρ οὐ βούλεται ἰδεῖν ὁ Κύριος, αὐτὸς γὰρ ὁ Παντοκράτωρ
- Ιωβ. 35,13 Διότι ὁ Θεός δεν θέλει να ἴδῃ καὶ ἀποστρέφεται τα ἀτοπα. Ἐν τούτοις αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Παντοκράτωρ
- Ιωβ. 35,14 ὁρατῆς ἔστι τῶν συντελούντων τὰ ἄνομα καὶ σώσει με. κριθῆτι δὲ ἐναντίον αὐτοῦ, εἰ δύνασαι αὐτὸν αἰνέσαι, ὡς ἔστι.
- Ιωβ. 35,14 εἶναι θεατῆς καὶ αὐτόπτης μάρτυς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι διαπράττουν τας παρανομίας. Ἀπὸ τα χέρια ὁμως αὐτῶν θα με σώσῃ. Ἀνάθεσε εἰς αὐτὸν το δίκαιόν σου. Περίμενε την δικαίαν του κρίσιν καὶ σκέψου, εἴαν θα ἠμπορέσῃς να τον ὑμνήσῃς καὶ να τον δοξολογήσῃς, ὅπως πράγματι του ἀξίζει.
- Ιωβ. 35,15 καὶ νῦν ὅτι οὐκ ἔστιν ἐπισκεπτόμενος ὄργην αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔγνω παράπτωμά τι σφόδρα·
- Ιωβ. 35,15 Διότι καὶ τώρα ὁ Κύριος δεν ἐκδηλώνει, την ὄργην αὐτοῦ, κατὰ τῶν παρανομοῦντων. Δι' αὐτὸ καὶ φαίνεται, σαν να μὴ γνωρίζῃ καὶ να μὴ λογαριάζῃ οὔτε καὶ το μεγαλύτερον παράπτωμα.
- Ιωβ. 35,16 καὶ Ἰὼβ ματαίως ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐν ἀγνωσίᾳ ῥήματα βαρύνει.
- Ιωβ. 35,16 Διὰ τούτο καὶ ὁ Ἰὼβ ἀνοίγει το στόμα του εἰς μάταια παράπωνα. Ἐυρισκόμενος δε ἐν ἀγνοίᾳ της σοφίας καὶ μακροθυμίας του Θεοῦ λέγει πολλά καὶ βαρεῖά λόγια”.

ΙΩΒ 36

- Ιωβ. 36,1 Προσθεῖς δὲ ἔτι Ἐλιοῦς λέγει·
- Ιωβ. 36,1 Ὁ Ἐλιοῦς συνεχίζων τον λόγον του προσέθεσε·
- Ιωβ. 36,2 μεῖνόν με μικρὸν ἔτι, ἵνα διδάξω σε· ἔτι γὰρ ἐν ἐμοί ἔστι λέξις.
- Ιωβ. 36,2 “κάμε ἀκόμη ὀλίγην ὑπομονήν, δια να σε διδάξω περισσότερα. Ὑπάρχουν ἔντος μου καὶ ἄλλα νοήματα, τα ὁποῖα καὶ θα πῶ.
- Ιωβ. 36,3 ἀναλαβὼν τὴν ἐπιστήμην μου μακράν, ἔργοις δὲ μου δίκαια ἐρῶ ἐπ’ ἀληθείας
- Ιωβ. 36,3 Ἐὰ πάρω την σοφίαν καὶ γνώσιν μου ἀπὸ παλαιότερα χρόνια. Ἀναντίρρητα θα εἶναι τα γεγονότα, τα ὁποῖα ἐγώ με κάθε ἀλήθειαν καὶ εὐλικρίνειαν θα ἐκθέσω.
- Ιωβ. 36,4 καὶ οὐκ ἄδικα ῥήματα ἀδίκως συνιεῖς.
- Ιωβ. 36,4 Συνεπῶς δεν θα ἀκούσῃς οὔτε θα ἐνοήσῃς ἀδικα καὶ ἀσύστατα λόγια, χωρὶς καμμίαν ὠφέλειαν.
- Ιωβ. 36,5 γίνωσκε δὲ ὅτι ὁ Κύριος οὐ μὴ ἀποποιήσῃται τὸν ἄκακον. δυνατὸς ἰσχυρὴ καρδίας

- Ιωβ. 36,5 Μαθε, λοιπόν, ότι ο Κυριος ουδέποτε θα αποστραφή και θα απαρνηθή τον άδολον και αθών. Αυτός είναι άπειρος εις δύναμιν, εις σύνεσιν και σοφίαν.
- Ιωβ. 36,6 άσεβή ού μή ζωοποιήσει καί κρίμα πτωχών δώσει.
- Ιωβ. 36,6 Ποτέ δε εξ άλλου δεν θα δώσει ζωήν πράγματι ευτυχισμένην στον άσεβή. Παντοτε αποδίδει και θα αποδίδη το δίκαιον στον αδικούμενον πτωχόν.
- Ιωβ. 36,7 ούκ άφελεί από δικαίου όφθαλμούς αύτου· και μετά βασιλέων εις θρόνον και καθιεί αυτούς εις νίκος, και ύψωθήσονται.
- Ιωβ. 36,7 Δεν θα αποστρέψη τους οφθαλμούς του και την προστασίαν του από τον δίκαιον. Θα υψώση και θα καθίση τους δικαίους μαζί με τους βασιλείς εις θρόνον ένδοξον. Θα τους ενθρονίση νικητάς, και αυτοί έτσι θα δοξασθούν.
- Ιωβ. 36,8 και οι πεπεδημένοι έν χειροπέδαις συσχεθήσονται έν σχοινίοις πενίας,
- Ιωβ. 36,8 Οι άσεβείς όμως θα είναι σαν αλυσοδεμένοι, θα δεθούν σφιγκτά σαν με άθραυστα σχοινιά στενοχωριών και στερήσεων.
- Ιωβ. 36,9 και άναγγελεϊ αύτοις τά έργα αύτων και τά παραπτώματα αύτων, ότι ισχύουσιν.
- Ιωβ. 36,9 Θα καταστήση ο Θεός γνωστά εις αυτούς και ολοφάνερα τα αμαρτωλά των έργα και τα παραπτώματά των, διότι εις την διάπραξιν αυτών απεδείχθησαν αδιστακτοι και ισχυροί.
- Ιωβ. 36,10 αλλά του δικαίου είσακούσεται· και είπεν ότι έπιστραφήσονται έξ άδικίας.
- Ιωβ. 36,10 Αλλά του δικαίου την δέσιν θα την ακούση ευμενώς και θα την κάμη δεκτήν. Και, όπως έχει υποσχεθή, θα θεωρήση δικαίους και εκείνους, οι οποίοι εν μετάνοια θα επιστρέψουν από την αδικίαν των.
- Ιωβ. 36,11 εάν άκούσωσι και δουλεύσωσι, συντελέσουσι τās ήμέρας αύτων έν άγαθοίς και τά έτη αύτων έν εύηρηπείαις.
- Ιωβ. 36,11 Εκείνοι από τους ανθρώπους, οι οποίοι θα ακούσουν την φωνήν του Κυρίου, θα υποταχθούν εις αυτόν και θα εφαρμόσουν τας εντολάς του, θα τελειώσουν τας ήμέρας των μέσα εις τα αγαθά και τα έτη της ζωής των θα είναι έντιμα και ευτυχισμένα.
- Ιωβ. 36,12 άσεβείς δε ού διασώζει παρά τὸ μή βούλεσθαι αυτούς είδέναι τὸν Κύριον και διότι νουθετούμενοι άνήκοοι ήσαν.
- Ιωβ. 36,12 Τους άσεβείς όμως ο Κυριος δεν θα τους περισώσει ούτε θα τους απαλλάξη από τας δυστυχίας, διότι αυτοί δεν ηθέλησαν να γνωρίσουν τον Κυριον και διότι, όταν ακόμη ενουθετούντο, παρέμεναν ανυπάκοοι.
- Ιωβ. 36,13 και ύποκριται καρδιά τάξουσι θυμόν· ού βοήσονται, ότι έδησεν αυτούς.
- Ιωβ. 36,13 Επίσης οι δόλιοι και υποκριταί κρύπτουν μέσα εις την καρδιαν των τον θυμόν και την κακίαν των. Σκληρυμμένοι εις την κακίαν των, δεν θα βοήσουν με την προσευχήν των προς τον Κυριον, όταν θα τους έχη δέσει με τας αλυσίδας των θλίψεων.
- Ιωβ. 36,14 αποθάνοι τοίνυν έν νεότητι ή ψυχή αύτων, ή δε ζωή αύτων πιτρωσκομένη υπό άγγέλων,
- Ιωβ. 36,14 Αυτοί, λοιπόν, θα αποθάνουν προ καιρού, κατά τα χρόνια της νεότητός των, η δε βραχεία ζωη, που θα ζήσουν επί της γης, θα βασανίζεται πληττομένη από εκδικητάς αγγέλους.
- Ιωβ. 36,15 άνθ' ών έθλιψαν άσθενή και αδύνατον, κρίμα δε πραέων έκθήσει.
- Ιωβ. 36,15 Διότι έθλιψαν και κατέπρισαν τον ασθενή, τον αδύνατον, τον πτωχόν. Εξ αντιθέτου ο Κυριος θα φανερώση το δίκαιον των πράων και ησύχων ανθρώπων.
- Ιωβ. 36,16 και προσέτι ήπάτησέ σε έκ στόματος έχθροϋ· άβυσσος, κατάχυσις ύποκάτω αύτης, και κατέβη τράπεζά σου πλήρης πιότητος.
- Ιωβ. 36,16 Επί πλέον σε εκάλυψε και σε προεφύλαξε από έχθρικον στόμα, έτοιμον να σε καταπίη. Αβυσσος ηπλώνετο ενώπιόν σου, κάτω από την οποίαν εχύνετο και έρεεν ορμητικώς το νερό. Αντί δε να καταποντισθής εις αυτήν, όπως εφοβήθης, κατέβηκε δια σε ητοιμασμένη τράπεζα, γεμάτη από άφθονα και εύγευστα φαγητά.
- Ιωβ. 36,17 ούχ ύστερήσει δε από δικαίων κρίμα,
- Ιωβ. 36,17 Δεν θα παραβλέψη ούτε και θα καθυστερήση ο Θεός το δίκαιον των ευσεβών ανθρώπων.
- Ιωβ. 36,18 θυμός δε έπ' άσεβείς έσται δι' άσέβειαν δώρων, ών έδέχοντο έπ' άδικίας.
- Ιωβ. 36,18 Ο θυμός του όμως θα εκσπάση εναντίον των άσεβών δια την ασέβειαν, που έδειξαν, με τα δώρα που έδέχοντο εις ανταμοιβήν των αδίκων αποφάσεών των, όταν έκριναν ως δικασταί.
- Ιωβ. 36,19 μη σε έκκλινάτω έκών ό νοϋς δεήσεως έν ανάγκη όντων αδυνάτων, και πάντας τούς κραταιοϋντας ισχύν.
- Ιωβ. 36,19 Ποτέ ας μη γυρίση άλλου θεληματικά ο νους και η προσοχή σου, όταν ασθενείς και αδύνατοι άνθρωποι ευρισκόμενοι εις ανάγκην σε παρακαλούν να τους βοηθήσης. Και μη πτοηθής, μη υποσταλής ενώπιον ανθρώπων, που διαθέτουν δύναμιν και επιρροήν.
- Ιωβ. 36,20 μη έξελκύσης τήν νύκτα του άναβήναι λαούς άντ' αύτων·
- Ιωβ. 36,20 Μη αναβάλης την βοήθειαν προς τους πτωχούς και την απόδοσιν δικαίου προς τους αδικουμένους έως την νύκτα και κατόπιν τους διώξης ισχυριζόμενος ότι περιμένεις πολλούς άλλους.
- Ιωβ. 36,21 αλλά φύλαξι μη πράξης άτοπα· επί τούτων γάρ έξείλω από πτωχείας.

Ιωβ. 36,21	Πρόσεξε να μη διαπράξης ποτέ άτοπα έργα. Αποφεύγων αυτά θα γλυτώσης από την αθλιότητα και την δυστυχίαν.
Ιωβ. 36,22	Ιδού ὁ Ἴσχυρὸς κραταιώσει ἐν ἰσχύϊ αὐτοῦ· τίς γάρ ἐστι κατ' αὐτὸν δυνάστης;
Ιωβ. 36,22	Ἰδού, ὁ Κύριος εἶναι πανίσχυρος καὶ μετὰ τὴν ἀπειρον δυνάμιν του ἐπιβάλλεται ἀπολύτως. Ποιὸς ἐξουσιαστής του ἐπιγείου καὶ οὐρανοῦ κόσμου εἶναι ὅμοιος μετ' αὐτόν;
Ιωβ. 36,23	τίς δὲ ἐστὶν ὁ ἐτάζων αὐτοῦ τὰ ἔργα; ἢ τίς ὁ εἰπὼν· ἔπραξεν ἄδικα;
Ιωβ. 36,23	Ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἠμπορεῖ νὰ κρίνῃ καὶ νὰ ἐλέγξῃ τὰ ἔργα του; Ποιὸς ἠμπορεῖ ποτὲ νὰ εἴπῃ πρὸς αὐτόν· Διέπραξες ἀδικίαν;
Ιωβ. 36,24	μνήσθητι, ὅτι μέγала ἐστὶν αὐτοῦ τὰ ἔργα, ὧν ἤρξαν ἄνδρες.
Ιωβ. 36,24	Ἐχε πάντοτε στον νουν καὶ εἰς τὴν καρδίαν ὅτι ἰδικὰ του ἔργα εἶναι καὶ τὰ μέγала ἔργα, δια τῶν ὁποῖων μέγालοὶ ἄνδρες ἐγέναν ἄρχοντες.
Ιωβ. 36,25	πᾶς ἄνθρωπος εἶδεν ἐν ἑαυτῷ, ὅσοι πιτρωσκόμενοί εἰσι βροτοί.
Ιωβ. 36,25	Ἀντιθέτως, κάθε ἄνθρωπος ἐξετάζων τὸν ἑαυτὸν του πείθεται ὅτι εἶναι ἀδύνατος. Ποσοὶ καὶ πόσοι θνητοὶ πληγώνονται συνεχῶς καὶ ἀποθνήσκουν!
Ιωβ. 36,26	ἰδού ὁ Ἴσχυρὸς πολὺς, καὶ οὐ γνωσόμεθα· ἀριθμὸς ἐτῶν αὐτοῦ, καὶ ἀπέραντος.
Ιωβ. 36,26	Ἰδού, ὁ Παντοδύναμος εἶναι μέγας καὶ πολὺς καὶ δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν ἡμεῖς νὰ τὸν γνωρίσωμεν εἰς ὅλην αὐτοῦ τὴν ἀπειρον τελειότητα. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐτῶν αὐτοῦ εἶναι ἀπειρος.
Ιωβ. 36,27	ἀριθμηταὶ δὲ αὐτῷ σταγόνες ὑετοῦ, καὶ ἐπιχυθήσονται ὑετῷ εἰς νεφέλην·
Ιωβ. 36,27	Ἐν τῇ παντοδυναμίᾳ του ἔχει τὴν δυνατότητα καὶ αὐτὰς τὰς σταγόνας τῆς βροχῆς νὰ μετρήσῃ, τὰς σταγόνας αἱ ὁποῖαι χύνονται ἀσυγκράτητοι δια τῆς βροχῆς ἀπὸ τὰ σύννεφα.
Ιωβ. 36,28	ῥυήσονται παλαιώματα, ἐσκίασε δὲ νέφη ἐπὶ ἀμυθῆτων βροτῶν.
Ιωβ. 36,28	Θα ρεύσουν, ὅπως ἀπὸ παλαιότατα ἔτη τὰ νερά ἀπὸ τὰ νέφη, θα πλημμυρίσουν καὶ θα ἐκχειλίσων ἀπεξηραμμένοι χεῖμαρροι. Τὰ νέφη σκεπάζουν εἰς τόσῃν μέγालην ἔκτασιν τὸν ὀρίζοντα, ὥστε ρίπτουν τὴν σκιαν τῶν εἰς ἀναρίθμητα πλήθη ἀνθρώπων.
Ιωβ. 36,28α	ὦραν ἔθετο κτήνεσιν, οἷδασι δὲ κοίτης τάξιν.
Ιωβ. 36,28α	Ὁ Θεὸς εἶναι ἐκεῖνος, πού ὠρισεν ὦραν ἐργασίας καὶ ὦραν ἀναπαύσεως καὶ εἰς αὐτὰ τὰ κτήνη. Γνωρίζουν δε αὐτὰ τὴν ὠρισμένην ὦραν, πού θα κοιτασθῶν εἰς τὴν φάτνην τῶν.
Ιωβ. 36,28β	ἐπὶ τούτοις πᾶσιν οὐκ ἐξίσταται σου ἡ διάνοια οὐδὲ διαλλάσσεται σου ἡ καρδία ἀπὸ σώματος;
Ιωβ. 36,28β	Ἐνώπιον ὅλων αὐτῶν τῶν θαυμάτων εἶναι νὰ μὴ μείνῃ ἐκστατικὴ ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου, καὶ νὰ μὴ διασαλευθῇ πάλλυσσα ἰσχυρῶς ἡ καρδία σου, ὡς εἴαν θέλῃ νὰ ὁρμήσῃ ἔξω ἀπὸ τὸ σῶμα σου;
Ιωβ. 36,29	καὶ εἴαν συνῆ ἀπεκτάσεις νεφέλης, ἰσότητα σκηνῆς αὐτοῦ,
Ιωβ. 36,29	Σκέψου, εἴαν εἶναι δυνατόν νὰ ἐνοήσῃς τὰς ἀπεριορίστους ἐκτάσεις τῆς νεφέλης, πού καταλαμβάνει τὸν ὀρίζοντα, ὥστε νὰ ἀποτελῇ τρόπον τινά τὸν θρόνον του ἐπὶ τῶν νεφῶν καθήμενου Θεοῦ!
Ιωβ. 36,30	ἰδού ἐκτενεῖ ἐπ' αὐτόν ἡδὼ καὶ ῥιζώματα τῆς θαλάσσης ἐκάλυψεν·
Ιωβ. 36,30	Καὶ ἰδού, ἀφοῦ ἐκσπάσῃ μέγاله θύελλα, ἔπειτα θα δώσῃ εἰς ὅλον τὸν οὐρανὸν τὸ γλυκὺ οὐράνιον τόξον, τὸ ὁποῖον θα σκεπάσῃ καὶ αὐτὰς τὰς ῥίζας τῆς θαλάσσης.
Ιωβ. 36,31	ἐν γὰρ αὐτοῖς κρινεῖ λαοὺς, δώσει τροφήν τῷ ἰσχύοντι.
Ιωβ. 36,31	Καὶ μετὰ τὰ μεγαλοπρεπῆ αὐτὰ φυσικὰ φαινόμενα κρίνει καὶ τιμωρεῖ ὁ Θεὸς τοὺς λαοὺς, πού ἀπομακρύνονται ἀπὸ αὐτόν. Ὅπως ἐπίσης μετὰ τὰ ἴδια αὐτὰ φυσικὰ φαινόμενα δίδει τροφήν εἰς πλῆθος ἀνθρώπων.
Ιωβ. 36,32	ἐπὶ χειρῶν ἐκάλυψε φῶς καὶ ἐνετείλατο περὶ αὐτῆς ἐν ἀπαντῶντι·
Ιωβ. 36,32	Εἰς τὰ χεῖρα του κρύπτει τὸ φῶς τῆς ἀστραπῆς καὶ τοῦ κεραυνοῦ. Δίδει ἐντολήν εἰς τὴν νεφέλην πότε θα ἐκραγῇ ὁ κεραυνὸς ἐναντίον ἐκείνου, πού ἐξεγείρεται κατὰ τοῦ Θεοῦ.
Ιωβ. 36,33	ἀναγγελεῖ περὶ αὐτοῦ φίλον αὐτοῦ Κύριος, κτῆσις καὶ περὶ ἀδικίας.
Ιωβ. 36,33	Δια τοῦ φαινομένου αὐτοῦ εἰδοποιεῖ καὶ προαναγγέλλει ὁ Κύριος στον φίλον του περὶ τῆς προσεχούς τιμωρίας τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἀπέκτησεν ἀδικῶς περιουσίαν.

ΙΩΒ 37

Ιωβ. 37,1	Καὶ ἀπὸ ταύτης ἐταράχθη ἡ καρδία μου καὶ ἀπερρύθη ἐκ τοῦ τόπου αὐτῆς.
Ιωβ. 37,1	Ἀπὸ τὴν καταγίδα καὶ τὴν ἀστραπὴν αὐτὴν ἐταράχθη ἡ καρδία μου. Σαν νὰ ἐφυγε καὶ νὰ ἐπέσειν ἔξω ἀπὸ τὸν τόπον τῆς.
Ιωβ. 37,2	ἄκουε ἀκοὴν ἐν ὀργῇ θυμοῦ Κυρίου, καὶ μελέτη ἐκ στόματος αὐτοῦ ἐξελεύσεται.
Ιωβ. 37,2	Ἀκουε τὴν ἀπὸ τὴν ὀργὴν καὶ τὸν θυμὸν τοῦ Κυρίου ἐκρηγνυμένην βροντὴν· αὐτὴ εἶναι φωνή, πού ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Κυρίου.
Ιωβ. 37,3	ὑποκάτω παντὸς τοῦ οὐρανοῦ ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ, καὶ τὸ φῶς αὐτοῦ ἐπὶ πτερύγων τῆς γῆς.

- Ιωβ. 37,3 Κατω από τα σύννεφα και εις όλον το στερέωμα της ατμοσφαιρας εξαπολύεται η αστραπή, που μαρτυρεί την δύναμιν του, και το φως της απλώνεται έως εις τα άκρα της γης.
- Ιωβ. 37,4 όπισω αυτού βοήσεται φωνή, βροντήσκει εν φωνή ύβρεως αυτού, και ούκ ανταλλάξει αυτούς, ότι ακούσει φωνήν αυτού.
- Ιωβ. 37,4 Μετά την αστραπήν θα επακολουθήσῃ η φωνή της βροντής. Θα βροντήσῃ με φωνήν υπερήφανον και μεγαλοπρεπή. Δεν θα αποτρέψῃ τους κρότους της αστραπής, διότι θα υπακούσῃ εις την ιδιικήν του φωνήν.
- Ιωβ. 37,5 βροντήσκει ο ισχυρός εν φωνή αυτού θαυμάσια· έποίησε γάρ μεγάλα ἃ ούκ ἤδειμεν,
Ιωβ. 37,5 Θα βροντήσῃ ο Παντοδύναμος με την βροντερὰν του φωνήν κατά τρόπον θαυμαστόν, διότι αυτός έκαμε και κάμνει μεγάλα έργα, τα οποία ημείς δεν ημπορούμεν να γνωρίσωμεν.
- Ιωβ. 37,6 συντάσσω χιόνι· γίνου επί γῆς, και χειμών ύετός, και χειμών ύετών δυναστείας αυτού.
Ιωβ. 37,6 Αυτός διατάσσει το χιόνι και του λέγει· Πηγαίνε, κατέβα εις την γην! Κατά διαταγήν ιδιικήν του γίνεται επίσης η χειμερινή βροχή. Πιπτουν αι άφθοναι βροχαί του χειμῶνος.
- Ιωβ. 37,7 εν χειρι παντός ανθρώπου κατασφραγίζει, ἵνα γνῶ πᾶς ἄνθρωπος τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν.
Ιωβ. 37,7 Με τα χιόνια όμως και με τις βροχές δένει τα χέρια των ανθρώπων και καταπαύουν αι γεωργικαί εργασίαι, δια να μάθη ο άνθρωπος την αδυναμίαν του.
- Ιωβ. 37,8 είσηλθε δε θηρία υπό τὴν σκέπην, ἡσύχασαν δε επί κοίτης.
Ιωβ. 37,8 Και αυτά ακόμη τα θηρία εισέρχονται εις κάποιον σκέπην, δια να ησυχάσουν εις τας φωλεάς των.
- Ιωβ. 37,9 εκ ταμιείων έπέρχονται οδύνας, από δε ακρωτηρίων ψύχος,
Ιωβ. 37,9 Από τα αποταμιευμένα ύδατα επάνω εις τα νέφη του ουρανού επέρχονται μεγάλαι καταστροφαί και οδύνες εξ αιτίας αυτών. Από τα άκρα δε του βορρά προέρχεται το ψύχος.
- Ιωβ. 37,10 και από πνοῆς ισχυροῦ δώσει πάγος, οιάκίζει δε τὸ ὕδωρ ὡς ἔαν βούληται·
Ιωβ. 37,10 Με την παγωμένην πνοήν του ισχυροῦ βορρά δημιουργεί την παγωνιά, στρέφει και καθοδηγεί το νερό, όπου και όπως οὗτος θέλει.
- Ιωβ. 37,11 και εκλεκτὸν καταπλάσσει νεφέλη, διασκορπιεῖ νέφος φῶς αυτού.
Ιωβ. 37,11 Με το εκλεκτὸν αγαθόν, με το νερό, καταρτίζει και συγκροτεῖ την νεφέλην, η οποία, πριν διαλυθῇ εις βροχήν, διασκορπίζει το φως των αστραπών της.
- Ιωβ. 37,12 και αυτός κυκλώματα διαστρέφει, εν θεεβουλαθῶθ εις έργα αυτών. πάντα ὅσα ἂν εντείληται αυτοῖς, ταῦτα συντέτακται παρ' αυτού επί τῆς γῆς,
Ιωβ. 37,12 Ο ίδιος ο Θεός ηδαλιουχεί και κατευθύνει από εδώ και από εκεί τα περιδινόμενα νέφη, ώστε αυτά να εξυπηρετοῦν εις τα έργα των ανθρώπων. Ολα ὅσα διατάξῃ εις αυτά, πραγματοποιοῦνται. Εκτελοῦνται ὅλαι αι διαταγαί του επί της γης.
- Ιωβ. 37,13 ἔαν εις παιδείαν, ἔαν εις τὴν γῆν αυτού, ἔαν εις ἔλεος εύρήσει αυτόν.
Ιωβ. 37,13 είτε προς παιδαγωγικήν τιμωρίαν του ανθρώπου είτε προς καρποφορίαν της γης, όταν ευρίσκῃ τον άνθρωπον ἄξιον του ελέους του.
- Ιωβ. 37,14 ἔνωτιζου ταῦτα, Ἰώβ· στήθι νουθετούμενος δύναμιν Κυρίου.
Ιωβ. 37,14 Ακουε αυτά μετά προσοχής Ἰώβ. Στάσου να δεχθῆς συμβουλὰς και νουθεσίας δια την δύναμιν του Κυρίου.
- Ιωβ. 37,15 οἶδαμεν ὅτι ὁ Θεός ἔθετο έργα αυτού φῶς ποιήσας εκ σκότους.
Ιωβ. 37,15 Γνωρίζομεν, ότι ο Θεός επραγματοποίησε ὅλα τα έργα του με τάξιν και σοφίαν, όπως π. χ. να αναλάμπῃ φως από τα σκοτεινά νέφη.
- Ιωβ. 37,16 ἐπίσταται δε διάκρισιν νεφῶν, ἑξάισια δε πτώματα πονηρῶν.
Ιωβ. 37,16 Αυτός γνωρίζει να διαλύῃ τα νέφη εις καταστρεπτικὰς βροχοπτώσεις προς τιμωρίαν των πονηρῶν ανθρώπων.
- Ιωβ. 37,17 σου δε ἡ στολή θερμή, ἡσυχάζεται δε επί τῆς γῆς.
Ιωβ. 37,17 Τα ενδύματά σου γίνονται θερμά, όταν πνέῃ θερμός άνεμος η όταν επικρατῇ ησυχία επάνω εις την γην.
- Ιωβ. 37,18 στερεώσεις μετ' αυτού εις παλαιώματα, ισχυραί ὡς ὄρασις ἐπιχύσεως.
Ιωβ. 37,18 Ακλόνητα θεμέλια αυτός πραγματοποιεῖ, ώστε να παραμένουν αδιάσειστα, καιτοι παλαιωμένα, ισχυρά, όπως οι χυτοί χάλκινοι καθρέπται.
- Ιωβ. 37,19 διατί; διδάξον με, τί έροῦμεν αὐτῶ· και παυσώμεθα πολλά λέγοντες.
Ιωβ. 37,19 Πως και διατί συμβαίνουν ὅλα αυτά; Θα ερωτήσῃ κανείς. Διδαξέ με συ, ω Ἰώβ, τι θα απαντήσωμεν εις αυτόν. Και ετοι θα παύσωμεν να λέγωμεν πολλά εκτεινόμενοι και εις άλλα φυσικά φαινόμενα.
- Ιωβ. 37,20 μη βίβλος ἡ γραμματεὺς μοι παρέστηκεν, ἵνα ἄνθρωπον ἔστηκῶς κατασιωπήσω;
Ιωβ. 37,20 Μηπως και έχω ενῶπιόν μου κανένα βιβλίον η κάποιον γραμματέα, δια να μας εξηγήσῃ αυτά και ἔτσι εγώ σιωπῶν να αποστομώσω οιονδήποτε συζητητήν;
- Ιωβ. 37,21 πᾶσι δε οὐχ ὀρατὸν τὸ φῶς, τηλαυγές ἔστιν εν τοῖς παλαιώμασιν, ὡσπερ τὸ παρ' αυτού επί νεφῶν.
Ιωβ. 37,21 Εις ὅλους δεν είναι ὀρατόν τα αισθητόν φως, που λάμπει από μακράν και εις μακράν ἑκτασιν επάνω στον ουρανόν, τον στερεωμένον από παλαιότατα χρόνια, όπως επίσης και το φως της αστραπής, που κρύπτεται μέσα

- εις τα νέφη και το οποίον προέρχεται από τον Θεόν;
 Ιωβ. 37,22 από βορρά νέφη χρυσαυγούντα· ἐπὶ τούτοις μεγάλη ἡ δόξα καὶ τιμὴ Παντοκράτορος.
 Ιωβ. 37,22 Ἀπὸ τα μέρη του βορρά ανυψώνονται στον ουρανὸν σύννεφα, που λάμπουν σαν το χρυσάφι. Ασυγκρίτως ὁμως περισσότερο ἀπὸ αὐτὰ λάμπει ἡ μεγάλη δόξα καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια του παντοκράτορα Θεοῦ.
 Ιωβ. 37,23 καὶ οὐχ εὐρίσκομεν ἄλλον ὅμοιον τῇ ἰσχυί αὐτοῦ· ὁ τὰ δίκαια κρίνων, οὐκ οἶει ἐπακούειν αὐτόν;
 Ιωβ. 37,23 Καὶ δεν εὐρίσκομεν ἄλλον, οὔτε στον ουρανὸν οὔτε εἰς τὴν γῆν, ὅμοιον με αὐτόν κατὰ τὴν δύναμιν. Αὐτός, λοιπόν, που κρίνει δικαίως καὶ ἀποδίδει τὸ δίκαιον, δεν νομίζεις, ὅτι ἀκούει καὶ κάνει δεκτὴν τὴν δέησιν των ἀδικουμένων, οἱ οποίοι κράζουν πρὸς αὐτόν;
 Ιωβ. 37,24 διὸ φοβηθήσονται αὐτόν οἱ ἄνθρωποι, φοβηθήσονται δὲ αὐτόν καὶ οἱ σοφοὶ καρδίᾳ.
 Ιωβ. 37,24 Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς αὐτόν θα φοβηθῶν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἰδιαιτέρως δε θα εὐλαβηθῶν καὶ θα φοβηθῶν αὐτόν οἱ σοφοὶ κατὰ τὴν καρδίαν”.

ΙΩΒ 38

- Ιωβ. 38,1 Μετὰ δὲ τὸ παύσασθαι Ἐλιὸν τῆς λέξεως εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Ἰώβ διὰ λαίλαπος καὶ νεφῶν·
 Ιωβ. 38,1 Ὄταν ἐπαυσεν ὁ Ἐλιὸς νὰ ομιλή, εἶπεν ὁ Κύριος διὰ μέσου τῆς λαίλαπος καὶ των νεφῶν·
 Ιωβ. 38,2 τίς οὗτος ὁ κρύπτων με βουλήν, συνέχων δὲ ῥήματα ἐν καρδίᾳ, ἐμὲ δὲ οἶεται κρύπτειν;
 Ιωβ. 38,2 “ποιὸς εἶναι αὐτός, ὁ οποίος με τὰς ἐξηγήσεις που δίδει συσκοτίζει καὶ ἀποκρύπτει τὰς ἰδικὰς μου βουλὰς, κρατεῖ δε εἰς τὴν καρδίαν του λόγους ἀστηρίκτους καὶ νομίζει ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος, που κρύπτω τὰς βουλὰς μου;
 Ιωβ. 38,3 ζῶσαι ὡσπερ ἀνὴρ τὴν ὄσφύν σου, ἐρωτήσω δὲ σε, σὺ δὲ μοι ἀποκρίθητι.
 Ιωβ. 38,3 Ζώσε, λοιπόν, τὴν μέσην σου ὡς ἀνὴρ πολεμιστὴς καὶ πάρε θάρρος, διότι ἐγὼ θα σε ἐρωτήσω, σὺ δε δὸς μου ἀπόκρισιν.
 Ιωβ. 38,4 ποῦ ἦς ἐν τῷ θεμελιοῦν με τὴν γῆν; ἀπάγγειλον δὲ μοι εἰ ἐπίστη σύνεσιν.
 Ιωβ. 38,4 Που ἦσουν, ὅταν ἐγὼ ἐθεμελίωσα τὴν γῆν; Ἀπάντησέ μου, εἰ ἐπὶ ἐπίστη σύνεσιν.
 Ιωβ. 38,5 τίς ἔθετο τὰ μέτρα αὐτῆς, εἰ οἶδας; ἢ τίς ὁ ἐπαγαγὼν σπαρτίον ἐπ’ αὐτῆς;
 Ιωβ. 38,5 Ποιὸς ἐθεσε τὰ μέτρα αὐτῆς; Πές μου, εἰ ἐπὶ ἐπίστη σύνεσιν. Ποιὸς, ὅταν αὐτὴ οικοδομεῖτο, ἐβάλε νῆμα στάθμης διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς οικοδομῆς;
 Ιωβ. 38,6 ἐπὶ τίνος οἱ κρίκοι αὐτῆς πεπήγασι; τίς δὲ ἐστὶν ὁ βαλὼν λίθον γωνιαῖον ἐπ’ αὐτῆς;
 Ιωβ. 38,6 Ἐπάνω δε εἰς ποῖαν βάσιν ἔχουν ἐμπηχθῆ στερεὰ οἱ κρίκοι αὐτῆς; Ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος, που ἐβάλε τον ἀκρογωνιαῖον θεμέλιον λίθον, διὰ νὰ τὴν υποβαστάξῃ στερεὰν καὶ ἀκλόνητον;
 Ιωβ. 38,7 ὅτε ἐγενήθησαν ἄστρα, ἦνεσάν με φωνῆ μεγάλη πάντες ἄγγελοι μου.
 Ιωβ. 38,7 Ὄταν ἐδημιουργήθησαν τὰ ἄστρα, οἱ ἄγγελοι μου με ἐδοξολόγησαν με μεγάλην φωνήν.
 Ιωβ. 38,8 ἔφραξα δὲ θάλασσαν πύλαις, ὅτε ἐμαιοῦτο ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτῆς ἐκπορευομένη.
 Ιωβ. 38,8 Ἐγὼ ἐφράξα με πύλας τὰς ἀκτὰς τῆς θαλάσσης, ὅταν αὐτὴ δημιουργουμένη καὶ ἐξερχομένη ἀπὸ τοῦ χάος ἐφαίνετο, ὡς εἰ ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς τῆς με τὴν βοήθειαν μαίας.
 Ιωβ. 38,9 ἐθέμην δὲ αὐτῇ νέφος ἀμφίαισιν, ὁμίχλη δὲ αὐτὴν ἐσπαργάνωσα.
 Ιωβ. 38,9 Τὰ νέφη του ουρανοῦ τὰ ἐθέσα ὡς ἐνδυμασίαν τῆς, με ὁμίχλην δὲ, που μερικὲς φορὲς ἀπλώνεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς, τὴν ἐσπαργάνωσα.
 Ιωβ. 38,10 ἐθέμην δὲ αὐτῇ ὄρια, περιθεις κλεῖθρα καὶ πύλας.
 Ιωβ. 38,10 Ἐθέσα εἰς αὐτὴν ὄρια, διότι ἐτοποθέτησα ὀλόγυρα κλεῖθρα καὶ πύλας.
 Ιωβ. 38,11 εἶπα δὲ αὐτῇ· μέχρι τούτου ἐλεύση καὶ οὐχ ὑπερβῆση, ἀλλ’ ἐν σεαυτῇ συντριβήσεται σου τὰ κύματα.
 Ιωβ. 38,11 Εἶπα δε εἰς αὐτὴν· Ἔως στο σημεῖον αὐτὸ θα ἐλθῆς καὶ δεν θα το ὑπερβῆς. Ἀλλὰ τὰ κύματά σου θα συντριβῶν μέσα σου, μέσα εἰς τὰ ὄρια, που ἐγὼ σου ἐχάραξα.
 Ιωβ. 38,12 ἢ ἐπὶ σοῦ συντέταχα φέγγος πρῶϊνόν; ἐωσφόρος δὲ εἶδε τὴν ἑαυτοῦ τάξιν
 Ιωβ. 38,12 ἢ μήπως ἐπὶ τῆς ἰδικῆς σου ἐποχῆς ἐγὼ ἐχῶ τακτοποιῆσει τον ἥλιον, ὁ οποίος ἀπὸ τῆς πρῶϊας στέλλει τὸ φῶς του; Ἐπὶ των ἡμερῶν σου δε ὁ αὐγερινὸς εἶδε τὴν τακτικὴν καὶ κανονικὴν πορείαν του,
 Ιωβ. 38,13 ἐπιλαβέσθαι πτερύγων γῆς, ἐκτινάξαι ἀσεβεῖς ἐξ αὐτῆς;
 Ιωβ. 38,13 ὥστε νὰ ἀπλῶνῃ τὸ ὀρθρινὸν φῶς ἕως εἰς τὰ ἄκρα τῆς γῆς, νὰ ἀποκαλύπτῃ δε καὶ νὰ διασκορπίξῃ ἀπὸ αὐτὴν τοὺς ἀσχημονοῦντας ἀσεβεῖς, τοὺς ἀνθρώπους του σκότους;
 Ιωβ. 38,14 ἢ σὺ λαβὼν γῆν πηλὸν ἐπλάσας ζῶον καὶ λαλητὸν αὐτόν ἔθου ἐπὶ γῆς;
 Ιωβ. 38,14 ἢ μήπως σὺ ἐπῆρες ἀπὸ τὴν γῆν χῶμα, ἐφτιασες πηλὸν καὶ ἐπλάσας ὄν ζῶον, τον ἄνθρωπον, ἐδῶσες εἰς αὐτόν λογικὸν καὶ ομιλίαν καὶ τον ἐθέσες κυρίαρχον ἐπάνω εἰς τὴν γῆν;
 Ιωβ. 38,15 ἀφείλες δὲ ἀπὸ ἀσεβῶν τὸ φῶς, βραχίονα δὲ ὑπερηφάνων συνέτριψας;
 Ιωβ. 38,15 Ἀφῆρες σὺ τὸ φῶς ἀπὸ τῶν ἀσεβῶν καὶ συνέτριψες τον πρὸς τὴν ἀδικίαν ἐκτεινόμενον βραχίονα των

- υπερηφάνων;
Ιωβ. 38,16 ἤλθες δὲ ἐπὶ πηγὴν θαλάσσης, ἐν δὲ ἴχνεσιν ἀβύσσου περιεπάτησας;
Ιωβ. 38,16 Κατήλθες σὺ στὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, ὅπου ὑπάρχουν αἱ πηγαὶ τῆς, εἰς δε τοὺς πυθμένας τῶν θαλασσῶν περιεπάτησες;
- Ιωβ. 38,17 ἀνοίγονται δὲ σοὶ φόβῳ πύλαι θανάτου, πυλωροὶ δὲ ἄδου ἰδόντες σε ἔπηξαν;
Ιωβ. 38,17 Ἀνοίγονται ἐνώπιόν σου με φόβον αἱ κατάκλειστοὶ πύλαι τῆς περιοχῆς, ὅπου κυριαρχεῖ ὁ θάνατος, οἱ δε θυρωροὶ τοῦ ἄδου, ὅταν σε εἶδαν, ἐτρόμαξαν καὶ ὑπεστάλησαν;
- Ιωβ. 38,18 νενουθέτησαι δὲ τὸ εὖρος τῆς ὑπ' οὐρανόν; ἀνάγγειλον δὴ μοι, πόση τίς ἐστί;
Ιωβ. 38,18 Ἐχεις γνωρίσει, πόσον εἶναι τὸ πλάτος τῆς κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἐκτεινομένης γῆς; Εἰπέ μοι, λοιπὸν, πόση εἶναι ἡ ἔκτασις τῆς;
- Ιωβ. 38,19 ἐν ποίᾳ δὲ γῆ ἀυλίζεται τὸ φῶς; σκότους δὲ ποῖος ὁ τόπος;
Ιωβ. 38,19 Εἰς ποῖον δε τόπον τῆς γῆς κατοικεῖ τὸ φῶς κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτός; Ποῖος δε εἶναι ὁ τόπος, ὅπου διαμένει τὸ σκότος;
- Ιωβ. 38,20 εἰ ἀγάγοις με εἰς ὄρια αὐτῶν; εἰ δὲ καὶ ἐπίστασαι τρίβους αὐτῶν;
Ιωβ. 38,20 Ἥμπορεῖς νὰ με ὀδηγήσῃς εἰς τὰ σύνορα τῶν; Μήπως γνωρίζστους δρόμους τῶν;
- Ιωβ. 38,21 οἶδας ἄρα ὅτι τότε γεγέννησαι, ἀριθμὸς δὲ ἐτῶν σου πολὺς;
Ιωβ. 38,21 Μήπως καὶ γνωρίζστουτο, διότι τότε ποὺ ἐδημιουργεῖτο τὸ φῶς καὶ ἐξεχώριζα αὐτὸ ἀπὸ τὸ σκότος, εἶχες καὶ σὺ γεννηθῆ, ὁ δε ἀριθμὸς τῶν ἐτῶν σου εἶναι μεγάλος;
- Ιωβ. 38,22 ἤλθες δὲ ἐπὶ θησαυροὺς χιόνος, θησαυροὺς δὲ χαλάζης ἐώρακας;
Ιωβ. 38,22 Ἐχεις ἔλθει σὺ εἰς τὰ μέρη, ὅπου εἶναι ἀποταμιευμένοι οἱ θησαυροὶ τῆς χιόνος; Ἐχεις δε ἴδει καὶ τοὺς θησαυροὺς τῆς χαλάζης;
- Ιωβ. 38,23 ἀπόκειται δὲ σοὶ εἰς ὦραν ἐχθρῶν εἰς ἡμέραν πολέμων καὶ μάχης;
Ιωβ. 38,23 Μήπως αὐτὰ εἶναι ἐκεῖ φυλαγμένα, δια νὰ τα χρησιμοποίησῃς σὺ εἰς ὦραν μάχης, εἰς ἡμέραν πολέμων ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν σου;
- Ιωβ. 38,24 πόθεν δὲ ἐκπορεύεται πάχνη ἢ διασκεδάννυται νότος εἰς τὴν ὑπ' οὐρανόν;
Ιωβ. 38,24 Ἀπὸ ποὺ ἐρχεται ἡ πάχνης; Ἡ πῶς ὁ νότιος ἀνεμὸς σκορπίζεται εἰς τὴν ὑπὸ τὸν οὐρανὸν γῆν;
- Ιωβ. 38,25 τίς δὲ ἠτοίμασεν ὑετῶν λάβρῳ ῥύσιν, ὁδὸν δὲ κυδοιμῶν
Ιωβ. 38,25 Ποῖος δε ἠτοίμασεν ἀφθονὸν ῥοῆν τῶν ὑδάτων με μεγάλην βροχὴν, ὅπως ἐπίσης καὶ τὸν δρόμον εἰς τὰς βροντὰς, ποὺ τὴν συνοδεύουν,
- Ιωβ. 38,26 τοῦ ὑετίσαι ἐπὶ γῆν, οὗ οὐκ ἀνὴρ, ἔρημον, οὗ οὐχ ὑπάρχει ἄνθρωπος ἐν αὐτῇ,
Ιωβ. 38,26 δια νὰ ποτίσῃ με τὴν βροχὴν αὐτὴν τὴν γῆν ἐκεῖ, ποὺ δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος, νὰ τὴν καλλιεργήσῃ εἰς ἐρήμους περιοχὰς, ὅπου δὲν κατοικεῖ κανεὶς,
- Ιωβ. 38,27 τοῦ χορτάσαι ἄβατον καὶ ἀόικητον καὶ τοῦ ἐκβλαστῆσαι ἔξοδον χλόης;
Ιωβ. 38,27 δια νὰ χορτάσῃ τὴν διψασμένην ἀπάτητον καὶ ἀκατοίκητον περιοχὴν, ὥστε αὐτὴ νὰ βλαστήσῃ πλουσίαν χλόην;
- Ιωβ. 38,28 τίς ἐστὶν ὑετοῦ πατῆρ; τίς δὲ ἐστὶν ὁ τετοκῶς βώλους δρόσου,
Ιωβ. 38,28 Ποῖος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι ὁ πατὴρ τῆς βροχῆς; Ποῖος δε εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔχει γεννήσῃ τὰς χονδρὰς σταγόνας τῆς δρόσου;
- Ιωβ. 38,29 ἐκ γαστροῦ δὲ τίνος ἐκπορεύεται ὁ κρύσταλλος; πάχνην δὲ ἐν οὐρανῷ τίς τέτοκεν,
Ιωβ. 38,29 Ἀπὸ τὴν κοιλίαν δε ποῖου βγαίνει καὶ ἐκπορεύεται ὁ πάγος; Τὴν πάχνην στὸν οὐρανὸν ποῖος τὴν ἔχει γεννήσῃ,
- Ιωβ. 38,30 ἢ καταβαίνει ὡσπερ ὕδωρ ῥέον; πρόσωπον ἀσεβοῦς τίς ἔπηξε;
Ιωβ. 38,30 ἡ ὁποία πάχνη κατεβαίνει εἰς τὴν γῆν ὡσάν τὸ νερὸ ποὺ τρέχει; Ποῖος δε ἐτρομοκράτησε τὸν ἀσεβῆ καὶ τὸν ἔκαμε νὰ συσταλῇ καταπτοημένος;
- Ιωβ. 38,31 συνήκας δὲ δεσμὸν Πλειάδος καὶ φραγμὸν Ὠρίωνος ἠνοιξας;
Ιωβ. 38,31 Μήπως ἐξεύρεις με ποῖον εἶδος δεσμοῦ εἶναι δεμένα μεταξύ τῶν τα ἀστρα τῆς Πλειάδος ἡ μήπως μπορεῖς νὰ διάσπασῃς τὸν δεσμὸν τῶν ἀστέρων τοῦ Ὠρίωνος;
- Ιωβ. 38,32 ἢ διανοίξεις μαζουρῶθ ἐν καιρῷ αὐτοῦ καὶ Ἐσπερον ἐπὶ κόμης αὐτοῦ ἄξεις αὐτὰ;
Ιωβ. 38,32 Ἡ μήπως σὺ θα διανοίξῃς καὶ θα καθορίσῃς στὸ καθένα ἀπὸ τὰ ζῶδια τὸν δρόμον, ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ, δια νὰ καταλάβῃ τὸν τόπον τοῦ εἰς τὴν ὀρισμένην ἐκάστοτε ἐποχὴν; Μήπως καὶ ἠμπορεῖς νὰ ἀρπάξῃς, σαν ἀπὸ τὴν κόμην του, τὸν Ἐσπερον, δια νὰ τὸν μεταφέρῃς, ὅπου θέλεις;
- Ιωβ. 38,33 ἐπίστασαι δὲ τροπὰς οὐρανοῦ ἢ τὰ ὑπ' οὐρανὸν ὁμοθυμαδὸν γινόμενα;
Ιωβ. 38,33 Γνωρίζεις δε τοὺς νόμους, σύμφωνα με τοὺς ὁποῖους γίνονται αἱ μετακινήσεις τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ, ἡ ὅλα ὁμοῦ τα ὑπὸ τὸν οὐρανὸν γινόμενα φυσικὰ φαινόμενα;
- Ιωβ. 38,34 καλέσεις δὲ νέφος φωνῆ, καὶ τρόμῳ ὕδατος λάβρου ὑπακούσεταιί σου;
Ιωβ. 38,34 Ἥμπορεῖς νὰ καλέσῃς καὶ νὰ διατάξῃς τὰ νέφη με τὴν φωνὴν σου καὶ ἐκεῖνα με τρόπον νὰ σε ὑπακούσουν καὶ νὰ μεταβληθοῦν εἰς ὀρητικὴν βροχὴν;

- Ιωβ. 38,35 ἀποστελεῖς δὲ κεραυνούς καὶ πορεύονται; ἐροῦσι δὲ σοι· τί ἐστι;
 Ιωβ. 38,35 Ἥμπορεῖς να διατάξης καὶ να στείλης τους κεραυνούς, ὅπου θέλεις, καὶ ἐκεῖνοι σύμφωνα με την διαταγήν σου να πορευθοῦν; Θα πουν μήπως, εὐπειθεῖς εἰς σέ· Τι συμβαίνει; Διάταξε καὶ υπακούομεν.
- Ιωβ. 38,36 τίς δὲ ἔδωκε γυναίξιν ὑφάσματος σοφίαν ἢ ποικιλτικὴν ἐπιστήμην;
 Ιωβ. 38,36 Ποῖος ἔδωκεν εἰς τὰς γυναῖκας σοφίαν καὶ ἐπιδεξιότητα, ὥστε να κατασκευάζουν ὑφάσματα ἢ καλαισθητικὴν ἰκανότητα, ὥστε να κεντοῦν θαυμαστὰ ποικίλματα;
- Ιωβ. 38,37 τίς δὲ ὁ ἀριθμῶν νέφη σοφία, οὐρανὸν δὲ εἰς γῆν ἔκλινε;
 Ιωβ. 38,37 Ποῖος εἶναι ἐκεῖνος, που ἀριθμεῖ τὰ νέφη καὶ κατέχει τὴν ἀκριβή γνώσιν περὶ αὐτῶν, κάμνει δε τὸν οὐρανὸν να κλίνη μέχρι τῆς γῆς;
- Ιωβ. 38,38 κέχυται δὲ ὡσπερ γῆ κονία, κεκόλληκα δὲ αὐτὸν ὡσπερ λίθω κύβον.
 Ιωβ. 38,38 Ποτε γίνεται ὡσάν κονιορτός ἡ ομίχλη, ἀπλώνεται καὶ σκεπάζει τὴν γῆν, καὶ πότε τὴν κάμνω να σκληρύνεται σαν λίθος μεταβαλλομένη εἰς πάγον καὶ εἰς χάλαζάν με ἀκριβή γεωμετρικὰ σχήματα;
- Ιωβ. 38,39 θηρεύσεις δὲ λέουσι βοράν, ψυχὰς δὲ δρακόντων ἐμπλήσεις;
 Ιωβ. 38,39 Ἥμπορεῖς συ να θηρεύσης δια τους λέοντας τροφήν; Εἶσαι εἰς θέσιν να χορτάσης τὴν πείναν των δρακόντων;
 Ιωβ. 38,40 δεδοίκασι γὰρ ἐν κοίταις αὐτῶν, κάθηνται δὲ ἐν ὕλαις ἐνεδρεύοντες.
 Ιωβ. 38,40 Διότι αὐτοὶ φοβοῦνται καὶ ἀνησυχοῦν δια τὴν τροφήν των μέσα εἰς τὰς φωλεὰς των, παραμονεύουν δε εἰς τὰς λόχμας, δια να συλλάβουν τὴν λείαν των.
- Ιωβ. 38,41 τίς δὲ ἠτοίμασε κόρακι βοράν; νεοσσοὶ γὰρ αὐτοῦ πρὸς Κύριον κεκράγασι πλανώμενοι, τὰ σῖτα ζητοῦντες.
 Ιωβ. 38,41 Ποῖός ἠτοίμασε τροφήν δια τὸν κόρακα; Διότι καὶ αὐτὰ τὰ μικρὰ πουλιά του κόρακος, καθὼς πετοῦν ἀπὸ δω καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, φωνάζουν πρὸς τὸν Κύριον καὶ ζητοῦν τὴν ἀπαραίτητον δι' αὐτὰ τροφήν.

ΙΩΒ 39

- Ιωβ. 39,1 Εἰ ἔγνωσ καιρὸν τοκετοῦ τραγελάφων πέτρας, ἐφύλαξας δὲ ὠδῖνας ἐλάφων;
 Ιωβ. 39,1 Μήπως συ ἐγνώρισες καὶ ὠρίσες τὸν χρόνον τοῦ τοκετοῦ των ἀγρίων αἰγῶν, που ζουν στους ἀποκρήμινους βράχους; Μήπως συ φροντίζεις καὶ παρακολουθεῖς τὸ κοιλοπόνημα των ἐλάφων;
- Ιωβ. 39,2 ἠρίθμησας δὲ μῆνας αὐτῶν πλήρεις τοκετοῦ αὐτῶν, ὠδῖνας δὲ αὐτῶν ἔλυσας;
 Ιωβ. 39,2 Μήπως ἐγνώρισες ἀκριβῶς ἐπὶ πόσους μῆνας θα κυοφορήσουν; Κατεπράυνες δε καὶ ἔλυσες τους πόρους των κατὰ τους τοκετοὺς αὐτῶν;
- Ιωβ. 39,3 ἐξέθρεψας δὲ αὐτῶν τὰ παιδία ἔξω φόβου; ὠδῖνας δὲ αὐτῶν ἐξαποστελεῖς;
 Ιωβ. 39,3 Συ ἐθρεψες καὶ ἀνέθρεψες τὰ νεογνά των, ἀσφαλῆ ἀπὸ κάθε φόβου καὶ ἀπὸ κάθε κίνδυνου τῆς ζωῆς των; Μήπως διέλυσες καὶ ἐδίωξες μακράν ἀπὸ τὰς μητέρας των τους πόρους τοῦ τοκετοῦ των;
- Ιωβ. 39,4 ἀπορρήξουσι τὰ τέκνα αὐτῶν, πληθυνθήσονται ἐν γεννήματι· ἐξελεύσονται, καὶ οὐ μὴ ἀνακάμψουσιν αὐτοῖς.
 Ιωβ. 39,4 Θα ἀποδιώξουν δε αὐτὰ στον κατάλληλον καιρὸν τὰ τέκνα των, ὥστε αὐτὰ να μεγαλώσουν καὶ να πληθυνθοῦν μέσα εἰς τὰ γεννήματα των ἀγρῶν. Θα βγουν ἔξω ἀπὸ τὰς φωλεὰς των καὶ δεν θα ἐπιστρέψουν πλέον στους γονεῖς των.
- Ιωβ. 39,5 τίς δὲ ἐστὶν ὁ ἀφείς ὄνον ἄγριον ἐλεύθερον, δεσμούς δὲ αὐτοῦ τίς ἔλυσεν;
 Ιωβ. 39,5 Ποῖος εἶναι ἐκεῖνος που ἀφήκεν ἐλεύθερον τὸν ἄγριον ὄνον, ποῖός κατήγγησε τὰ σχοινιά, με τὰ ὁποῖα θα ἐδένετο;
 Ιωβ. 39,6 ἐθέμην δὲ τὴν δίαπαν αὐτοῦ ἔρημον, καὶ τὰ σκηνώματα αὐτοῦ ἀλμυρίδα·
 Ιωβ. 39,6 Εγὼ ὠρίσα ὡς κατοικίαν του τὴν ἔρημον περιοχὴν καὶ τους ἀλμυροὺς τόπους ὡς διαμονὴν του.
 Ιωβ. 39,7 καταγελῶν πολυοχλίας πόλεως, μέμψιν δὲ φορολόγου οὐκ ἀκούων,
 Ιωβ. 39,7 Εμπαίζων δε αὐτός καὶ καταφρονῶν τὸν θόρυβον τῆς πολυανθρώπου πόλεως, μὴ ἀκούων τὴν ὠργισμένην φωνὴν οδηγοῦ,
- Ιωβ. 39,8 κατασκέπεται ὄρη νομὴν αὐτοῦ καὶ ὀπίσω παντός χλωροῦ ζητεῖ.
 Ιωβ. 39,8 παρατηρεῖ με προσοχὴν καὶ ἐρευνά τὰ βουνὰ δια τὴν ἀνεύρεσιν τῆς τροφῆς του, καὶ τὴν ἀναζητεῖ ἐκεῖ, ὅπου ὑπάρχει τρυφερά χλόη.
- Ιωβ. 39,9 βουλήσεται δὲ σοι μονόκερως δουλεῦσαι ἢ κοιμηθῆναι ἐπὶ φάτνης σου;
 Ιωβ. 39,9 Μήπως θα θελήσῃ ποτὲ ὁ ρινόκερως, να σε υπηρετήσῃ ἢ να κοιμηθῆ στον σταῦλον σου;
- Ιωβ. 39,10 δῆσεις δὲ ἐν ἰμάσι ζυγὸν αὐτοῦ ἢ ἐλκύσει σου αὔλακας ἐν πεδίῳ;
 Ιωβ. 39,10 Θα ἠμπορέσῃς να τὸν δέσης με λουριά στον ζυγὸν του, ὥστε να σύρῃ τὸ ἄροτρον, δια να ἀνοίξῃ ἀυλάκια στον ἀγρὸν;
- Ιωβ. 39,11 πέποιθας δὲ ἐπ' αὐτῷ, ὅτι πολλὴ ἢ ἰσχύς αὐτοῦ, ἐπαφήσεις δὲ αὐτῷ τὰ ἔργα σου;
 Ιωβ. 39,11 Ἐχεις, βέβαια, πεποιθήσιν εἰς αὐτόν, διότι μεγάλη εἶναι ἡ δύναμις του. Θα τὸν ἀφήσης ὁμως να ἐκτρελέσῃ τὰ

- βαρειά έργα της καλλιεργείας σου;
Ιωβ. 39,12 πιστεύεις δὲ ὅτι ἀποδώσει σοι τὸν σπóρον, εἰσοίσει δὲ σου τὸν ἄλωνα;
Ιωβ. 39,12 Θα ἐμπιστευθῆς δε εἰς αὐτὸν τὴν κατευόδωσιν τῆς σποράς και τὴν καλλιέργειαν τῶν αγρῶν σου, ὥστε να σου αποδώσῃ το εἰσόδημα, το ὁποῖον θα συγκεντρώσῃς στο αλώνι σου;
- Ιωβ. 39,13 πτέρυξ τερπομένων νεέλασα, ἐὰν συλλάβῃ ἀσίδα καὶ νέσσα·
Ιωβ. 39,13 Καμαρώνει και τέρπεται ἡ στρουθοκάμηλος δια το ωραῖον τῆς πτέρωμα, το ὁποῖον φυσικά εἶναι ωραιότερον ἀπὸ τα πτερά του πελαργοῦ και του ἱέρακος.
- Ιωβ. 39,14 ὅτι ἀφήσει εἰς γῆν τὰ ὡὰ αὐτῆς καὶ ἐπὶ χοῦν θάλαψι
Ιωβ. 39,14 Ἐν τούτοις στερεῖται αὐτῆ τῆς στοργῆς του πελαργοῦ προς τα παιδιά τῆς δι' αὐτό και θα ἀφήσῃ τα αυγά τῆς εἰς τὴν γην, εἰς τὴν ἄμμον, δια να τα ζεστάνῃ και τα ἐκκολάψῃ αὐτῆ.
- Ιωβ. 39,15 καὶ ἐπελάθετο ὅτι πούς σκορπιεῖ καὶ θηρία ἀγροῦ καταπατήσει·
Ιωβ. 39,15 Δεν ἔλαβεν υπ' ὄψιν, ὅτι πόδια ἀνθρώπων, που βυθίζονται εἰς τὴν ἄμμον, θα τα διασκορπίσουν και τα θηρία του αγροῦ θα τα καταπατήσουν.
- Ιωβ. 39,16 ἀπεσκλήρυνε τὰ τέκνα ἑαυτῆς, ὥστε μὴ ἑαυτήν, εἰς κενὸν ἐκοπίασεν ἄνευ φόβου·
Ιωβ. 39,16 Φέρεται με σκληρότητα προς τα τέκνα τῆς, ὡς εἰάν αὐτὰ δεν ἦσαν ἰδικά τῆς. Και ὡς εἰάν μάτην ἐκοπίασε, δεν φοβεῖται μήπως χαθούν τα τέκνα τῆς.
- Ιωβ. 39,17 ὅτι κατεσιώπησεν αὐτῆ ὁ Θεὸς σοφίαν καὶ οὐκ ἐπεμέρισεν αὐτῆ ἐν τῆ συνέσει.
Ιωβ. 39,17 Συμβαίνει δε αὐτό, διότι ὁ Θεὸς ἀπεισιώπησε και δεν τὴν ἐδίδαξε τὴν σοφίαν τῆς στοργῆς, δεν κατεμέρισεν εἰς αὐτὴν σύνεσιν.
- Ιωβ. 39,18 κατὰ καιρὸν ἐν ὕψει ὑψώσει, καταγελάσεται ἵππου καὶ τοῦ ἐπιβάτου αὐτοῦ.
Ιωβ. 39,18 Εἰς ὥρας ὁμως κινδύνου θα υψώσῃ τα ωραία πτερά τῆς και θα τρέχῃ τόσον γρήγορα, ὥστε θα κατανικήσῃ και θα καταγελάσῃ οἰονδήποτε ἵππον και τον ἱππέα, που ἐπιβαίνει εἰς αὐτόν.
- Ιωβ. 39,19 ἢ σὺ περιέθηκας ἵππῳ δύναμιν, ἐνέδυσας δὲ τραχήλῳ αὐτοῦ φόβον;
Ιωβ. 39,19 Μήπως συ περιέβαλες με δύναμιν τον ἵππον και ἐνέδυσες τον τράχηλόν του με ευκνησίαν, που ἐμπνέει φόβον;
Ιωβ. 39,20 περιέθηκας δὲ αὐτῷ πανοπλίαν, δόξαν δὲ στηθέων αὐτοῦ τόλμη;
Ιωβ. 39,20 Συ τον περιέβαλες με τόλμην, ὡς με πανοπλίαν; Συ του ἐνέβαλες εἰς τα στήθη τόλμην και θάρρος;
Ιωβ. 39,21 ἀνορύσσων ἐν πεδίῳ γαυριᾶ, ἐκπορεύεται δὲ εἰς πεδίον ἐν ἰσχυί·
Ιωβ. 39,21 Ἀνυπόμονος σκάπτει με τα πόδια του το ἔδαφος, ὅπου στέκεται, ἐπιπίπτει δὲ με ἀσυγκράτητον ὁρμὴν στο πεδίον τῆς μάχης.
- Ιωβ. 39,22 συναντῶν βασιλεῖ καταγελάσεται καὶ οὐ μὴ ἀποστραφῆ ἀπὸ σιδήρου·
Ιωβ. 39,22 Ἐάν συναντήσῃ σιδηρόφρακτον και περιφρουρούμενον βασιλέα, τον καταφρονεῖ και τον ἐμπαιζεῖ, και δεν πτοεῖται οὔτε και γυρίζει πίσω ἐνώπιον σιδηρῶν ὄπλων, μαχαιρῶν και τόξων.
- Ιωβ. 39,23 ἐπ' αὐτῷ γαυριᾶ τόξον καὶ μάχαιρα,
Ιωβ. 39,23 Ἐπάνω εἰς αὐτόν κάθεται υπερήφανα ὁ ἱππεὺς και χρησιμοποιεῖ το τόξον και τὴν μάχαιράν του.
Ιωβ. 39,24 καὶ ὀργῆ ἀφανιεῖ τὴν γῆν καὶ οὐ μὴ πιστεύσει, ἕως ἂν σημάνῃ σάλπιγξ·
Ιωβ. 39,24 Ἀπὸ τον θυμόν του, ὅταν τον υποχρεώνουν να περιμένη, κατασκάλπτει και ἐξαφανίζει με τα πόδια του τὴν γην· δεν θα μείνῃ ἡσυχος, ἕως ὅτου ἡ σάλπιγξ θα δώσῃ το σύνθημα τῆς ἐπιθέσεως.
- Ιωβ. 39,25 σάλπιγγος δὲ σημαιούσης λέγει· εὐῆγε. πόρρωθεν δὲ ὄσφραίνεται πολέμου σὺν ἄλματι καὶ κραυγῆ.
Ιωβ. 39,25 Ὅταν δε ἡ σάλπιγξ σημάνῃ ἐξόρμησιν, ἰκανοποιεῖται και φαίνεται σαν να λέγῃ· Εὐῆγε! Ἀπὸ μακρὰ ὄσφραίνεται τον πόλεμον και τρέχει με μεγάλα ἄλματα ἐκεῖ, που ἀκούονται πολεμικά κραυγαί.
- Ιωβ. 39,26 ἐκ δὲ τῆς σῆς ἐπιστήμης ἔστηκεν ἱέραξ, ἀναπετάσας τὰς πτέρυγας, ἀκίνητος, καθορῶν τὰ πρὸς νότον;
Ιωβ. 39,26 Μήπως ἀπὸ τὴν ἰδικὴν σου σοφίαν, ἔμαθε το γεράκι να στέκεται στον αέρα ἀκίνητον ἀπλώνοντας τὰς πτέρυγας του, και στρέφει το βλέμμα του προς τον νότον, ὅπου πρόκειται να πετάξῃ;
- Ιωβ. 39,27 ἐπὶ δὲ σῶ προστάγματι ὑψοῦται ἀετός, γυψ δὲ ἐπὶ νοσσιᾶς αὐτοῦ καθεσθεῖς ἀυλίζεται
Ιωβ. 39,27 Κατόπιν ἰδικῆς σου διαταγῆς πετὰ προς μεγάλα ὕψη ὁ αετός, ὁ δε γυψ διέρχεται τὴν νύκτα ἐπὶ τῆς φωλεᾶς του, εἰς τὴν ὁποῖαν θα καθίσῃ
- Ιωβ. 39,28 ἐπ' ἐξοχῆ πέτρας καὶ ἀποκρύφῳ;
Ιωβ. 39,28 και ἡ ὁποία εἶναι κτισμένη εἰς ἀπότομον και ἀπόκρυφον προεξοχὴν βράχου;
Ιωβ. 39,29 ἐκεῖσε ὦν ζητεῖ τὰ σῖτα, πόρρωθεν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ σκοπεύουσι·
Ιωβ. 39,29 Ἐνῶ δε εἶναι ἐκεῖ, ἀναζητεῖ τὴν τροφήν του, διότι βλέπουν ἀπὸ μακρὰ τα μάτια του προς τα μέρη ἐκεῖνα ὅπου εὐρίσκεται το θήραμά του.
- Ιωβ. 39,30 νεοσσοὶ δὲ αὐτοῦ φύρονται ἐν αἵματι, οἷ δ' ἂν ὥσι τεθνεῶτες, παραχρῆμα εὐρίσκονται.
Ιωβ. 39,30 Τα πουλιά του, ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ζωῆς τῶν, ζυμώνονται με το αἷμα τῶν κατασπαρασσομένων ζῶων· ὅπου δε και ἀν ὑπάρχουν θνησιμαία, ἐκεῖ ἀμέσως εὐρίσκονται και αὐτὰ”.

- Ιωβ. 40,1 Και ἀπεκρίθη Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Ἰὼβ καὶ εἶπε·
 Ιωβ. 40,1 Ἀπηυθύνθη ἀκόμη ὁ Θεὸς ἀπὸ τοῦ νέφους πρὸς τὸν σιωπῶντα Ἰὼβ καὶ εἶπε·
 Ιωβ. 40,2 μὴ κρίσιν μετὰ ἱκανοῦ ἐκκλινεῖ, ἐλέγχων δὲ Θεὸν ἀποκριθήσεται αὐτήν·
 Ιωβ. 40,2 “μήπως καὶ θὰ ἠμπορέσῃ κανεὶς νὰ ἀποφύγῃ νὰ κριθῆ με ἐμὲ τὸν παντοδύναμον; Ὄταν δε ἐκφράζῃ παράπονα καὶ ἐλέγχους πρὸς τὸν Θεόν, ἠμπορεῖ νὰ ἀποκριθῆ δια τὴν ἐπικρισίν του αὐτήν;”.
 Ιωβ. 40,3 ὑπολαβὼν δὲ Ἰὼβ λέγει τῷ Κυρίῳ·
 Ιωβ. 40,3 Ἀπαντῶν εὐλαβῶς ὁ Ἰὼβ εἶπε πρὸς τὸν Κυριον·
 Ιωβ. 40,4 τί ἔτι ἐγὼ κρίνομαι, νουθετοῦμενος καὶ ἐλέγχων Κύριον, ἀκούων τοιαῦτα οὐθὲν ὦν; ἐγὼ δὲ τίνα ἀπόκρισιν δῶ πρὸς ταῦτα; χεῖρα θήσω ἐπὶ στόματί μου·
 Ιωβ. 40,4 “πρὸς τι ἐγὼ καὶ τώρα, πὺ νουθετοῦμαι ἀπὸ τὸν Κυριον, νὰ παραπονεθῶ συμβουλευῶν καὶ ἐλέγχων τὸν Κυριον ἐγὼ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶμαι τίποτε; Ποῖαν δε ἀπάντησιν θὰ δώσω ἐγὼ εἰς αὐτά; Ἐὰν βάλω τὸ χεῖρι μου στο στόμα μου, δια νὰ τὸ κλείσω καὶ νὰ σιωπήσω πλέον.
 Ιωβ. 40,5 ἄπαξ λελάληκα, ἐπὶ δὲ τῷ δευτέρῳ οὐ προσθήσω.
 Ιωβ. 40,5 Μία φορὰ ὠμίλησα κατὰ ἀνόητον τρόπον· δὲν πρέπει καὶ δευτέραν φορὰν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον νὰ ομιλήσω”.
 Ιωβ. 40,6 ἔτι δὲ ὑπολαβὼν ὁ Κύριος εἶπε τῷ Ἰὼβ ἐκ τοῦ νέφους·
 Ιωβ. 40,6 Λαβὼν πάλιν ὁ Κυριος τὸν λόγον εἶπε πρὸς τὸν Ἰὼβ ἀπὸ τοῦ νέφους·
 Ιωβ. 40,7 μὴ, ἀλλὰ ζῶσαι ὡσπερ ἀνὴρ τὴν ὀσφύν σου, ἐρωτήσω δὲ σε, σὺ δὲ μοι ἀπόκρισαι·
 Ιωβ. 40,7 “μὴ σταματᾷς τὴν συζήτησιν, ἀλλὰ ζῶσε ὡς ἀνδρείος ἀνὴρ τὴν ὀσφύν σου, διότι ἐγὼ θὰ σε ἐρωτήσω, σὺ δὲ, εἰ ἠμπορῆς ἀπάντησέ μου.
 Ιωβ. 40,8 μὴ ἀποποιῶί μου τὸ κρίμα. οἶει δὲ με ἄλλως σοὶ κεχρηματικέναι ἢ ἵνα ἀναφανῆς δίκαιος;
 Ιωβ. 40,8 Μὴ ἀρνεῖσαι καὶ δὲν ἠμπορεῖς νὰ ἀρνηθῆς τὴν δικαίαν ἀπόφασίν μου καὶ ἐνέργειαν σχετικῶς πρὸς σέ. Νομίζεις ὅτι δι' ἄλλον λόγον ἐνήργησα ἐγὼ δια σέ, εἰ μὴ μόνον δια νὰ ἀναδειχθῆς δίκαιος;
 Ιωβ. 40,9 ἢ βραχιῶν σοὶ ἐστὶ κατὰ τοῦ Κυρίου, ἢ φωνῆ κατ' αὐτὸν βροντῆς;
 Ιωβ. 40,9 Μὴπως ὁ ἰδικὸς σου βραχιῶν εἶναι τόσοσιν ἰσχυρὸς, ὥστε νὰ υψωθῆ καὶ νὰ συγκριθῆ με τὸν παντοδύναμον βραχιῶνα τοῦ Κυρίου; Ἡ φωνὴ σου ὁμοιάζει με τὴν φωνὴν του, ἡ ὁποῖα εἶναι ὡς ἡ βροντῆ;
 Ιωβ. 40,10 ἀνάλαβε δὴ ὕψος καὶ δύναμιν, δόξαν δὲ καὶ τιμὴν ἀμφίασαι.
 Ιωβ. 40,10 Σηκώσε, λοιπὸν, τὸ ἀνάστημά σου, πάρε ἐπάνω σου τὴν δύναμίν σου, ἐνδύσου δόξαν καὶ τιμὴν,
 Ιωβ. 40,11 ἀπόστειλον δὲ ἀγγέλους ὀργῆ, πάντα δὲ ὑβριστὴν ταπεινώσον·
 Ιωβ. 40,11 στείλε, ἂν ἠμπορῆς, τοὺς ἀγγέλους σου με ἐντολήν καὶ ὀργήν, ταπεινώσε δε κάθε ἀλαζόνα καὶ ἀσεβῆ.
 Ιωβ. 40,12 ὑπερήφανον δὲ σβέσον, σῆψον δὲ ἀσεβεῖς παραχρῆμα,
 Ιωβ. 40,12 Σβήσε καὶ ἐξάλειψε ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς κάθε ὑπερήφανον. Φέρε ἀμέσως σῆψιν καὶ ἀποσύνθεσιν στοὺς ἀσεβεῖς.
 Ιωβ. 40,13 κρύψον δὲ εἰς γῆν ὁμοθυμαδόν, τὰ δὲ πρόσωπα αὐτῶν ἀτιμίας ἔμπλησον·
 Ιωβ. 40,13 Ἐκρύψε τοὺς καὶ κρύψε τοὺς ὅλους μαζὴ εἰς τὴν γῆν, τὰ δε πρόσωπά των γέμισέ τα ἀπὸ καταισχύνῃν καὶ ἐξευτελισμὸν.
 Ιωβ. 40,14 ὁμολογήσω ὅτι δύναται ἡ δεξιὰ σου σῶσαι.
 Ιωβ. 40,14 Τότε θὰ διακηρύξω καὶ ἐγὼ, ὅτι ἡ δεξιὰ σου δύναται νὰ σε σώσῃ ἀπὸ κινδύνους.
 Ιωβ. 40,15 ἀλλὰ δὴ ἰδοὺ θηρία παρά σοι, χόρτον ἴσα βουσίην ἐσθίουσιν.
 Ιωβ. 40,15 Ἰδοὺ ὁμως ὅτι θηρία μεγάλα πλησίον σου τρώγουν τὸν χόρτον ὡσάν βοῦδια.
 Ιωβ. 40,16 ἰδοὺ δὴ ἡ ἰσχύς αὐτοῦ ἐπ' ὀσφύϊ, ἡ δὲ δύναμις αὐτοῦ ἐπ' ὀμφαλοῦ γαστροῦ·
 Ιωβ. 40,16 Ἰδοὺ εἰς ἓνα ἀπὸ αὐτά, σὸν ὑποπόταμον, ἡ δύναμις του εὐρίσκεται εἰς τὴν ὀσφύν του καὶ τὴν καθιστᾷ ἰσχυρὰν καὶ ἀλύγιστον. Μαλιστα δε ἡ δύναμις του εἶναι σὸν ὀμφαλὸν τῆς κοιλίας του.
 Ιωβ. 40,17 ἔστησεν οὐρὰν ὡς κυπάρισσον, τὰ δὲ νεῦρα αὐτοῦ συμπλέκται·
 Ιωβ. 40,17 Ὑψώνει τὴν οὐρὰν του, πὺ εἶναι υψηλὴ καὶ ευθεῖα ὅπως τὸ κυπάρισσι. Τα νεῦρα του συμπλέκονται μεταξύ των.
 Ιωβ. 40,18 αἰ πλευραὶ αὐτοῦ πλευραὶ χάλκειαι, ἡ δὲ ράχις αὐτοῦ σίδηρος χυτὸς.
 Ιωβ. 40,18 Τα πλευρά του εἶναι ἰσχυρά ὡσάν χαλκὸς καὶ ἡ ράχις του εἶναι ὡσάν χυτὸς σίδηρος.
 Ιωβ. 40,19 τοῦτ' ἔστιν ἀρχὴ πλάσματος Κυρίου, πεπονημένον ἐγκαταπαίζεσθαι ὑπὸ τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ.
 Ιωβ. 40,19 Τὸ θηριὸν δηλαδὴ αὐτὸ, ὁ ὑποπόταμος, εἶναι θαυμαστόν πλάσμα τοῦ Κυρίου. Δημιουργημα τόσοσιν ἰσχυρόν, ὥστε μόνον ὑπὸ των ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ εἶναι δυνατόν νὰ περιπατῆται.
 Ιωβ. 40,20 ἐπελθὼν δὲ ἐπ' ὄρος ἀκρότομον ἐποίησε χαρμονὴν τετράποσιν ἐν τῷ ταρτάρῳ.
 Ιωβ. 40,20 Ὄταν δια τὴν ἀνεύρεσιν τῆς τροφῆς του ἐξέρχεται ἀπὸ τὸν ποταμὸν καὶ ἀνέρχεται εἰς ἀπόκρημνον λόφον, πὺ ἔχει χλόην, προκαλεῖ χαρὰν εἰς τα τετράποδα, τα ὁποῖα εὐρίσκονται κάτω εἰς τὴν πεδιάδα.

- Ιωβ. 40,21 ὑπὸ παντοδαπὰ δένδρα κοιμᾶται, παρὰ πάπυρον καὶ κάλαμον καὶ βούτομον.
 Ιωβ. 40,21 Κοιμάται κάτω ἀπὸ διάφορα δένδρα, πλησίον στο παπύρι, εἰς τα καλάμια καὶ εἰς τα ψαθιά.
 Ιωβ. 40,22 σκιάζονται δὲ ἐν αὐτῷ δένδρα μεγάλα σὺν ῥαδάμνοις καὶ κλώνες ἀγροῦ.
 Ιωβ. 40,22 Ριπτοῦν ἐπάνω εἰς αὐτὸν τὴν σκιαν τῶν δένδρα μεγάλα καὶ τρυφερά βλαστάρια καὶ κλώνοι, που υψώνονται στους αγρούς.
 Ιωβ. 40,23 ἐὰν γένηται πλήμμυρα, οὐ μὴ αἰσθηθῆ· πέποιθεν ὅτι προσκρούσει ὁ Ἰορδάνης εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ.
 Ιωβ. 40,23 Εἰς πλημμυρίση ο ποταμός, αὐτὸς δεν θα αισθανθῆ τίποτε. Ἐχει πεποιθῆσιν εἰς τὴν δυνάμιν του καὶ ὅταν ἀκόμα προσκρούση στο στόμα του ο Ἰορδάνης ποταμός.
 Ιωβ. 40,24 ἐν τῷ ὀφθαλμῷ αὐτοῦ δέξεται αὐτὸν, ἐνσκολιευόμενος τρήσει ῥῖνα.
 Ιωβ. 40,24 Εἰς ἡμπορή κανεῖς, ας τον συλλάβῃ φανερά ενεργῶν. Ἡ ας διατρύπηση, ἀν ἡμπορή, τὸ ρύγχος του χρησιμοποιοῦν πρὸς τούτο παγιδευτικά μέσα.
 Ιωβ. 40,25 ἄξεις δὲ δράκοντα ἐν ἀγκίστρῳ, περιθήσεις δὲ φορβαίαν περὶ ῥῖνα αὐτοῦ;
 Ιωβ. 40,25 Ἡμπορεῖς συ να συλλάβῃς τὸν δράκοντα τὸν μεγάλον, τὸν κροκόδειλον, με ἀγκιστρον, να βάλῃς δε γύρω ἀπὸ τὸ ρύγχος του χαλινάρι;
 Ιωβ. 40,26 εἰ δῆσεις κρίκον ἐν τῷ μυκτῆρι αὐτοῦ, ψελλίῳ δὲ τρυπήσεις τὸ χεῖλος αὐτοῦ;
 Ιωβ. 40,26 Μῆπως καὶ ἡμπορεῖς να δέσης κρίκον στους ῥώθωνάς του, να τρυπήσης δε τὸ χεῖλος του καὶ να του περάσῃς χαλκάν;
 Ιωβ. 40,27 λαλήσει δὲ σοι δεήσει, ἰκετηρία μαλακῶς;
 Ιωβ. 40,27 Μῆπως αὐτὸς τρέμων τὴν δυνάμιν σου θα σου ομιλήσῃ ἰκετευτικά, μαλακά καὶ ἡρεμα;
 Ιωβ. 40,28 θήσεται δὲ μετὰ σοῦ διαθήκη; λήψῃ δὲ αὐτὸν δοῦλον αἰώνιον;
 Ιωβ. 40,28 Μῆπως καὶ θα θελήσῃ να συνάψῃ μαζῇ σου σύμφωνον φιλίας; Μῆπως καὶ ἔχεις τὴν δυνάμιν να τον πάρῃς καὶ να τον κρατήσῃς παντοτεινὸν δοῦλον σου;
 Ιωβ. 40,29 παίξῃ δὲ ἐν αὐτῷ ὥσπερ ὀρνέῳ ἢ δῆσεις αὐτὸν ὥσπερ στρουθίον παιδίῳ;
 Ιωβ. 40,29 Θα παίξῃς, τάχα, μαζῇ του ὅπως παίζεις με ἓνα πουλί ἢ ἡμπορεῖς να τον δέσης, ὅπως δένεις ἓνα σπουργίτην, που τον δίνεις στο παιδί για να παίξῃ;
 Ιωβ. 40,30 ἐνσιποῦνται δὲ ἐν αὐτῷ ἔθνη, μεριτεύονται δὲ αὐτὸν Φοινίκων ἔθνη;
 Ιωβ. 40,30 Τρέφονται ἀπὸ τὰς σάρκας του ἔθνη, οἱ δε ἐμπορικοὶ λαοὶ τῶν Φοινίκων κόπτουν αὐτὸν εἰς μεγάλα τεμάχια καὶ τον ἐμπορεύονται.
 Ιωβ. 40,31 πᾶν δὲ πλωτὸν συνελθὸν οὐ μὴ ἐνέγκωσι βύρσαν μίαν οὐράς αὐτοῦ καὶ ἐν πλοίοις ἀλιέων κεφαλὴν αὐτοῦ.
 Ιωβ. 40,31 Οποιοδῆποτε πλοῖον καὶ ἀν ἔλθῃ, δεν θα ἡμπορέσῃ οὔτε τὸ δέρμα τῆς ουράς του να σηκώσῃ. Καὶ εἰς τα πλοιάρια τῶν ἀλιέων δεν θα καταστῆ δυνατόν να φέρουν ζωντανὴν τὴν κεφαλὴν του.
 Ιωβ. 40,32 ἐπιθήσεις δὲ αὐτῷ χεῖρα μνησθεὶς πόλεμον τὸν γινόμενον ἐν σώματι αὐτοῦ, καὶ μηκέτι γινέσθω.
 Ιωβ. 40,32 Εἰς δε τολμήσης καὶ βάλῃς τὸ χεῖρι σου ἐπάνω εἰς αὐτὸν, θα ἐνθυμηθῇς τὸν ἀγῶνα, που γίνεται στο σῶμα του, καὶ θα εἴπῃς· Ποτέ πλέον να μὴ γίνῃ τέτοιος ἀγὼν κατὰ του κροκοδείλου.

ΙΩΒ 41

- Ιωβ. 41,1 Οὐχ ἑώρακας αὐτὸν, οὐδὲ ἐπὶ τοῖς λεγομένοις τεθαύμακας;
 Ιωβ. 41,1 Δεν ἔχεις ἴδει τὸ μέγα αὐτὸ θηρίον; Δεν ἔχεις δοκιμάσει δέος καὶ θαυμασμόν, ὅταν ἤκουσες να ομιλοῦν δι' αὐτό;
 Ιωβ. 41,2 οὐ δέδοικας ὅτι ἠτοίμασταί μοι; τίς γάρ ἐστιν ὁ ἐμοὶ ἀντιστάς;
 Ιωβ. 41,2 Δεν φοβεῖσαι λοιπὸν καὶ ἐμὲ, ο ὁποῖος ἔχω δημιουργήσῃ αὐτὸ τὸ θηρίον; Διότι ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος, ο ὁποῖος μου ἀντεστάθῃ ποτέ ἕως τώρα;
 Ιωβ. 41,3 ἢ τίς ἀντιστήσεται μοι καὶ ὑπομενεῖ, εἰ πᾶσα ἡ ὑπ' οὐρανὸν ἐμὴ ἐστιν;
 Ιωβ. 41,3 Καὶ ποιὸς εἶναι δυνατόν να μου ἀντισταθῇ στο μέλλον καὶ να μείνῃ ἀκλόνητος ἀφοῦ ὅλη ἡ κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸν γῆ καὶ τὰ ἐν αὐτῇ εἶναι ἰδικά μου;
 Ιωβ. 41,4 οὐ σιωπήσομαι δι' αὐτὸν, καὶ λόγον δυνάμεως ἐλεήσει τὸν ἴσον αὐτῷ.
 Ιωβ. 41,4 Δεν θα παύσω ἀκόμη να κάνω λόγον δια τὸ μέγα αὐτὸ θηρίον. Ἐξ αἰτίας τῆς τρομερᾶς δυνάμεώς του, καθένας θα λυπηθῇ ἐκεῖνον, που ἐπιτίθεται ἐναντίον του, διότι θα τον βλέπῃ ἐκτιθέμενον εἰς μέγαν θανάσιμον κίνδυνον.
 Ιωβ. 41,5 τίς ἀποκαλύψει πρόσωπον ἐνδύσεως αὐτοῦ, εἰς δὲ πτύξιν θώρακος αὐτοῦ τίς ἂν εἰσέλθοι;
 Ιωβ. 41,5 Ποιὸς ἡμπορεῖ να ἀφαίρεση καὶ να ξεσκεπάσῃ τὸ κάλυμμα τῆς ἐπενδύσεως του; Ποιὸς δε ἡμπορεῖ να εἰσχωρήσῃ εἰς τὰς πτυχὰς του θώρακος του;
 Ιωβ. 41,6 πύλας προσώπου αὐτοῦ τίς ἀνοίξει; κύκλῳ ὀδόντων αὐτοῦ φόβος.
 Ιωβ. 41,6 Ποιὸς ἡμπορεῖ να ἀνοίξῃ τὴν πύλην του στόματός του, τὰς φοβερὰς δηλαδὴ σιαγῶνας του; Γυρω ἀπὸ τὰς σιαγῶνας αὐτὰς εἶναι οἱ τρομεροὶ ὀδόντες του, οἱ ὁποῖοι ἐμπνέουν φόβον.

- Ιωβ. 41,7
Ιωβ. 41,7 τὰ ἔγκατα αὐτοῦ ἀσπίδες χάλκεαι, σύνδεσμος δὲ αὐτοῦ ὥσπερ συμυρίτης λίθος·
Τα εσωτερικά του προφυλάσσονται σαν από χαλκίνας ασπίδας, αι δε ηνωμένα μεταξύ των φολίδες του δέρματός του είναι σαν να έχουν κατασκευασθῆ από συμυρίτην λίθον.
- Ιωβ. 41,8
Ιωβ. 41,8 εἷς τοῦ ἑνὸς κολλῶνται, πνεῦμα δὲ οὐ μὴ διέλθῃ αὐτόν·
Η μία φολίς συνδέεται τόσο στενά με την ἄλλην, ὥστε οὔτε η πνοή ἀνέμου δεν ἠμπορεῖ να περάσῃ δια μέσου αυτών.
- Ιωβ. 41,9
Ιωβ. 41,9 ἀνὴρ τῶ ἀδελφῶ αὐτοῦ προσκολληθήσεται, συνέχονται καὶ οὐ μὴ ἀποσπασθῶσιν.
Σαν ἀδελφία προσκολλάται η μία με την ἄλλην, συνδέονται στενότερα και δεν είναι δυνατόν να αποσπασθούν και να ξεχωρίσουν οὔτε ἀπὸ μεταξύ των οὔτε ἀπὸ το σῶμα του κροκοδείλου.
- Ιωβ. 41,10
Ιωβ. 41,10 ἐν παρμῶ αὐτοῦ ἐπιφάσκειται φέγγος, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ εἶδος Ἴωσφόρου.
Καθὼς πταρνίζεται, τα σταγονίδια του πταρμού του ακτινοβολοῦν το φως, τα δε μάτια του ομοιάζουν με τον Αυγερινόν.
- Ιωβ. 41,11
Ιωβ. 41,11 ἐκ στόματος αὐτοῦ ἐκπορεύονται ὡς λαμπάδες καιόμεναι καὶ διάρριποῦνται ὡς ἐσχάραι πυρός,
Απὸ το στόμα του ἐξέρχονται σαν αναμμένες λαμπάδες και εξαφανίζονται ολόγυρά του ὡσάν εστία φωτιάς.
- Ιωβ. 41,12
Ιωβ. 41,12 ἐκ μυκτῆρων αὐτοῦ ἐκπορεύεται καπνὸς καμίνου καιομένης πυρὶ ἀνθράκων.
Τα σταγονίδια που εκτοξεύονται ἀπὸ τους ρῶθωνάς του ομοιάζουν με ἐξερχόμενον καπνὸν καμίνου, η οποία καίεται με αναμμένα κάρβουνα.
- Ιωβ. 41,13
Ιωβ. 41,13 ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἄνθρακες, φλόξ δὲ ἐκ στόματος αὐτοῦ ἐκπορεύεται.
Η εκπνοή αυτου είναι σαν αναμμένα κάρβουνα, φλόγα δε εκπορεύεται ἀπὸ το στόμα του.
- Ιωβ. 41,14
Ιωβ. 41,14 ἐν δὲ τραχήλῳ αὐτοῦ ἀυλίζεται δύναμις, ἔμπροσθεν αὐτοῦ τρέχει ἀπώλεια.
Εἰς τον τράχηλόν του ἐδράζεται η δύναμις του και ἔμπροσθεν του ἀπλώνεται ὄλεθρος και καταστροφή.
- Ιωβ. 41,15
Ιωβ. 41,15 σάρκες δὲ σώματος αὐτοῦ κεκόλληνται· καταχέει ἐπ' αὐτόν, οὐ σαλευθήσεται.
Αἱ σάρκες του σώματός του είναι στενά κολλημένα μεταξύ των και σκληραί, ὥστε εἰάν κανεὶς ρίψῃ ἐναντίον του βέλη οὔτε που θα τα αισθανθῆ και οὔτε θα σαλευθῆ.
- Ιωβ. 41,16
Ιωβ. 41,16 ἡ καρδία αὐτοῦ πέπηγεν ὡς λίθος, ἔστηκε δὲ ὥσπερ ἄκμων ἀνήλατος.
Η καρδία του είναι σκληρὴ ὅπως το λιθάρι· στέκεται ἀκαμπτη και ἀλύγιστη σαν το αμόνι.
- Ιωβ. 41,17
Ιωβ. 41,17 στραφέντος δὲ αὐτοῦ, φόβος θηρίοις τετράποσιν ἐπὶ γῆς ἄλλομένοις.
Εἰάν βγῇ ἀπὸ το νερό και στραφῆ προς την ξηράν, φόβος και τρόμος θα πέσῃ εἰς τα θηρία της υπαίθρου, τα οποία φεύγουν ἐνώπιόν του με πηδήματα.
- Ιωβ. 41,18
Ιωβ. 41,18 εἰάν συναντήσωσιν αὐτῶ λόγχοι, οὐδὲν μὴ ποιήσωσι δόρυ καὶ θώρακα·
Λογχοὶ εἰάν πέσουν με ορμὴν ἐπάνω του, δεν τον θίγουν καθόλου. Οὔτε το δόρυ και οι θωρακισμένοι πολεμισταὶ ἠμποροῦν να του κάμουν τίποτε.
- Ιωβ. 41,19
Ιωβ. 41,19 ἤγηται μὲν γὰρ σίδηρον ἄχυρα, χαλκὸν δὲ ὥσπερ ξύλον σαθρόν.
Αὐτὸς θεωρεῖ τα σιδερένια ὄπλα σαν ἄχυρα, τα δε χάλκινα σαν σάπιο ξύλο.
- Ιωβ. 41,20
Ιωβ. 41,20 οὐ μὴ τρώσῃ αὐτόν τόξον χάλκεον, ἤγηται μὲν πετροβόλον χόρτον·
Το χάλκινον τόξον δεν ἠμπορεῖ να του ἐπιφέρῃ καμμίαν πληγὴν, την δε σφενδόνην που ἐκσφενδονίζει λίθους, την θεωρεῖ σαν το χορτάρι.
- Ιωβ. 41,21
Ιωβ. 41,21 ὡς καλάμη ἐλογίσθησαν σφυῖραι, καταγελαῖ δὲ σεισμοῦ πυρφόρου.
Τα σιδερένια σφυριά τα θεωρεῖ σαν την ἀνάλαφρη καλαμιά. Καταφρονεῖ δε τα πυρφόρα βέλη, που ἐκσφενδονίζονται ἐναντίον του.
- Ιωβ. 41,22
Ιωβ. 41,22 ἡ στρωμνὴ αὐτοῦ ὀβελίσκοι ὀξεῖς, πᾶς δὲ χρυσὸς θαλάσσης ὑπ' αὐτόν ὥσπερ πηλὸς ἀμύθητος.
Κοιμάται με ἄνεσιν ἐπάνω σε μυτερά καρφιά, ὅλος δε ο κάτω ἀπὸ αὐτόν χρυσὸς της θαλάσσης θεωρεῖται σαν λάσπη ἀνευ ἀξίας.
- Ιωβ. 41,23
Ιωβ. 41,23 ἀναζει τὴν ἄβυσσον ὥσπερ χαλκεῖον, ἤγηται δὲ τὴν θάλασσαν ὥσπερ ἐξάλειπτρον,
Αναταράσσει και κάμνει σαν να βράζουν τα ὕδατα, ὅπως το φυσερό του σιδηρουργείου. Ευχαριστεῖται δε εἰς την θάλασσαν, ὡς εἰάν αὐτὴ είναι λεκάνη λουτροῦ καθαριότητος.
- Ιωβ. 41,24
Ιωβ. 41,24 τὸν δὲ τάρταρον τῆς ἀβύσσου ὥσπερ αἰχμάλωτον· ἐλογίσαστο ἄβυσσον εἰς περίπατον.
Τα βάθη των θαλασσῶν είναι ὑπὸ την ἐξουσίαν του ὡς αἰχμάλωτα. Περίπατον δε ευχάριστον θεωρεῖ τον ὠκεανον.
- Ιωβ. 41,25
Ιωβ. 41,25 οὐκ ἔστιν οὐδὲν ἐπὶ τῆς γῆς ὅμοιον αὐτῶ πεπονημένον ἐγκαταπαίξεσθαι ὑπὸ τῶν ἀγγέλων μου·
Δεν ὑπάρχει ἄλλο θηρίον ἐπάνω εἰς την γην ὅμοιον με τον κροκόδειλον, ο οποίος είναι ἔτσι φτιασμένος, ὥστε μόνον ἀπὸ τους ἀγγέλους μου είναι δυνατόν να ἐμπαίζεται.
- Ιωβ. 41,26
Ιωβ. 41,26 πᾶν ὑψηλὸν ὄρῳ, αὐτὸς δὲ βασιλεὺς πάντων τῶν ἐν τοῖς ὕδασιν.
Βλέπει ἀπτόητος ὅλα τα υψηλά, βασιλεύει δε εἰς ὅλα τα ζῶα, που ὑπάρχουν μέσα εἰς τα ὕδατα”.

- Ιωβ. 42,1 Ὑπολαβὼν δὲ Ἰώβ λέγει τῷ Κυρίῳ·
 Ιωβ. 42,1 Ἐλαβε τον λόγον τότε ο Ἰώβ και εἶπε προς τον Κυριον·
 Ιωβ. 42,2 οἶδα ὅτι πάντα δύνασαι, ἀδυνατεῖ δέ σοι οὐδέν.
 Ιωβ. 42,2 “γνωρίζω πλέον πολύ καλά, Κυριε, ὅτι συ δύνασαι τα πάντα, τίποτε δε δεν εἶναι ἀδύνατον εις σέ.
 Ιωβ. 42,3 τίς γάρ ἐστιν ὁ κρύπτων σε βουλήν; φειδόμενος δὲ ῥημάτων, καὶ σέ οἶεται κρύπτειν; τίς δὲ ἀναγγελεῖ μοι ἃ οὐκ ἤδριν, μεγάλα καὶ θαυμαστά, ἃ οὐκ ἐπιστάμην;
 Ιωβ. 42,3 Ποίος δε εἶναι δυνατὸν να κρύψη ἀπὸ σε τας σκέψεις και ἀποφάσσου; Ποίος δε εἶναι εκείνος, που τσιγκουνευόμενος και συγκρατῶν μέσα τα λόγια του νομίζει ὅτι δύναιται να τα ἀποκρύψη ἀπὸ σέ; Ποίος ὁμως ἄλλος, εκτὸς ἀπὸ σέ, θα μου ἀνήγγελλεν αὐτά, που δεν εγνωρίζα, τα μεγάλα και αξιοθαύμαστα, που δεν ἤξευρα; ἄκουσον δὲ μου, Κύριε, ἵνα κάγῳ λαλήσω· ἐρωτήσω δὲ σε, σὺ δὲ με δίδαξον.
 Ιωβ. 42,4 Ἀκουσε δε εμέ, Κυριε, δια να τολμήσω να ομιλήσω και εγὼ προς σέ. Θα σε ερωτήσω, συ δε δίδαξέ με.
 Ιωβ. 42,5 ἀκοήν μὲν ὠτὸς ἤκουόν σου τὸ πρότερον, νυνὶ δὲ ὁ ὀφθαλμὸς μου ἐώρακέ σε·
 Ιωβ. 42,5 Μέχρι τῶρα με τα αὐτιά μου μόνον ἤκουα περὶ σου και των μεγαλείων σου. Τωρα ὁμως σε εἶδα με τα ἴδια μου τα μάτια.
 Ιωβ. 42,6 διὸ ἐφαύλισα ἑμαυτὸν καὶ ἐτάκην, ἤγημαι δὲ ἑμαυτὸν γῆν και σποδόν.
 Ιωβ. 42,6 Δια τοῦτο ἐλεεινολόγησα και ἐξουθένωσα τον εαυτὸν μου, ἔλυωσα ἀπὸ ψυχικὴν συντριβὴν, αισθάνομαι ὅτι εἶμαι πράγματι χῶμα και στάκτη”.
 Ιωβ. 42,7 ἐγένετο δὲ μετὰ τὸ λαλήσαι τὸν Κύριον πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα τῷ Ἰώβ, εἶπεν ὁ Κύριος Ἐλιφάζ τῷ Θαιμανίτῃ· ἡμαρτες σὺ και οἱ δύο φίλοι σου· οὐ γὰρ ἐλαλήσατε ἐνώπιόν μου ἀληθῆς οὐδὲν ὥσπερ ὁ θεράπων μου Ἰώβ.
 Ιωβ. 42,7 Οταν ο Κυριος εἶπεν ὅλους αὐτοὺς τους λόγους προς τον Ἰώβ, ἀπευθυνόμενος προς Ἐλιφάζ τον Θαιμανίτην εἶπεν· “ἡμάρτησες συ και οἱ δύο φίλοι σου, διότι δεν ὠμιλήσατε ἐνώπιόν μου τίποτε το ἀληθῆς και σύμφωνον προς την βουλήν μου, ὅπως ο δούλος μου ο Ἰώβ.
 Ιωβ. 42,8 νῦν δὲ λάβετε ἐπτὰ μόσχους καὶ ἐπτὰ κριοὺς καὶ πορεύθητε πρὸς τὸν θεράποντά μου Ἰώβ, καὶ ποιήσει κάρπων ὑπὲρ ὑμῶν. Ἰώβ δὲ ὁ θεράπων μου εὔξεται περὶ ὑμῶν, ὅτι εἰ μὴ πρόσωπον αὐτοῦ λήψομαι· εἰ μὴ γὰρ δι’ αὐτόν, ἀπώλεσα ἂν ὑμᾶς· οὐ γὰρ ἐλαλήσατε ἀληθῆς κατὰ τοῦ θεράποντός μου Ἰώβ.
 Ιωβ. 42,8 Λαβετε λοιπὸν τῶρα ἐπτὰ μόσχους και ἐπτὰ κριους και πηγαινετε προς τον δούλον μου τον Ἰώβ και θα προσφέρη αὐτὸς αὐτὰ ολοκαύτωμα δια σας. Ο δούλος μου ο Ἰώβ θα προσευχηθῆ δια σας και εγὼ αὐτόν και την δέησίν του θα λάβω ὑπ’ ὄψιν μου και θα συγχωρήσω το ἀμάρτημά σας. Εὰν δεν ἦτο προς χάριν αὐτοῦ, θα σας κατέστρεφα. Διότι ομιλοῦντες, ὅπως ὠμιλήσατε, ἐναντίον του δούλου μου του Ἰώβ, δεν εἶπατε το ἀληθῆς”.
 Ιωβ. 42,9 ἐπορεύθη δὲ Ἐλιφάζ ὁ Θαιμανίτης καὶ Βαλδὰδ ὁ Σαυχίτης καὶ Σωφάρ ὁ Μιναῖος καὶ ἐποίησαν καθὼς συνέταξεν αὐτοῖς ὁ Κύριος, καὶ ἔλυσε τὴν ἀμαρτίαν αὐτοῖς διὰ Ἰώβ.
 Ιωβ. 42,9 Επήγαν πράγματι ο Ἐλιφάζ ο Θαιμανίτης, Βαλδὰδ ὁ Σιαυχίτης και Σωφάρ ο Μιναῖος και ἐπραξαν, ὅπως τους εἶχε διατάξει ο Κυριος. Ο δε Κυριος συνεχώρησε και διέλυσε την ἀμαρτίαν των προς χάριν του Ἰώβ.
 Ιωβ. 42,10 ὁ δὲ Κύριος ἠῤῥῆξε τὸν Ἰώβ· εὐξαμένου δὲ αὐτοῦ και περὶ τῶν φίλων αὐτοῦ, ἀφῆκεν αὐτοῖς τὴν ἀμαρτίαν. ἔδωκε δὲ ὁ Κύριος διπλα ὅσα ἦν ἔμπροσθεν Ἰώβ εις διπλασιασμόν.
 Ιωβ. 42,10 Ο Κυριος ἐδόξασε και ἐπὶ του σημείου αὐτοῦ τον Ἰώβ. Οταν αὐτὸς προσηυχῆθη δια τους φίλους του, ο Κυριος συνεχώρησε την ἀμαρτίαν ἐκείνων. Εἰς δε τον Ἰώβ ἔδωσε τα διπλάσια, ἀπὸ ὅσα προηγουμένως εἶχεν.
 Ιωβ. 42,11 ἤκουσαν δὲ πάντες οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ και αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ πάντα τὰ συμβεβηκότα αὐτῷ και ἦλθον πρὸς αὐτόν και πάντες ὅσοι ἤδρισαν αὐτόν ἐκ πρώτου· φαγόντες δὲ καὶ πιόντες παρ’ αὐτῷ παρεκάλεσαν αὐτόν, και ἐθαύμασαν ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἐπήγαγεν ἐπ’ αὐτῷ ὁ Κύριος, ἔδωκε δὲ αὐτῷ ἕκαστος ἀμνάδα μίαν και τετράδραχμον χρυσοῦ και ἀσήμου.
 Ιωβ. 42,11 Επληροφορήθησαν δε ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ του και αἱ ἀδελφαὶ του ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῆ εις αὐτόν και ἦλθαν πάντες προς αὐτόν, ὅσοι τον εἶχαν γνωρίσει και προηγουμένως. Αφού δε ἔφαγαν και ἔπιαν στο σπίτι μαζὴ του, τον παρηγόρησαν ἀλλὰ και τον εθαύμασαν δι’ ὅλα ὅσα ἐπέφερεν εις αὐτόν ο Κυριος. Ἐκαστος δε ἀπὸ αὐτοὺς ἔδωκεν στον Ἰώβ ὡς δῶρον μίαν ἀρνάδα, ἓνα χρυσοῦν τετράδραχμον και ἀκατέργαστον ἄργυρον.
 Ιωβ. 42,12 ὁ δὲ Κύριος εὐλόγησε τὰ ἔσχατα Ἰώβ ἢ τὰ ἔμπροσθεν· ἦν δὲ τὰ κτήνη αὐτοῦ πρόβατα μύρια τετρακισχίλια, κάμηλοι ἑξακισχίλια, ζεύγη βοῶν χίλια, ὄνοι θήλειαι νομάδες χίλια.
 Ιωβ. 42,12 Ο δε Κυριος εὐλόγησε τα μετὰ ταῦτα ἔτη του Ἰώβ πλουσιώτερον και περισσότερον ἀπὸ τα προηγηθέντα χρόνια του. Ἀνήλθον δε τα κτήνη του, τα πρόβατά του εις δεκατέσσαρες χιλιάδες, αἱ κάμηλοί του εις ἐξ χιλιάδες, τα ζεύγη των βοϊδιῶν του εις χίλια, αἱ θηλυκαὶ ὄνοι, που ἐβοσκαν εις κοπάδια, ἀνήλθον εις χιλιάς.
 Ιωβ. 42,13 γεννῶνται δὲ αὐτῷ υἱοὶ ἐπτὰ καὶ θυγατέρες τρεῖς·
 Ιωβ. 42,13 Ἀπέκτησε δε αὐτὸς ἐπτὰ υἱούς και τρεῖς θυγατέρας.

- Ιωβ. 42,14 καὶ ἐκάλεσε τὴν μὲν πρώτην Ἡμέραν, τὴν δὲ δευτέραν Κασίαν, τὴν δὲ τρίτην Ἀμαλθαίας κέρας.
 Ιωβ. 42,14 Καὶ ἐκάλεσε τὴν μὲν πρώτην Ἡμέραν, εἰς συμβολισμόν τῆς νέας χαρμοσύνης περιόδου ποῦ ἀνέτειλε δια τὸν Ἰώβ. Τὴν δευτέραν Κασίαν, εὐάρεστον ὡς τὸ αρωματώδες φυτὸν, τὴν τρίτην ἐκάλεσεν Ἀμαλθαίας κέρας, εἰς δὴλωσιν τῆς νέας υπεραφθονίας τῶν ἀγαθῶν τοῦ.
- Ιωβ. 42,15 καὶ οὐχ εὐρέθησαν κατὰ τὰς θυγατέρας Ἰώβ βελτίους αὐτῶν ἐν τῇ ὑπ' οὐρανόν· ἔδωκε δὲ αὐταῖς ὁ πατήρ κληρονομίαν ἐν τοῖς ἀδελφοῖς.
 Ιωβ. 42,15 Καθ' ὅλην δε τὴν ὑπὸ τὸν οὐρανὸν οἰκουμένην δεν εὐρέθησαν ὡσάν τας θυγατέρας τοῦ Ἰώβ καλύτερα καὶ ὠραιότεροι. Ἀπέκτησε δε τόσα πολλὰ ὁ Ἰωβ, ὥστε ἔδωκε καὶ εἰς τας τρεῖς αὐτὰς θυγατέρας τοῦ κληρονομίαν μεγάλην μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν τῶν.
- Ιωβ. 42,16 ἔζησε δὲ Ἰώβ μετὰ τὴν πληγὴν ἔτη ἑκατὸν ἑβδομήκοντα, τὰ δὲ πάντα ἔτη ἔζησε διακόσια τεσσαράκοντα· καὶ εἶδεν Ἰώβ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ καὶ τοὺς υἱοὺς τῶν υἱῶν αὐτοῦ, τετάρτην γενεάν.
 Ιωβ. 42,16 Ἐζησε δε ὁ Ἰώβ μετὰ τὴν θλίψιν τῆς ἀσθενείας τοῦ ἑκατὸν ἑβδομήκοντα ἔτη. Ὅλα δε τὰ ἔτη τῆς ζωῆς τοῦ Ἰωβ ἀνήλθον εἰς διακόσια τεσσαράκοντα. Καὶ εἶδεν ὁ Ἰώβ τὰ παιδιὰ τοῦ καὶ τὰ παιδιὰ τῶν παιδιῶν τοῦ μέχρι τετάρτης γενεάς.
- Ιωβ. 42,17 καὶ ἐτελεύτησεν Ἰώβ πρεσβύτερος καὶ πλήρης ἡμερῶν.
 Ιωβ. 42,17 Ἐξεδήμησε δε ὁ Ἰώβ γέρον καὶ πλήρης ἡμερῶν.
 Ιωβ. 42,17α γέγραπται δὲ αὐτὸν πάλιν ἀναστήσεσθαι μεθ' ὧν ὁ Κύριος ἀνίστησιν.
 Ιωβ. 42,17α Ἐχει δε γραφὴ ὅτι θα ἀναστήσῃ πάλιν αὐτὸν ὁ Κύριος μαζί με ὅλους ἐκεῖνους, τοὺς ὁποῖους θα ἀναστήσῃ κατὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν.
- Ιωβ. 42,17β Οὗτος ἐρμηνεύεται ἐκ τῆς Συριακῆς βίβλου ἐν μὲν γῆ κατοικῶν τῇ Αὐσίπιδι, ἐπὶ τοῖς ὁρίοις τῆς Ἰδουμαίας καὶ Ἀραβίας, προῦπήρχε δὲ αὐτῷ ὄνομα Ἰωβάβ.
 Ιωβ. 42,17β Δια τὸν Ἰώβ πληροφοροῦμεθα ἀπὸ τὴν εἰς τὴν Συριακὴν γλῶσσαν μετάφρασιν τῆς Βίβλου, ὅτι κατοικοῦσε εἰς τὴν χώραν Αὐσίπιδι, ἡ ὁποία εὐρίσκετο εἰς τὰ σύνορα Ἰδουμαίας καὶ Ἀραβίας. Το δε προηγουμένον ὄνομα τοῦ ἦτο Ἰωβαδ.
- Ιωβ. 42,17γ λαβῶν δὲ γυναῖκα Ἀράβισσαν γεννᾷ υἱόν, ᾧ ὄνομα Ἐννῶν· ἦν δὲ αὐτὸς πατὴρ μὲν Ζαρὲ ἐκ τῶν Ἡσαῦ υἱῶν υἱός, μητρός δὲ Βοσοόρας, ὥστε εἶναι αὐτὸν πέμπτον ἀπὸ Ἀβραάμ.
 Ιωβ. 42,17γ Ἐπῆρε δε καὶ μίαν γυναῖκα ἐξ Ἀραβίας, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἀπέκτησεν υἱόν, ὀνομασθέντα Ἐννῶν. Ὁ πατήρ τοῦ Ἰώβ ἦτο ὁ Ζαρὲ, ἀπόγονος τῆς πατριαρχικῆς οἰκογενείας τοῦ Ἡσαῦ. Ἡ μητέρα τοῦ ὀνομάζετο Βοσοόρα, ὥστε αὐτὸς ὡς ἐγγονός τοῦ Ἡσαῦ ἦτο πέμπτος ἀπόγονος ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ.
- Ιωβ. 42,17δ καὶ οὗτοι οἱ βασιλεῖς οἱ βασιλεύσαντες ἐν Ἐδώμ, ἧς καὶ αὐτὸς ἤρξε χώρας· πρῶτος Βαλὰκ ὁ τοῦ Βεώρ, καὶ ὄνομα τῇ πόλει αὐτοῦ Δενναβά· μετὰ δὲ Βαλὰκ Ἰωβάβ ὁ καλούμενος Ἰώβ· μετὰ δὲ τοῦτον Ἀσῶμ ὁ ὑπάρχων ἡγεμὼν ἐκ τῆς Θαιμανίτιδος χώρας· μετὰ δὲ τοῦτον Ἀδάδ υἱὸς Βαράδ, ὁ ἐκκόψας Μαδιὰμ ἐν τῷ πεδίῳ Μωάβ, καὶ ὄνομα τῇ πόλει αὐτοῦ Γεθθαίμ.
 Ιωβ. 42,17δ Οἱ βασιλεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐβασίλευσαν εἰς τὴν χώραν τῆς Ἰδουμαίας, τῆς ὁποίας ἀρχὼν καὶ βασιλεὺς υπῆρξεν καὶ ὁ Ἰώβ, ἦσαν οἱ ἐξῆς· Πρῶτος ὁ Βαλὰκ υἱὸς τοῦ Βεώρ. Το δε ὄνομα τῆς πόλεως τοῦ ἦτο Δενναβά. Μετὰ τὸν Βαλὰκ ἐβασίλευσεν ὁ Ἰωβάβ, δηλαδὴ ὁ Ἰώβ. Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὸν ὁ Ἀσῶμ, ὁ ἡγεμὼν ποῦ κατήγετο ἀπὸ τὴν Θαιμανίτιδα χώραν. Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὸν ἐβασίλευσεν ὁ Ἀδάδ, ὁ υἱὸς τοῦ Βαράδ, ὁ ὁποῖος ἐξολόθρευσε τοὺς Μαδιανίτας εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Μωάβ. Ἡ δε πόλις τοῦ ὀνομάζετο Γεθθαίμ.
- Ιωβ. 42,17ε οἱ δὲ ἐλθόντες πρὸς αὐτὸν φίλοι, Ἐλιφάζ τῶν Ἡσαῦ υἱῶν, Θαιμανῶν βασιλεὺς, Βαλδάδ ὁ Σαυχαίων τύραννος, Σωφάρ ὁ Μιναίων βασιλεὺς.
 Ιωβ. 42,17ε Οἱ φίλοι τοῦ Ἰώβ, ποῦ εἶχαν ἐλθεῖ εἰς ἐπίσκεψίν τοῦ ἦσαν· Ἐλιφάζ ἀπὸ τῶν ἀπογόνου τοῦ Ἡσαῦ, βασιλεὺς τῶν Θαιμανῶν, ὁ Βαλδάδ ἀρχὼν τῶν Σαυχαίων καὶ ὁ Σωφάρ ὁ βασιλεὺς τῶν Μιναίων.